

Giới thiệu Pháo Hôi Đại Náo Thịt Vần: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích

Truyện hay mang tên Pháo Hôi Đại Náo Thịt Vần: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích của tác giả Cá Basa là một trong những truyện khoa huyền hay hiện nay nói về Tiểu trạch nữ cười ha hả hoàn thành cuốn tiểu thuyết vô cùng tuyệt vời của mình, đột ngột điện trong nhà chấp mạch, ném nạng vào một cái thể giới cực kì cực kì kinh khủng, tiểu thuyết của nàng: "Đại chiến chiếm đoạt tiểu nữ phụ ngây thơ."

Thế nhưng tại sao chứ? Không phải người ta thường xuyên không vào nữ chính, hay tệ nhất cũng là nữ phụ sao? Còn nàng lại bất hạnh như vậy, xuyên vào một cái siêu siêu siêu cấp pháo hôi sắp chết thay cho nữ phụ xuyên qua kia...

May mắn thoát khỏi trong tích tắc, tiểu pháo hôi lại bị ai phát hiện, chết đi thật may mắn, bởi cái thế giới này bất cứ ai cũng đều sẽ đe dọa được đến vật hi sinh nàng.

Nữ phụ xuyên không tác oai tác quái giả ngây thơ bụng bò dao găm

Nữ chính trong truyện thì nhu nhược chọc người thương tiếc, bối cảnh thâm sâu, thù đoạn máu tanh tàn nhẫn.

Đám tiểu tam, bánh bèo nhảy lên nhảy xuống điệu võ dương oai, âm mưu thâm độc ném ra như không muốn sống

Lại còn nam tiểu bạch thỏ lông đen như mực tàu. Con yêu nghiệt ma mị dính chặt mỡ pháo hôi như nêm. Trong truyện tình yêu thì mặt lạnh băng quyền thế ngập trời luôn tìm cách bắt nàng lại, ôn nhu dịu dàng nam nhân trong tâm đen đến không thể đen hơn nhìn chăm chăm. Thằng bạn nói khó vô cùng thần bí bay lượn vòng xung quanh, đồng đội nam phụ nằm vùng làm gián điệp vô cùng nguy hiểm..

Tất cả đều đang khiêu chiến dây thần kinh mỏng manh của tiểu pháo hôi.

"PHỤT!"(tiếng dây đứt)

"A... con mẹ nó các người đều hành hạ ta! Ta không nhẫn!! Không nhẫn nữa!!!"

Tiểu pháo hôi dù dây thần kinh thô đến mức nào cũng sẽ có lúc nổi điên, tay cầm súng, tay nắm đuôi gà, xông thẳng tiêu diệt hết thủy chướng ngại vật!!!

Thế nhưng, tiểu pháo hôi đáng thương lại không biết, đám nam nhân ngu bực kia không có bỏ qua cho nàng dễ dàng như vậy a~

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thịt Vần: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên

Những ngón tay trắng nõn như sứ linh hoạt di chuyển như bay trên bàn phím máy tính, Dạ Vũ hơi hơi lắc đầu, ánh mắt cuồng nhiệt dán lên màn hình.

"[A...a... mạnh quá... thật sâu... ah...]" Cô gái thân hình như rắn nước cuốn vào thân thể người đàn ông, móng tay cào ra những vết thật sâu trên tấm lưng trần gọi cảm của hắn. Mồ hôi hai người hòa tan vào nhau, cháy bỏng.

"A... Thân...]"

"Phụt!" Một dòng chất lỏng bắn ra, Dạ Vũ cuồng quít móc khăn giấy từ chiếc hộp bên cạnh ra lau qua loa, ánh mắt hưng phấn vẫn dán chặt lên màn hình. Đằng sau cô là cả một chồng những cục giấy nhuộm máu đỏ.

"A trời, đoạn này kể tiếp phải làm sao đây?" Cô ừ đột chau mày, ánh mắt lóe lên. Ngay lập tức hai tay khê chuyển, một file ảnh được mở ra.

"A... a... Thật sướng... đậm thật sâu... chỗ đó thật là sâu... ah... đậm thật tuyệt!!!"

"Phụt!" Với câu đầy tiên của nữ diễn viên AV, nữ tác giả lần 2 phun máu mũi. Ánh mắt của cô tiếp tục dán vào thân hình đầy đặn cùng cặp bánh bao trắng làm từ silicon của nữ diễn viên kia. Này a, này a...

Lau vết máu mũi còn sót lại, nữ tác giả quyết định, chương kế sẽ là nipple-play (chơi vs nhũ hoa =_=) cùng với 1 màn 3p thần thánh!

Đột ngột, bầu trời "ầm" một tiếng giữa đêm khuya, tia sét rạch ngang bầu trời - dị tượng hiếm thấy trong năm. Tia sét kia giáng thẳng xuống nhà máy điện ở ngoại ô thành phố, khiến điện đóm trong thành phố chấp mạch không thôi.

Thế nhưng Dạ Vũ vẫn đang còn chăm chú vào AV, không chú ý đến, một tia lửa điện xuất hiện từ trong ổ cắm máy tính, lao đến chỗ của cô cùng máy

tính nhỏ với tốc độ chóng mặt.

"Roẹt!!!!!"

"Á? ...."

"Ah.....ah....ah...."

Lúc mà nữ diễn viên AV lên đỉnh, tiểu tác giả tội nghiệp cũng cùng lúc cháy thành than, ngã xuống nền nhà. Trước lúc ra đi, cô không hề có chút tạp niệm nào, trong đầu chỉ xoay quanh một câu duy nhất.

"Cmn cuối cùng cũng lên đỉnh! 30 phút cơ đấy!!!"

Tầm mắt cô gái mờ dần. Hai hôm sau, trên một tờ báo lá cải có ghi "Nữ tác giả của bộ truyện nổi tiếng 'Đại chiến chiếm đoạt tiểu nữ phụ ngây thơ' đã bất hạnh qua đời do bị điện giật."

.

.

.

Tinh cầu Venus. Chiến trường Warfield.

Sư đoàn bộ binh hậu cần số 5 của Hệ hành tinh mặt trời.

Bầu trời đêm bị xua tan bởi những tia sáng mặt trời chói mắt, đúng 5 giờ 30, tiếng chuông báo thức vang lên, trải rộng khắp Sư đoàn.

Đại đội 1, Trung đội 3, lán số 6.

Một nữ nhân đột ngột bật dậy, ánh mắt hoảng hốt đánh giá xung quanh. Một lúc sau, cô ta như lên cơn động kinh tát vào mặt mình liên tục, đến khi má sưng lên mới thôi.

"Ta, xuyên qua!!!" Mã Lạc cuồng tiếu nở nụ cười, ánh mắt vô cùng khiếp sợ và bất ngờ.

Cô chỉ là nằm xuống ngủ sau khi đọc một bộ truyện xuyên không cầu huyết, đột ngột cảm thấy cơ thể đặc biệt đau nhức. Mờ mắt ra thì đã xuất hiện ở đây.

Ánh mắt Mã Lạc lộ ra sự tham lam và điên cuồng. Ông trời cho cô xuyên đến đây, chắc chắn là để cô triển lộ tài năng, thu thập hậu cung nam chủ vào tay, trở thành nữ vương của thế giới này! Được rồi, trước tiên cần phải tìm hiểu thông tin về thế giới này đã!

Mã Lạc lo lắng tìm hiểu thông tin, không chú ý đến ở một góc khuất, một bóng dáng nhỏ nhắn cũng đột ngột ngó ngòu ra. Tất nhiên, không phải chỉ một mình Mã Lạc xuyên không. Nữ tác giả xui xẻo nào đấy cũng đã xuyên không rồi! Hơn nữa, cô còn xuyên một cách rất chi là xấu! Chết vì điện giật đến cháy đen!

"Khung cảnh xa lạ, người người đều không có trạng thái gì đặc biệt đối với bản thân. Điều này chứng tỏ cô ta đã xuyên không, linh hồn xuyên kí sinh thể xác khác!" Dạ Vũ lẩm bẩm.

Không ngờ được dù đã bị điện giật đến đen thui nhưng cô vẫn còn có thể sinh long hoạt hổ đứng đây. Đòi đòi khi rất bất ngờ...

"Dạ Tiểu Vũ! Tân binh số 69 tiểu đội 55, Trung đội 3, Đại đội 1, Sư đoàn bộ binh hậu cần số 5 tập hợp ở XXX!"

"Mã Lạc! Tân binh số 68 tiểu đội 55, Trung đội 3, Đại đội 1, Sư đoàn bộ binh hậu cần số 5 tập hợp ở XXX"

"Mas....."

"Jum....."

Một nữ Hạ Sĩ xuất hiện đọc tên các Tân binh, phân phiên hiệu và nơi tập hợp một lượt rồi rời đi.

Dạ Vũ, à không, Dạ Tiểu Vũ giờ tay gãi gãi đầu. Phiên hiệu này... có chút quen tai nhỉ...

Mã Lạc liếc nhìn cô gái bên cạnh - người sắp trở thành đồng đội của mình. Cơ thể nhỏ xíu như một tiểu loli, thể nhưng bộ ngực cũng có thể gọi là khá cùng cặp mông tròn căng vênh lại tăng thêm vẻ ma mị khó lí giải thành lời với con nhóc này. Khuôn mặt bị mái tóc ngắn xoăn đen bù xù và cặp kính cận khổng lồ che khuất. Cô ta hơi hơi nhăn mày. Con nhóc này tựa hồ rất dễ thương đi, mà cô lại rất ghét những ai xinh đẹp hơn cô! Thế nhưng vì đại cục...

"Xin chào." Một giọng nói ngọt ngào vang lên lúc Dạ Tiểu Vũ đang thất thần. "Tôi tên là Mã Lạc, sau này sẽ là đồng đội của cô!"

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Viết Lại Truyện Bằng Chính Bản Thân

Dạ Tiểu Vũ mặt đơ nhìn cô gái đang mỉm cười hết sức dịu dàng trước mắt, trong lòng là những tiếng gào thét âm ỉ.

Mã Lạc - nữ phụ xuyên không. Xuất thân là một nữ binh của Sư đoàn bộ binh hậu cần số 5 Đại đội 1, Trung đội 3 của Hệ hành tinh Mặt Trời. Theo nguyên tác là một tiểu nữ phụ không có não, yêu thương một trong các nam chính của hậu cung nữ chủ, hận nữ chủ chiếm đoạt tình yêu của bản thân, âm mưu các loại ném ra liên miên. Cuối cùng đắc tội nữ chính, bị đem ra xử bắn năm XXXX, hưởng dương 26 tuổi.

Thế nhưng đột ngột có một nữ xuyên không xuyên đến thân xác cái nữ phụ này, lật tay làm mây, úp tay làm mưa, đánh bại nữ chính, thu phục hậu cung các kiểu, bla bla bla... Để thỏa mãn các bạn độc giả sắc nữ của mình, Dạ Vũ - nữ tác giả của bộ truyện đã biến quyền tiểu thuyết của bản thân thành một quyền thật văn đích thực.

Còn về phần thật thể nào sau này các bạn độc giả sẽ hiểu.

Quay lại với Dạ Tiểu Vũ và Mã Lạc, lúc này Dạ Tiểu Vũ mới hoàn hồn, trưng ra bộ mặt nịnh nọt nhất mà cô có thể nghĩ ra trả lời cho câu giới thiệu của Mã Lạc.

"Chào chị, em là Dạ Tiểu Vũ, tân binh mới nhập ngũ năm nay!"

Bởi vì nữ chính là một Đại tướng quân trấn giữ một hành tinh, quyền thế ngập trời, thâm bất khả trắc, vậy nên khi chọn đối tượng xuyên không nhập xác, Dạ Vũ đã chọn một cô gái có tâm địa rất rắn rết nhưng lại hay giả vờ thiện lương, hay nghi kị người khác. mấy cái bàn tay vàng gì đó cũng trợ giúp cho cô ta rất nhiều. Cho nên lúc này, nữ tác giả là đang muốn giả nhập vào dưới trướng của cái nhân vật phiền phức mà bản thân đã tạo ra này.

Mã Lạc quét một vòng từ trên xuống dưới đánh giá Dạ Tiểu Vũ, tuy rằng trên mặt là hòa nhã và dịu dàng, thế nhưng chỉ có cô ta mới biết bản thân đang ghen tỵ với đứa con gái này thế nào.

Tất cả những kẻ xinh đẹp hơn ta đều phải bị tiêu diệt!

Dạ Tiểu Vũ bỏ qua cảm giác ón xương sống khắp lưng mà mỉm cười vô cùng thân thiết với Mã Lạc. "Chị dọn đồ đi, chúng ta phải đến chỗ tập trung!" Nói rồi, Dạ Tiểu Vũ chạy mất tăm để lại một Mã Lạc với ánh mắt dần trở nên âm trầm như một cái hố đen sâu không thấy đáy.

Cmn cứ như rắn độc ấy!

Vừa dọn đồ, Dạ Tiểu Vũ vừa lắc đầu ca thán. Tại sao khi chọn hình tượng nhân vật cô lại không viết về một tiểu bạch thỏ ngây thơ phẫn nộ mà lại là một con rắn độc nham hiểm đầu đầy mưu mô chước quỷ chứ?

Thờ dài, đột ngột, tay Dạ Tiểu Vũ chạm phải một cuốn sổ. Cô lật lên xem, bề ngoài của nó là một cuốn sổ bọc da beo.

"Gi vậy?" Cô lẩm bẩm mở nó ra.

[Xin chào tiểu Vật hi sinh số 13102000, chúc mừng bạn được chọn làm vật thí nghiệm trong thế giới của chúng tôi.

Trước bạn là 13101999 vật hi sinh đã thất bại trong nhiệm vụ, nay chúng tôi hi vọng bạn sẽ thành công trong nhiệm vụ này.

Nhiệm vụ của bạn chính là viết lại câu chuyện do nữ tác giả Dạ Vũ đã viết - "Đại chiến chiếm đoạt tiểu nữ phụ ngây thơ" bằng chính bản thân mình.

Chúng tôi mặc kệ bạn sử dụng cách gì, âm mưu thủ đoạn nào, chỉ cần bạn hoàn thành định mức trong thời gian cho phép, mạng sống của bạn sẽ được bảo đảm

Mục tiêu cuối cùng: Đánh bại nữ phụ xuyên không, nữ chính trọng sinh, các tiểu tam, bánh bèo, thu phục hậu cung

+Định mức 1: Trong vòng 2 năm, trở thành Thiếu tướng. Hoàn thành định mức trước thời hạn sẽ được nhận thưởng bàn tay vàng tùy theo cấp độ thời gian a~

Lời khuyên số 1: Tốt nhất là bạn phải tránh xa nữ phụ và nữ chính.

Lời khuyên số 2: Nhớ kỹ, xuất phát điểm của bạn là một vật hi sinh!

Lời khuyên số 3: Trong định mức này phòng thí nghiệm sẽ không cung cấp bất cứ bàn tay vàng nào cho bạn cả - muốn bàn tay vàng, tự thân vận động nghen. Good Luck!

+Định mức 2: Trong vòng 5 tháng thu phục thành công hai nam chính, phải XXX xong và tỏ tình xong mới được tính!

Lời khuyên số 1: Thân, vật hi sinh bạn phải cẩn thận, mất đi trình tiết trước khi tìm được kim chủ, kim chủ sẽ chẳng bao giờ ngó ngang đến bạn đâu ~

Lời khuyên số 2: Bàn tay vàng bạn có thể tự đi tìm, không nên dựa dẫm vào phòng thí nghiệm

Lời khuyên số 3: Đã có hơn 3000000 vật hi sinh chết ở xuất phát điểm trong tay nữ phụ, thỉnh vật hi sinh số 13102000 cẩn thận!

Cuối cùng, nếu bạn không hoàn thành định mức đúng hạn, đừng có sống nữa làm gì. Over~]

Đọc xong, Dạ Tiểu Vũ có chút O_o .

Hóa ra, chính bản thân cô xuyên không là để viết lại tiểu thuyết của chính cô!

.....

Xì poi:

Thế giới của Thịt vẫn là đây.

.....

Máy chưa sửa xong nhưng mỗ Cá đã tìm ra cách giải quyết việc đăng truyện không hiện. Chương 2 đây...

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thịt Văn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thế Giới Của Thịt Văn

Mã Lạc nhìn bóng lưng tất bật của Dạ Tiểu Vũ, móng tay hằn sâu vào lòng bàn tay.

Tại sao? Tại sao con bé này lại xinh đẹp như vậy, sạch sẽ như vậy?

Kiếp trước cô đã phải sống sót một cách bần thiêu và ti tiện ở những góc tối hôi hám nhất thành phố, mua bán thân thể chỉ để có được những đồng tiền ghê tởm nhóp nhúa duy trì cuộc sống. Những tương có thể làm lại cuộc đời ở thế giới này, ai ngờ được thân thể này của cô cũng chẳng sạch sẽ gì!

Một con kỹ nữ ở khu phố nghèo!

Dạ Tiểu Vũ nhìn Mã Lạc tức giận rồi đi cũng minh bạch phần nào, dù sao thì Dạ Vũ là một tác giả viết thịt văn, trong trắng thánh thiện thì thịt thà cũng chẳng ngon lành gì, bên ngoài trong trắng bên trong dâm dăng thì bị coi là thần kinh phân liệt, cuối cùng bỏ phiếu thì hơn 80% yêu cầu dâm nữ tái thế.

Mã Lạc à, không phải lỗi của tác giả tôi nha, yêu cầu của độc giả nó vậy, tôi làm sao cãi lại được độc giả đây, lại còn bỏ phiếu công khai nữa chứ!

Mà, nếu không phải con bé này 2 kiếp đều lẫn lộn khổ sở như vậy thì làm sao nó đầu lại nữ chính khủng bố kia được đây?

"Xong rồi!" Dạ Tiểu Vũ vui vẻ sắp xếp ba lô rồi vui vẻ rời đi. Cuốn sách này cũng đã được cố định trong ba lô của cô.

Trên đường đến trại tập trung tân binh, chúng ta sẽ nói sơ qua về thế giới này, để khi bạn đọc nhìn thấy những cảnh sau thì bớt sốc.

Vì sách là NP thịt văn, thế nên bà tác giả biến thái Dạ Vũ đã viết ra một thế giới biến thái vạn vạ phục vụ cho yêu cầu "leo giường" mọi lúc mọi nơi của các nam chính đen tối.

Đơn giản thôi, thế giới cởi mở về tình dục!

"Leo giường" every time, every where. Đồ chơi được bày bán công khai như quán ăn, áo mưa đủ mọi kiểu dáng, hình thái, màu sắc và hương vị dâu, cam, quýt, thậm chí là hương nước hoa gợi cảm kích tình.

Thậm chí trong quân đội cũng rất "cởi mở", đánh trận thì bình thường, thế nhưng xong xuôi thì lộ ra bản sắc biến thái. Nam nữ ngủ chung, cung cấp đồ

bôi trơn và dầu ăn mọi lúc mọi nơi.

Lí do của việc này phải quay lại vài năm về trước, bởi vì sử dụng một hợp chất quá nhiều nên con người mắc bệnh khó sinh con trầm trọng, cực kì khó! Xác suất thụ thai tuyệt đối không phanh, tỉ lệ vô sinh lên đến 5% cả Vũ trụ.

Bởi vậy chính phủ các nước yêu cầu tuyên truyền về tình dục đi khắp mọi nơi, khuyến khích người dân XOX, bắt tất cả bao cao su đều phải đục lỗ, nghiêm cấm đặt vòng tránh thai, đốt sạch mọi thuốc phòng tránh thai, v...v...

Những đứa bé đủ 16 tuổi sẽ bị tổng đến bệnh viện kiểm tra tỉ lệ sinh nở. Xác suất thụ tinh/thai hơn 5% sẽ được coi như bảo vật mọi nhà, cả nhà nở mày nở mặt, giá trị con người được nâng cao đến không tưởng, chắc chắn nó sẽ có một cuộc sống đủ đầy.

Hơn 10% thì thành bảo vật cấp quốc gia, idol của năm, vạn người đều mê cho dù thân hình như con khủng long, đã có rất nhiều trường hợp tổng thống 60 tuổi cưới một đứa bé 16 tuổi để sinh con.

Hơn 20%? Cô/cậu bé này đã đủ để gây ra một cuộc chiến tranh lớn cấp Vũ trụ vì giành giật chiếm đoạt.

Hơn 50%? Đã hơn 10 năm rồi chưa ai xuất hiện trên thế giới này.

Các cuộc chiến tranh gần đây tất cả đều là vì giành người. Tuy là tỉ lệ thụ tinh đều phụ thuộc vào cả nam và nữ, thế nhưng tỉ lệ cao chứng tỏ sẽ có rất nhiều cơ hội. Việc 1 vợ nhiều chồng cũng ngày càng trở nên phổ biến.

Tất cả vì thế hệ trẻ mai sau nha!

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Doanh Trại (H Vụn Vặt)

Dạ Tiểu Vũ ôm ba lô đi đằng sau Mã Lạc, ánh mắt đề phòng nhìn xung quanh.

"A...a...a... đừng hôn nơi đó... hôn đàn người... ừm... thật thích..."

"Bang bang bang bang..."

"Đỉnh thật sâu, thật tuyệt... ah a ah... thật to..."

"Nhẹ một chút... ah... người ngoài sẽ nghe thấy... ah...oh..."

Tím mặt, Dạ Tiểu Vũ ôm đầu che mắt, hai ngón tay lại khẽ tách ra. Không muốn người khác nghe thấy thì đừng có rên to vậy chứ! Còn hai thằng kia, xxx với 1 cô thì cứ xxx đi, cứ cố ý để lộ cái mông ra ngoài là thế nào, lêu nhọ xiu mà làm như khách sạn 5 sao không bằng.

Thậm chí là hai nam nhân abc mà không đóng cửa lều trại nữa cơ đấy! Gì thế? Xích chân, nén, dầu ăn!

Rất kì lạ là đám nữ binh nghe thấy hay nhìn thấy mấy cái đó về mặt đều rất bình thản, vài người thậm chí còn cười khúc khích chỉ trỏ ai to hơn ai nhỏ hơn, cái này đậm sâu cái này đậm mạnh (@@). Vài cô đã bắt đầu vuốt ve quần áo trên người, ánh mắt ái muội lớn mật khiêu khích các nam binh trên đường, thậm chí là đụng chạm vào người nữ binh bên cạnh.

Thế giới coi mờ về tình dục như thế này, mấy vụ đồng tính gì đó đã ngày càng trở nên phổ biến rõ rệt. Sinh con không nổi thì đồng tính hay không cũng chẳng khác nhau mấy.

Tuy rằng vụ khó sinh làm cho người ta vô cùng đau đầu, thế nhưng về cơ bản thì dân số Vũ trụ vẫn cứ đều đều mà lên. Khoa học kĩ thuật phát triển khiến cho con người càng ngày càng hiểu cách để dưỡng sinh. Nếu không ốm đau, bệnh tật, làm theo đạo dưỡng sinh cùng thuốc thang, mấy mốc hỗ trợ, con người có thể đạt tuổi thọ trung bình hơn 500 năm (hơi phi logic nhưng mà kệ đi =_=)

Cho dù tỉ lệ cực thấp thế nhưng chỉ cần không vô sinh và liên tục XOX thì kiểu gì cũng có con nối dõi, chỉ là bây giờ người bình thường phải cần mất gần gấp đôi và thấp nhất cũng phải 200 tuổi mới có được con.

.....

"Nghĩa vụ của các cô đến nơi này là phục vụ cho các nam binh sĩ, về cả thể xác lẫn tinh thần, các cô có hiểu không. Riêng về vấn đề tình dục, các cô hãy yên tâm, đất nước không bảo các cô làm quân kỹ (kỹ nữ quân đội), nếu các cô không muốn cùng ai đó thì hãy bấm nút đỏ trên vòng tay, nếu kẻ đó còn

muốn bắt ép hay cưỡng bức thì bấm nút xanh!"

Vấn đề về tình dục được giải quyết theo cách này, nhờ vậy nên mới không có xuất hiện cảnh cưỡng bức tình dục trên đường cái. Quân đội cũng áp dụng cánh này để đàn áp mấy tên biến thái cuồng dâm, tình trùng lên não.

Phụ nữ có thể sinh con là tài sản của cả nhân loại!

Dạ Tiểu Vũ nghe nữ quân giáo lái nhái đủ đường về XOOX, mua bán tình dục, chỗ cung cấp dầu ăn và bao cao su tình thú, dầu bôi trơn, đồ chơi v...v... mà gạch đen đầy mặt. Khi viết thì cảm thấy thật kích thích, đến khi tự mình cảm nhận mới thấy đủ độ biến thái như thế nào.

Thật buồn cười, đám nữ binh nghe vậy thì không có cảm giác gì, rất chăm chú ghi chép lại, nhiều cô đã ngó ngó túi tiền của mình.

Ôi cái thế giới biến thái này...

.....

-Phòng ngủ tập thể

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Văn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bị Kẹp Giữa

"Sao vậy tiểu Vũ, cậu bị gì mà đứng đó vậy, lại đây nằm vào lòng mình nào." Thiếu niên tầm 17,18 tuổi, khuôn mặt xinh đẹp tinh tế nở nụ cười như gió xuân, vòng tay mở ra thật rộng, ánh mắt thúc giục Dạ Tiểu Vũ tiến vào lòng mình.

"A..." Không hiểu sao Dạ Tiểu Vũ giống như ma ám chui vào vòng tay đó, mặc cho cậu vuốt ve sờ mó khắp người.

"Thật ngoan a~" Thiếu niên hôn lên môi nhỏ của Dạ Tiểu Vũ."Cậu đi đường suốt cả một ngày hẳn là mệt mỏi lắm nhỉ. Ngủ ngon đi nào."

Dạ Tiểu Vũ mất dần dần lên tấm thẻ tên trên cổ thiếu niên, cơ thể không tự nhiên mà nghe lời thiếu niên, ngoan ngoãn nhắm mắt đi ngủ.

Tần Đông, Sư đoàn Bộ binh số 1, Đại đội 1, Trung đoàn 1.

Tần Đông? Ai vậy?

Trong đầu Dạ Tiểu Vũ nghĩ đến cuốn sách kì lạ trong cặp, đột ngột cuốn sách trong đầu cô mở ra, ánh sáng thần thánh chiếu rọi tâm can của tiểu Sắc nữ.

- Xin chào, tôi là hệ thống trí năng hỗ trợ pháo hôi. Hệ thống cung cấp dịch vụ từ A~Z: búp bê tình dục nam chủ, nam phụ thăng cấp nam chủ, nam chủ mới vừa được đề cử, nam pháo hôi được đề cử nam chủ, v...v...; bao cao su tình thú mọi kiểu dáng, mọi hương thơm; Dầu bôi trơn kích thích; Dầu ăn neptune, marine, oil chất lượng cao; Xuân được được điều chế từ mọi thời đại; sách báo chỉ dẫn các điều cần bổ trợ, v...v...

Kết thúc phần giới thiệu hệ thống.

Pháo hôi số 13102000 có ý kiến gì chăng?-

Cái hệ thống này nên đổi tên làm hệ thống mua bán sex toys đi cho rồi!

- Nếu pháo hôi số 13102000 không có ý kiến gì, hệ thống xin được giới thiệu sơ bộ về phần cốt truyện hiện nay.

Phần 1: Pháo hôi thăng cấp Vật hi sinh - một sự vực dậy mạnh mẽ!

Mục tiêu số 1(đã gấp): Tần Đông - bạn thanh mai trúc mã của pháo hôi => Được thăng cấp thành nam chủ + tặng bàn tay vàng + tặng vàng sáng nhân vật chính.

Độ hào cảm hiện tại: -20%

Cảm xúc: Con bé ngu ngốc, đáng ghét nhà hàng xóm, nếu không phải nể mặt bố mẹ thì đã sớm ném ra ngoài rồi! Đến năm nó 18 tuổi sẽ mang nó ném cho một thằng mập xóm bên tránh phiền toái, tốt nhất là đem đến chỗ đám bạo lực vũ phu chuyên hành hung vợ, khiến cho nó phải hối hận vì làm lãng phí tuổi thơ của mình.

Đánh giá: Pháo hôi à, cô không nên coi mặt mà bắt hình dong nha, tên này rất ghét cô. Hắn sẽ nằm cạnh cô một thời gian dài đây.

Chú ý: Rắn độc sama thật nguy hiểm a. Cần thận bị bán đi mà còn giúp hấn điểm tiền.

Gợi ý: Sao cô không thử cởi đồ rồi nhảy gangnam style trước mắt hấn coi, chắc sẽ không đến mức này đâu nha.

Mục tiêu số 2(chưa gặp - sắp gặp): Sở Luru - đồng đội nam phụ - gián điệp => Được thăng cấp thành nam chủ + tặng bàn tay vàng + tặng vàng sáng nhân vật chính.

Độ hào cảm hiện tại: 0%

Cảm xúc: Ai đây?

Đánh giá: Xuân được là một lựa chọn không tồi, miss pháo hôi. Nằm sát nhau sẽ dễ quyến rũ lắm.

Chú ý: Gián điệp sama rất không dễ chọc, cần thận bị thủ tiêu!-

Dạ Tiểu Vũ:"..."

Thằng nhóc này cũng giả vờ giỏi quá ta! Ghét bỏ người khác đến vậy mà còn có thể vui vẻ ôm nhau ngủ, thật là đủ để đoạt giải oscar luôn rồi!

Tâm địa thằng oắt này chẳng tốt lành gì!

"Tần Đông, cậu tránh ra giùm tôi được không!" Dạ Tiểu Vũ không thể chịu đựng nổi cơn ớn lạnh đang chạy dọc xương sống, bức mình tung chăn, nấp hung hăng liếc Tần Đông một cái.

Tần Đông:"..."

Tần Đông:"Con nhóc ngu ngốc nhà cậu hôm nay bị ai gõ đầu hả?"

Dạ Tiểu Vũ nhìn thấy ánh mắt vô cùng thâm thiết của Tần Đông, bụng không tự chủ được co thắt lại, mồ hôi lạnh chạy dọc xương sống. Đôi khi, cái loại cảm xúc không hề lộ ra một tia giả dối nào khi đóng kịch thật là dễ sợ. Có khi hấn ta sẽ mỉm cười dịu dàng nói yêu bạn, trong khi tay cầm dao móc ruột của bạn ra rồi cho vào nôi.

Tần Đông vuốt vuốt đầu của Dạ Tiểu Vũ, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh, trong chớp mắt có một tia chán ghét chạy qua rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Dạ Tiểu Vũ may mắn bắt gặp được ánh mắt không thâm thiện kia, mồ hôi lạnh thì nhau chảy ào ào. Con mẹ nó có giống như đang ôm một con rắn độc ấy!

"Cậu tránh ra đi! Tôi khó chịu!" Dạ Tiểu Vũ không thể chịu đựng được nữa, không khách khí đẩy Tần Đông sang giường bên cạnh.(Hai cái giường cách nhau có 5cm làm lẽ, cho các cặp đôi dễ bề hành động ấy mà.)

"Được rồi, hôm nay cậu thiệt là kì lạ đấy tiểu Vũ!" Tần Đông lăn sang giường bên cạnh, dùng ánh mắt đánh giá nhìn tiểu Vũ một lượt từ trên xuống dưới, mắt hơi nheo lại."Giống như trở thành một người khác vậy..."

"Hừ hừ hừ..." Dạ Tiểu Vũ trùm chăn kín đầu, quay lưng về phía hấn. Thật lạnh, ánh mắt kia làm cho xương sống của cô run cả lên.

Đang sau, Dạ Tiểu Vũ không cần nhìn cũng biết con rắn độc đang xài ánh mắt nào để nhìn cô, mồ hôi lạnh chảy ào ào. Làm bạn thanh mai trúc mã với một nam nhân rắn rết như vậy thật là bị kịch!

"Cô gái, cô có thể đem cái góc chăn kia ra khỏi giường tôi hay không?" Dạ Tiểu Vũ còn chưa kịp làm quen với bác cực sau lưng, một bác cực sát giường khác đã xuất hiện trước mặt cô.

Giọng thật lạnh...

Xi poi a~:

Cuộc huấn luyện tân binh thật...

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Buổi Tập Huấn... Biến Thái (Biến Thái Thôi, H Vụn Vặt)

Dạ Tiểu Vũ ngược mắt lên nhìn.

Đây là một khuôn mặt rất đỗi bình thường, nhưng lại mang theo hơi lạnh cùng đề phòng xung quanh. Cũng phải thôi, gián điệp mà lại không đề phòng mới là lạ. Nhất là tên nam phụ này lại là một gián điệp chuyên nghiệp a.

Trong phiên bản thường, tên này bị nữ chính bắt gặp, sau đó đem lòng mến mộ nữ chính, giao cả bí mật quốc gia vào tay nàng ta, cuối cùng bị đập bẹp.

Với phiên bản biến dị nữ phụ xuyên qua, tên này lại bị phong thái âm hiểm tàn nhẫn đầy mê hoặc của nữ phụ quyến rũ, giao cả tất cả cho cô ta, cuối cùng vẫn không chọi nổi với nam chính mà bị nổ tan xác dưới lớp xe tăng.

Nay - phiên bản pháo hôi nghịch tập, anh chàng nam phụ số phận bị thảm sẽ có bàn tay vàng, có vàng sáng mary sue của nhân vật chính (mary sue: bàn tay vàng tới tấp, liên tục, nhân vật đánh mãi không chết).

"Cô nhìn đủ chưa, mang cái góc chần kia cuốn xéo khỏi giường của tôi!" Sở Lưu cảm giác được ánh mắt đồng tình cùng thương hại của cô gái kì lạ, lời nói càng thêm lạnh lùng.

"A được được được..." Dạ Tiểu Vũ gật gật đầu, xê xích người sang chỗ khác, mắt vẫn dán lên tấm lưng lạnh lùng. Tên này bị chứng ám ảnh sạch sẽ quá mức, không chấp. Sau này thích nữ chính/nữ phụ rồi thì lại đi trộm đồ lót của họ để...(các bạn tự hiểu nha), rất biến thái!

Dù sao hắn cũng là mục tiêu, nhưng thật là khó hạ thủ. Tên này ít nhất có thể xài chiêu quyến rũ, nhưng lại bị bệnh sạch sẽ, lỡ mới cởi đồ một lát, hắn lại bỏ chạy hay ngắt xiêu thì sao? Hành động của biến thái rất khó để lí giải...

Dạ Tiểu Vũ không biết, cô đang lăm nhăm những gì mình mình, tuy rất nhỏ, nhưng hai người giường bên đều là quái vật, làm sao mà không nghe được chứ. Nhưng cùng một nội dung, cả 2 lại có cách nghĩ khác nhau.

Bạn học Sở Lưu sờ sờ cái súng bên cạnh để bớt đi cảm giác muốn bắn chết cô gái giường bên. Còn thanh mai trúc mã Tần Đông thì nhìn vào tấm lưng của Dạ Tiểu Vũ, ánh mắt cổ chút kì lạ và âm trầm.

.....

Buổi sáng, Tần Đông phải sang trại huấn luyện của Sư đoàn 1, còn Sở Lưu đi trại huấn luyện của nam binh hậu cần, cả hai đều không thèm chú ý đến Dạ Tiểu Vũ, coi cô thành không khí.

Dạ Tiểu Vũ cũng không thèm quan tâm hai cái mục tiêu đang nghĩ gì, vui vẻ đi đến trại huấn luyện. Trên đường đi, cô lại bắt gặp Mã Lạc. Trước hết phải làm tan đề phòng của cô ta đã, sau này mới dễ hạ thủ.

"Chào chị, chị cũng đến trại huấn luyện sao?"

"Ừ." Mã Lạc miễn cưỡng nở nụ cười, đáng đi có chút kì lạ. Không chỉ Mã Lạc, hơn 9 phần nữ binh đều là một bộ như vậy, bọn họ thậm chí còn lấy đó làm kiêu ngạo. Quân áo rất nhiều người bị rách rưới lộ da lộ thịt, vậy mà lại nhận được ánh mắt hâm mộ của người khác.

Ôi cái thế giới này...

Mã Lạc dường như cũng không muốn nói nhiều, tránh đi.

Trên đường đi đến trại huấn luyện vẫn loạn cào cào như hôm qua, thậm chí là rất nhiều vụ abc tập thể diễn ra ngay trên đường. Dù sao không phải lúc nào cũng phải huấn luyện a.

"Mạnh... mạnh... mạnh quá...ah..."

"Nữa, nữa... làm chết tiểu dâm đẳng em đi...ah...oh...A---"

"Tư thế tọa kỵ này thật tuyệt em yêu...oh... chụt chụt..."

Không nghe thấy gì, không nghe thấy gì cả a... Dạ Tiểu Vũ lấy khăn giấy ra lau máu mũi, mắt hướng phía trước cố định. Tôi không muốn thành biến thái, nên tôi phải lo mấy chuyện này, tôi không muốn thành biến thái, không muốn thành biến thái, không muốn trở thành một phần của thế giới biến thái này a...

"A... đến rồi!"

"A---, em ra rồi.....!!!!!!" Mở cửa, chính là một cảnh này.

Nam nhân điên cuồng xông đưa, nữ nhân bị gắt gao đè dưới đất, vẻ mặt sung sướng thỏa mãn, run rẩy xuất ra yêu dịch.

"Dâm đẳng!" Nam binh phun một bãi nước bọt lên tay, xoa xoa bộ hạ, bắt đầu một vòng mới, hắn ta còn cố ý trưng ra trước mặt tân binh cảnh này nữa chứ.

"Ah... oh... các em... vào sân bắn... bắn được điểm càng cao càng tốt... oh... quá đã... anh yêu, mạnh nữa lên...oh..."

Dạ Tiểu Vũ lau lau máu mũi, tiến vào bãi tập bắn. Cô cầm súng lên, là loại súng máy nòng nhỏ, tốc độ chậm, năng lượng bị bòn rút tối đa. Súng huấn luyện cỡ này trình độ thôi a.

Nâng súng, Dạ Tiểu Vũ nhìn vào mục tiêu, ngăn người.

Trước mắt cô là một tên đàn ông lỏa thể, bộ vị cương cứng hướng thẳng lên trời đang ra sức đâm chọc, vẻ mặt dâm đãng khó coi. Ở phía của quí của hắn là 10 điểm, hai đầu vú 5 điểm, chỗ khác là 0 điểm.

Dạ Tiểu Vũ có kích động muốn đập súng. Cô quên, thể giới này là do cô viết ra.

Nuốt nước mắt vào bụng, Dạ Tiểu Vũ nhắm súng vào chỗ... "Bùm!"

"Oh... honey... em thật mạnh bạo..." Áo ảnh cười dâm đãng, ôm chỗ của quý bị bắt, liên tục đẩy a đẩy a.

"Em bắn trúng rồi, thật giỏi, thưởng cho em này...oh..." Một dòng nước màu trắng phun ra.

Dạ Tiểu Vũ chai mặt, quay lại nhìn một vòng.

Huấn luyện viên đang "oh ah oh ah", vài nữ binh dẫn nam binh đến để "oh ah oh ah" tập thể, những người tham gia huấn luyện thì mặt đỏ lựng, một bộ nôn nao khó nhìn, sờ sờ hạ thân, liếm môi cười khanh khách.

Ôi cái thể giới biến thái này...

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thịt Vần: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đại Chiến Trước Mắt.

Dạ Tiểu Vũ sau khi bắn súng chán chê, cảm giác nếu cô cầm súng ra chiến trường thì có thể sống sót dưới làn đạn mật mù thì mới vút súng trở về phòng. Bên cạnh giờ đã loạn thành một đoàn abc tập thể, cô cũng chẳng muốn xem nữa.

AV mà, xem mãi cũng thấy chán.

Hơn nữa cô sắc chứ không phải biến thái, thật sự chán ghét cái thể loại abc tập thể nơi công cộng này. Thật đáng sợ, lỡ như cô xem nhiều quá, sau này trở thành biến thái mất thì sao...

"Haizz..." Dạ Tiểu Vũ đi loang quanh, làm ngơ mấy tiếng động lạ bên tai, cố gắng tìm kiếm chỗ nào yên tĩnh để suy ngẫm một chút.

Xoay một vòng xung quanh doanh trại, cuối cùng cô cũng kiếm được một nơi có thể cơi được. Doanh trại này đặt ở một bình nguyên trên tinh cầu Venus - chiến trường Warfield, nơi chỉ toàn cỏ và cỏ, chỗ yên tĩnh mà cô nói đến là một gò đất trải cỏ vàng, bên cạnh nó là một hồ nước nhỏ.

Dạ Tiểu Vũ lấy ra một cái khăn lau đi mấy vết cáu bẩn màu trắng còn mới, trải thêm một lớp cỏ vàng xung quanh nữa rồi mới ngồi xuống, thở ra một hơi.

Bây giờ, cô mới có đủ thời gian để bình tĩnh lại sau những sự việc dồn dập kia.

Xuyên không.

Nữ phụ rắn độc Mã Lạc.

Pháo hôi nhiệm vụ.

Hệ thống bán *** toys trá hình.

Thằng bạn nói khó âm hiểm.

Tên gián điệp tùy thời giết người diệt khẩu.

Loạn thành một đoàn!

Còn nữa, nguy hiểm chân chính chính là vào 3 ngày sau, doanh trại nhỏ như cái lỗ mũi với 5 Sư đoàn này sẽ bị 20 Sư đoàn bao vây tiêu trừ.

Đừng hỏi nhiều, tình tiết của truyện là như vậy, rất máu chó. Luyện chưa luyện đã phải ra chịu chết, lính hậu cần chân ngắn, súng cũng chưa biết bắn cũng sẽ bị lôi cổ ra chiến trường.

Cái nữ phụ Mã Lạc thì hay rồi, sẽ được anh nam chủ gián điệp mới thăng cấp lôi đi trốn, rồi abc, rồi v...v.... Pháo hồi như cô đây thì sẽ tan xác dưới nòng súng địch, kết thúc một chuỗi bi kịch bi thương khổ sở.

Cho dù cô thông báo cho Sư đoàn trưởng, người ta cũng sẽ tưởng cô có bệnh.

Làm sao để thoát khỏi bây giờ? Đào binh? Không được, cái đồng hồ trên tay cô sẽ phát nổ ngay lập tức, đầu người hai nơi.

Trộm vũ khí hạng nặng rồi giấu đi? Giấu kiểu gì hả!!? Một cái nhẹ nhất cũng phải 200~500 kg, lớn bằng cả người cô.

Chiến tranh đến thì núp đi? Đồng hồ sẽ lại phát nổ cho coi!

Chiến đấu?

Nói đùa!

Chỉ số gen của pháo hồi Dạ Tiểu Vũ này thấp đến không tưởng nổi. Nếu không phải vì chiến tranh mà quân đội hạ thấp tiêu chuẩn đến mức gen thấp nhất, đến cả lính hậu cần tiểu pháo hồi này cũng làm không được.

Gen cấp D, bét của bét. Một cái dị năng cũng không có nổi! Sức lực so với những kẻ cấp C thì như người lớn với trẻ sơ sinh. Cho dù cô có đeo thiết bị tăng phúc chỉ số sức mạnh thì cũng không ăn thua trên chiến trường, một khẩu súng năng lượng quét qua, cả người trở thành bụi vũ trụ bay a bay a.

[Chỉ số tự tin của pháo hồi số 13102000 quá thấp so với mức quy định, hệ thống trí năng hỗ trợ pháo hồi sẽ tự động điều tiết lại.

GỢI Ý TRƯỚC ĐẠI CHIẾN ĐỒNG CỎ WARFIELD

+ Trang bị tận răng, cố gắng huấn luyện tẩu thoát và bỏ chạy.

+ Tránh xa Mã Lạc.

+ Cố gắng tiếp cận Nam phụ thăng cấp nam chủ Sở Lư.

+ Nương tựa New Nam chủ Tần Đông.

(*) VỀ VẤN ĐỀ GEN : Pháo hồi hoàn thành định mức sẽ có gợi ý.]

Dạ Tiểu Vũ nhìn dòng chữ trôi nổi trong đầu, tâm tình cũng dần bình tĩnh lại. Mọi chuyện đều có cách giải quyết của nó, cô không nên mất bình tĩnh như vậy. Chỉ cần nhanh chân chạy thoát, đám súng năng lượng kia có thể làm được gì cô cơ chứ?

Tiếp cận Sở Lư, nương tựa Tần Đông? Cô còn chưa muốn chết.

"Được rồi, không nên lãng phí thời gian. Huấn luyện a, huấn luyện a. Chỉ có huấn luyện mới giữ được cái mạng quèn này..." Dạ Tiểu Vũ nhìn sơ đồ trên đồng hồ, quay trở về doanh trại, tìm đến phòng huấn luyện thể năng.

Xì poi a:

Cô mãi mãi sẽ chỉ là con búp bê của hắn, dành riêng cho hắn, chỉ của riêng mình hắn, ai cũng đừng mơ tưởng đến!

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hồi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bug Hệ Thống Chó Má

Tần Đông mệt mỏi lau mồ hôi, hai chân vẫn điên cuồng chạy trên máy huấn luyện lực chạy và bật người. Thế nhưng, cho dù hắn có cố gắng đến mức nào, khuôn mặt lạnh lùng không quan tâm của Dạ Tiểu Vũ vẫn cứ chạy loanh quanh trong đầu hắn.

Rốt cuộc, hôm qua đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Con nhỏ kia ngày thường thì nhu thuận nghe lời như vậy, hôm qua mới vào quân đội có một ngày đã muốn phản lại hần sao?

Lại còn liếc mắt đưa tình với tên giởn đẽu bên nữa!

Chết tiệt! Chết tiệt! Đùng hòng! Dám rời khỏi hần, nghĩ cũng đừng nghĩ!

Kì thật, bạn học Tần không hề hay biết, tâm tình lúc này của hần không khác gì mấy oán phụ mùi dấm ngất trời. Hần cứ nghĩ bản thân ghét bỏ cô bạn thanh mai trúc mã này, mà bỏ qua cảm giác kì lạ trong tim.

Kẻ cả nam nhân, đôi lúc IQ cũng thấp đến đáng sợ.

Mà hệ thống trí năng hỗ trợ pháo hồi lại dựa vào suy nghĩ và đánh giá của nam chính đối với pháo hồi để nhận định mà không nghịch thiên đến mức xem thấu tình cảm của người khác.

Vậy nên, một cái BUG rõ to xuất hiện.

Bạn học Tần tự lừa dối tình cảm bản thân, khiến cho hệ thống nhập sai thông tin, làm cho pháo hồi bỏ chạy xa xa.

Cũng chính vì điều này, bạn học Tần Đông đã phải ngâm ngùi suốt một thời gian dài. Nếu hần nhận ra tình cảm của mình sớm hơn, sớm đem nhốt tiểu tâm can vào chỗ không người nào đó, hần là mấy con sói kia đã không xuất hiện tranh giành với hần. Bực mình nhất là chính nó khiến hần lãng phí rất nhiều thời gian vào những chuyện không đâu.

Đôi khi, khẩu thị tâm phi cũng không tốt chút nào.

Tần Đông quay người ra đi, hần tập luyện suốt 2 tiếng, cũng đến lúc nghỉ ngơi rồi!

"Cho em một máy tập luyện." Một giọng nói dịu dàng đi vào tai Tần Đông, thành công khiến hần chú ý.

Được rồi, con nhóc nhà hàng xóm khiến cho hần hỗn loạn suốt cả một ngày bây giờ lại đang nhàn nhã đứng ở quầy dịch vụ, mang một cái nụ cười đáng đánh đòn. Con nhóc này, tại sao khi ở bên hần lại chưa bao giờ nở nụ cười xinh đẹp như thế vậy?

Dạ Tiểu Vũ đi đến chỗ máy tập luyện, ngay lập tức bật máy chạy bộ. Thời gian không chờ một ai! Mà cô, lại chỉ có 3 ngày nữa!

"Hộc... phù... thể lực! Phải tăng chỉ số thể lực cùng sức bền lên gấp đôi trong 3 ngày!" Dạ Tiểu Vũ đặt mục tiêu cho mình, ánh mắt đầy kiên định.

Chạy trốn, 2 thứ đó là quan trọng nhất!

Bởi vì cái đồng hồ trên tay nên cô không thể đảo ngũ lúc này. Thế nhưng chỉ cần doanh trại bị công phá, phát ra lệnh đảo thoát, chiếc đồng hồ sẽ chuyển sang màu xanh lục an toàn. Khi đó sẽ là thời gian chạy trốn của cô!

Máy hỗ trợ gen cho lính hậu cần rất tệ hại, chỉ có thể nâng đôi chỉ số gen, mà lại cồng kềnh, nặng nề. Chỉ số gen của cô là cấp D hạng trung bình (có 3 hạng: Thấp, TB, cao).

Chỉ số thể lực: 50 ($\approx$ Chạy liên tục 100 km liên tục thì hoàn toàn kiệt lực và xỉu - mức cao nhất)

Đeo máy hỗ trợ gen và phụ trợ chiến đấu + đầy đủ nước năng lượng và thuốc dinh dưỡng dự trữ thì có thể liên tục chạy được 200 km không kể chương ngại.

(Thể giới này toàn siu nhon cả í mà. Dạ Tỷ là siu nhon cấp thấp nhất :))

Thế nhưng thành thị gần chiến trường Warfield nhất lại cách doanh trại hơn 450km. Thể lực như bây giờ vẫn chưa đạt yêu cầu!

Liên tục 2 ngày sau, Tần Đông ánh mắt phức tạp nhìn cô như phát điên ngoài ăn và ngủ thì chỉ có chạy, chạy, chạy.

Rất cuộc, không chịu nổi nữa, Tần Đông đi đến bên máy tập luyện của Dạ Tiểu Vũ, nhanh chóng tắt nó đi. Hần nắm cầm của cô, xoay mặt cô đối diện với mặt hần.

"Tại sao lại trốn tránh tôi?"

Dạ Tiểu Vũ bất ngờ bị tóm, ánh mắt mơ màng đối diện với ánh mắt sắc bén của Tần Đông. Sau một khắc mới kịp hoàn hồn, những dòng chữ của hệ thống đột nhiên chạy nhảy trước mắt cô.

Dạ Tiểu Vũ ánh mắt tối sầm. Hay lắm, đến bây giờ mà vẫn còn muốn đóng kịch? Hần có đủ thời gian (nam chủ mà - làm sao chết được), còn cô, cô có sao?

"Bang!"

Tần Đông ngờ ngàng nhìn mu bàn tay đỏ bầm của mình, ánh mắt không thể nào tin nổi. Cô, bài xích hần!

"Đừng đóng kịch trước mặt tôi nữa! Ánh mắt giả dối của anh làm tôi buồn nôn đến phát ói!"

Tại sao lại tiếp cận cô một cách ôn nhu như vậy, trong khi tâm địa lại vô cùng căm ghét cô cơ chứ? Rõ ràng, ôn nhu cùng quan tâm kia không hề giả dối chút nào, thế nhưng hệ thống đại thần - thứ hiểu rõ thế giới này hơn cả cô lại bảo đó hoàn toàn là đóng kịch.

Dạ Tiểu Vũ cô lại có ngày nhìn sai người cơ đấy! Lăn lộn suốt 20 năm, cô lại nhìn không thấu nguy trang của thằng nhóc lông còn chưa mọc này! (Sao cô biết tài vậy?)

Vùng văng bỏ đi, Dạ Tiểu Vũ hoàn toàn không hiểu nổi tại sao tâm tình của cô khi đối diện với thằng nhóc này lại hồng hét đến vậy. Có lẽ, tâm tình của con nhóc Dạ Tiểu Vũ trước kia đã ảnh hưởng lớn đến cô.

Tần Đông ánh mắt tối sầm nhìn mu bàn tay đỏ bầm, trong mắt là những tia sáng lóe lên biểu lộ sự mất bình tĩnh khó mà kiềm chế. Không hiểu tại sao, nguồn điện trong phòng tập huấn liên tục chớp tắt.

Cô mãi mãi sẽ chỉ là con búp bê của hắn, dành riêng cho hắn, chỉ của riêng mình hắn, ai cũng đừng mơ tưởng đến!

Kể cả chính cô cũng đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi hắn!

.....

Xi poi:

"Chết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: 9.1: Chờ Tôi

Sáng sớm, 4 giờ sáng, đôi mắt nhắm nghiền của Dạ Tiểu Vũ mở ra, hoàn toàn là một bộ dáng thanh tỉnh.

7 giờ 30 lũ người sao Jun sẽ tấn công doanh trại, không thể ngủ nữa!

Nhanh chóng đem mái tóc bó lại gọn gàng, đeo lên cặp đít chai ngàn năm không đổi, Dạ Tiểu Vũ lên ra ngoài khu kí túc xá. Cô phải chuẩn bị kĩ càng trước cuộc chiến này, là một pháo hôi, hơi sơ hờ một chút là sẽ đi đòi nhà ma ngay!

Tần Đông sau khi Dạ Tiểu Vũ rời đi thì ngay lập tức mở mắt, ánh mắt nghi hoặc nhìn cô rời đi. Hắn chần chờ một chút rồi lên ra theo sau cô.

Sở Lưu đợi cho hai người bọn họ rời đi thì cũng mở mắt tỉnh dậy. Hắn nhìn bọn họ rời đi, khuôn mặt lạnh lùng vậy mà hơi biến đổi.

Cô gái kia...

Dạ Tiểu Vũ hoàn toàn không biết bản thân đã bị phát hiện, hí hửng xin phép được vào kho vũ khí.

"Sao vậy? Cho dù muốn ngắm súng thì cũng không đến mức dậy sớm vậy đi?" Nữ binh mặc áo che đi dấu hôn mờ ám, ánh mắt lia đi lia lại Dạ Tiểu Vũ.

"Vâng, em chỉ là muốn ngắm súng thôi mà, tại em rất tò mò..." Mồ hôi lạnh chạy ào ào sau lưng, Dạ Tiểu Vũ miễn cưỡng dùng luôn lí do mà nữ binh nói ra.

"Được rồi, vào đi!" Nữ binh mỉm cười, cấp giấy cho Dạ Tiểu Vũ.

Nha, ngắm súng a "ngắm súng".

"Lão Lâm, em cũng muốn "ngắm súng"!"

"Được, được, ha ha ha..."

.....

Dạ Tiểu Vũ đi vào kho súng, ánh mắt lóe lóe.

Với chỉ số gen cấp D hạng trung bình của cô, chọn vũ khí phù hợp cũng rất vất vả. May mắn thay Dạ Vũ cô chính là mẹ ghê của bộ truyện này, vấn đề cách dùng hay gì đó cũng không đến mức làm khó được cô.

"Cấp D hạng trung bình..." Đạo một vòng, trong kho súng không lồ không thấy điểm cuối, Dạ Tiểu Vũ bị máy phân loại ném đến một kho súng bé xít, tấm giấy "kho súng hạng D" bay bay theo chiều gió.

Súng ống và máy móc đều phân cấp theo loại gen, gen cấp D là hiếm của hiếm rồi, vậy nên súng cho gen cấp D cũng rất ít. Đến cả cô cũng bất ngờ nha, nhiều súng như vậy là đã quá dự kiến rồi.

"Đầu năm nay làm pháo hồi cũng thật khó sống a~"

.....

7 giờ 30 phút.

"Vui.....ÀM!!!"

Doanh trại yên bình đột ngột bốc khói mịt mù. Một quả bom ánh sáng dội thẳng vào khu trung tâm doanh trại.

"ĐỊCH TẬP!!!!!!!!!! BÍ BO BÍ BO!!!!!"

"KHẨN CẤP TẬP HỢP!!!"

"NHANH LÊN! NHANH LÊN!"

Dạ Tiểu Vũ lẫn lộn trong kho súng cũng nhân dịp hỗn loạn mà lên ra, trên người nhiều thêm vài món đồ linh tinh.

Nhỏ mà có võ a~

"Ra đa dò ra thế quân địch cách doanh trại 70km. Chúng ta được lệnh tử thủ nơi đây, không được phép lùi bước. Các binh sỹ, chuẩn bị!"

Dạ Tiểu Vũ bị lôi đến khu hậu cần, bung trà rót nước, lau chùi máy móc, súng ống cho binh sỹ sắp ra trận. Rất bất ngờ, cô vậy mà lại phải lau chùi, phục vụ cho Tần Đông. Ngay lúc nước sôi lửa bỏng, có một cặp thanh mai trúc mã(?) mất to từng mất nhỏ.

Dạ Tiểu Vũ không thèm nhìn vào Tần Đông, chăm chỉ hoàn thành nghĩa vụ của cô. Tần Đông thì lại nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt vô cùng... kì lạ.

Vỗ vỗ lên bộ áo sắt bảo vệ của Tần Đông, ánh mắt Dạ Tiểu Vũ từng từng bộ máy cường hóa gen cấp S hạng B của Tần Đông. Tại sao, lại phân biệt đối xử như thế chứ...

(Máy móc và một số thứ được phân loại D~SSS a. Ví dụ như máy cường hóa gen cấp S có hạng D, C, B, A, S, SS, SSS, chỉ dành cho người có gen hạng S xài, các loại gen khác không xài được. Hạng máy móc càng cao thì tính năng càng cao)

Nhìn vào cái hộp cứng cồng kềnh gắn sơ sài trên lưng, so sánh cùng hộp đen nhỏ xinh lủng lẳng trên thắt lưng của Tần Đông, bạn học Dạ tự nhận bản thân chính là đang tự ngược.

"Xong rồi! Đi đi!" Hừ! Đi chết đi! Dạ Tiểu Vũ mong ước như vậy, thế nhưng tên này có vàng sáng nhân vật chính, muốn hấn chết còn khó hơn ước cô sống.

Tần Đông im lặng lướt qua Dạ Tiểu Vũ, lại nói một câu khiến cô đông cứng.

"Chờ tôi, tôi sẽ đến..." bảo vệ em.

.....

Tiếng súng ngày càng kịch liệt vang lên bên tai người của bộ hậu cần, cũng khiến cho Dạ Tiểu Vũ nôn nóng không thôi.

"Sư đoàn trưởng! Tổng chỉ huy yêu cầu tất cả binh sỹ phải ra chiến trường, kể cả bộ hậu cần!" Một nam binh cả người đen nhem khề cúi chào Sư đoàn trưởng, ánh mắt kiên định cùng bi thương.

"Không thể nào, bộ hậu cần làm sao..." Sư đoàn trưởng hét lên, thế nhưng, cô lại im lặng. Bởi khung cảnh của chiến trường, đang ở ngay trước mắt cô.

"Tất cả đều đứng lên cho lão nương!" Sư đoàn trưởng lại hét âm ỉ, ánh mắt trùng thật to, một hạt nước rớt xuống. Bởi vì, có một thân ảnh vừa ngã xuống - người đàn ông luôn mỉm cười rất dịu dàng với cô đã ngã xuống rồi.

"Ngoài kia! Thấy không hả? Những nam binh kia đang gào thét! Những binh sỹ quý giá của chúng ta đang ngã xuống! Lão nương cũng không muốn chết! Các người cũng không muốn chết! Thế nhưng lão nương thà chết cũng không muốn nhìn lũ ngu ngốc kia chết trước mắt lão nương!" Sư đoàn trưởng nước miếng văng tung tóe, thế nhưng lúc này lại không ai đứng ra chế nhạo.

"Đứng lên hết cho lão nương! Ai dám lùi bước, lão nương dè chết hần! Lấy súng ra! Bắn không được thì cầm lấy nó mà đập chết kẻ địch cho ta!" Sư đoàn trưởng dẫn đầu xông ra bên ngoài, che dấu đi những bước chân run rẩy, cũng lo đi sự ghen ngào trong cổ họng khàn khàn.

Dạ Tiểu Vũ trầm mặc một lúc, rồi nhận lấy phần vũ khí của mình, bước đi theo bóng lưng kiên cường phía trước.

Cứ tưởng bản thân đã đủ vô tình, vô tâm rồi, thế nhưng, hình như cô đã đánh giá bản thân mình quá cao chăng...

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Tìm Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: 9.2: Nữ Phụ Cùng Pháo Hôi Ở Cùng Một Chỗ Chính Là Mở Đầu Cho Bi Kịch A~

"Ầm!!!"

Bụi tung mù mịt, hun cho khuôn mặt của Dạ Tiểu Vũ trở thành một màu đen. Tên ngốc loi choi chạy lên phía trước đã trở thành từng mảnh vụn.

Nhanh nhẹn cầm lấy mấy khẩu súng và bom đạn còn nguyên vẹn của chính chủ vừa tan xác dưới họng pháo, Dạ Tiểu Vũ chân như bơi mồi nhanh chóng rời đi.

Sau 5 giây, khu đất mà cô vừa rời đi xuất hiện một vụ nổ kinh thiên động địa khiến Dạ Tiểu Vũ mồ hôi ướt đầm áo.

Núp vào một lùm cây, sau khi đem mấy thứ đồ "nhặt được" cất kỹ, Dạ Tiểu Vũ thở dài một hơi. Cô làm sao mà so được với đám Gen cấp cao bộ binh chứ, một binh hậu cần nhỏ nhoi như cô, lo là một chút sẽ bốc hơi khỏi thế giới này liền.

"A... Oh... oh..."

"Mạnh vào... đứng rồi..."

Dạ Tiểu Vũ quay đầu, mặt không đổi sắc núp sang chỗ khác. Ta không nghe, không thấy gì cả.

"Pằng! Pằng!"

"Hự..."

"Ọc..."

Hai phát súng, thế giới yên tĩnh. Dạ Tiểu Vũ nghe thấy tiếng súng thì cả người căng cứng, hai tay không tự chủ run rẩy nâng súng lên, ngắm về phía lùm cây đang dao động.

Quân phục xanh lam! Kẻ địch...!!!

Dạ Tiểu Vũ cắn môi, đồng tử mở to cổ găng trấn định. Chỉ một chút nữa, một chút nữa... tên này sẽ ngã xuống... hần sẽ không uy hiếp được cô...

Binh sỹ nam quay đầu, hai mắt sáng lên, họng súng ngay lập tức hướng đến phía cô. Mặc dù thế giới này rất biến thái, thế nhưng ngoài mấy tên tinh trùng ăn não, các binh sỹ bình thường tuy rằng phóng đảng nhưng cũng sẽ không ngu với kẻ địch một cách tùy tiện, nữ binh bị bắt được cũng sẽ bắn chết không nhân nhượng hoặc chiêu hàng về làm vợ.

Giữ lại làm nhục cũng không được, luật pháp cao nhất của thế giới này là vậy, nữ binh bị bắt hoặc giết, hoặc trả về, hoặc có thể đầu hàng, nhưng không được phép làm nhục.

Nữ nhân thế giới này giá trị rất cao nha!

Mà Dạ Tiểu Vũ, hiển nhiên đã bị nam binh này liệt vào sổ tử.

Máu của Dạ Tiểu Vũ gần như đông lại. Hai tay không kiềm chế được chạm vào nút bắn.

"Phụp!"

Nam binh bị một phát súng xuyên đầu, nụ cười vẫn giữ nguyên, chết không nhắm mắt.

"A...a...A!!!!!" Dạ Tiểu Vũ đánh rơi súng, nước mắt nước mũi liên tục chảy ra. "Oa... Ơc..... Ơe...."

"Ha.....Ha.....Ha...." Dạ Tiểu Vũ thở dốc trốn vào một góc tối, hai tay run rẩy tát lên mặt. "Không được! Không được! Đã quyết định... học... sẽ cố gắng sống sót...! Không được chần chừ! Không được lùi bước!"

"Bang! Bang! Bang!" Đến khi hai má đỏ bừng, Dạ Tiểu Vũ mới bình tĩnh trở lại, hai mắt khô ráo, chỉ còn lại hai vệt nước hơi cứng lại trên má.

Mới chỉ 4 tiếng trôi qua, 3 tiếng nữa mới có lệnh rút lui tự do. Cô phải nhanh chóng tìm đường rút lui thuận tiện nhất mới được.

"Sột soạt..."

"Ai?" Dạ Tiểu Vũ lăn người trốn sau một tảng đá, cao giọng hỏi. Kẻ địch bình thường đã sớm nổ súng rồi, có lẽ là đồng đội chăng?

"Tiểu... Tiểu Vũ...?"

Giọng nói này... Dạ Tiểu Vũ cau mày, lộ đầu ra. Là Mã Lạc!

Mã Lạc một thân bụi bặm nhưng lại không có một vết thương, hai mắt lóe lóe sáng nhìn Dạ Tiểu Vũ. Sao lại lóe lóe sáng vậy?

Âm mưu?

"Tiểu Vũ, may quá, chị cứ tưởng em không qua được, suýt chút nữa chị đã..." Mã Lạc lau lau nước mắt, thút thít khóc. Tại sao con nhỏ này vẫn chưa chết nhỉ? Thật bực mình!

Dạ Tiểu Vũ im lặng, vẫn ngồi lau lau súng, hoàn toàn không để ý Mã Lạc đóng kịch. Đóng kịch làm gì chứ? Tôi là người quy định tính cách của cô đó, cô nghĩ gì liếc mắt một cái là tôi biết liền nhé!

Hơn nữa, tương lai cô sẽ phải cướp người của Mã Lạc, cả 2 chắc chắn sẽ là kẻ thù, không cần phải giả vờ hòa nhã làm gì cả.

Mã Lạc ánh mắt âm u nhưng lại cố gắng giấu kín, định mở miệng nói gì đó thì...

"Uỳnh!!!"

Là đạn la ze ánh sáng!

Dạ Tiểu Vũ cắn môi. Xe Tank quân dụng sao? Ngón tay chạm vào một vật nhỏ trên thắt lưng, một cây súng cực đại xuất hiện trên tay cô, nhắm thẳng về phía xe Tank. Bên cạnh Dạ Tiểu Vũ là một lùm cây, vừa lúc che đi chiếc súng nòng lớn, nhưng lại không đủ để che dấu cho cô.

Dạ Tiểu Vũ và Mã Lạc đứng khá xa nhau, dường như xe Tank chưa biết nên nhắm vào ai nên hơi ngừng lại đắn đo. Nắm bắt được cơ hội, Dạ Tiểu Vũ mắt tỏa sáng, ngón tay chuẩn bị bóp cò.

Thế nhưng, Mã Lạc từ lúc nào đã ở đằng sau cô khi Dạ Tiểu Vũ vô cùng tập trung vào xe Tank, khoe môi mỉm cười quỷ dị.

"Chết đi!"

Hai tay Mã Lạc đẩy mạnh Dạ Tiểu Vũ ra khỏi vách đá, khiến cô rơi xuống mặt đất cách vách đá hai mét, đánh rơi súng, cũng hoàn toàn lộ diện trong tầm bắn xe Tank.

"Oa... chết tiệt!!!"

MK! Nữ phụ và pháo hôi ở cùng một chỗ quả thật chính là mở đầu cho bi kịch a!!!!!!

Xì poi nà:

Nam nhân về mặt hứng thú, ánh mắt âm u lại hiện lên tia sáng kì dị.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Tìm Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: 10: Gián điệp - Kun Anh Hùng Cứu Mỹ Nhun?

"A...a...a..." Hai tay Dạ Tiểu Vũ run lên, thoát một cái, một khẩu súng vô cùng bụi xuất hiện. Khiến chấn cho gen cấp D khởi động mất 30 giây, không có thời gian rồi! 30 giây, đủ để xe Tank kia đem cô biến thành bãi thịt bầy nhầy.

Mã Lạc nhanh chóng lẩn mất khiến cho xe Tank không chút chần chừ hướng hòng pháo về phía cô. 5 giây sau, Dạ Tiểu Vũ sẽ tan xác. Nó thậm chí còn không thêm dùng đòn năng lượng tức thời bắn sau 1 giây, nhân nhả cho cô đội chết. Năng lượng dần dần tụ lại tại nòng pháo, sáng chói như lưỡi hái tử thần.

Súng của cô, lại mất 25 giây nạp năng lượng mới đủ để bắn cái xe Tank này, nếu gấp sẽ chỉ như gãi ngứa cho nó. Cho dù là súng gen cấp D hạng S vô cùng khó kiếm thì tính năng cũng thấp đến muốn phi sọt (rác)!

Chỉ cần là súng gen cấp A hạng thấp nhất thôi, 4 giây là đủ bắn nát cái gia hỏa to lớn này!

"Chết tiệt thật! Không lẽ mình sẽ bỏ mạng tại đây?" Dạ Tiểu Vũ cắn môi, sắc mặt trắng bệch nhưng lại vô cùng bình tĩnh. Đôi khi, cái chết cũng không quá đáng sợ, đáng sợ là việc chết một cách lẳng xẹt và vô dụng!

3 giây...

Nhảy và tránh? Không được, sức bật của cô không đủ để tránh phạm vi bắn bao phủ, nhảy đến đâu cũng sẽ tan xác!

2 giây...

"MK Mã Lạc! Không ngờ tôi xuyên qua là để làm cái pháo hôi giúp cô chạy trốn! MK! MK! MK!!!" Dạ Tiểu Vũ tức đến muốn ói cả ruột ra, nội thương đau ghê gớm

1 giây...

"Ầm!!!"

Không phải cảnh tượng thịt nát sốt cà chua mà là một hộp sắt đột ngột bốc cháy dữ dội, nghiêng ngã, rung lắc, rồi nổ.

"Ầm! Bùng!!!"

Ánh lửa hắt lên mặt Dạ Tiểu Vũ, không phải khích lệ cô giữ được mạng sống, mà giống như cười nhạo cô vô dụng.

Sau đó, mắt cô gái đỏ hoe."Oa... Oa... U Hu Hu... Oa....."

Một nữ tác giả tội nghiệp đến kì quân sự cũng trốn mất dạng, giờ lại phải cầm súng đứng trước xe tăng. Ôi trời ơi... một cảm nhận khó quên...

Từ lùm cây đi ra một nam binh mặt lạnh. Dạ Tiểu Vũ định quay sang cảm ơn, thế nhưng miệng lại cứng lại.

Không phải nam binh, là ngài Gián điệp Sở Lưu.

[Đỉnh đang... đã đến lúc hệ thống tỏa sáng!]

+Cốt truyện chính thức: Mã Lạc bị xe Tank nhắm trúng, Sở Lưu cứu giúp, abc, dẫn nhau chạy trốn, v...v...

+Cốt truyện sửa đổi: Mã Lạc đẩy pháo hôi thể thân để chạy trốn, pháo hôi được Sở Lưu cứu, dẫn nhau đi về phía tổng bộ cầu cứu.

Giải thích: Sở Lưu thăng cấp nam chính, cũng thăng cấp gián điệp pháo hôi thành gián điệp cấp cao, không còn muốn về nước nữa, mà muốn đi vào tổng bộ làm gián điệp.

Nam chủ mà, làm sao mà tâm thường cho được, làm gián điệp cũng sẽ chuyên nghiệp hơn a~]

"À, hóa ra nam phụ thành nam chủ tức là từ điệp viên gà mờ thành điệp viên chuyên nghiệp." Dạ Tiểu Vũ tự nói trong lòng, trên mặt lại nở ra nụ cười "thân thiện".

"Ha ha ha, cảm ơn anh đã cứu tôi. Cùng một đơn vị hậu cần mà chúng ta khác nhau ghê." Dạ Tiểu Vũ cười mị mị, trong lòng lại phun tào. Gen cấp A hạng Cao lại đi bộ hậu cần giả làm gen cấp B, âm mưu đủ sâu!

"Không có gì. Tiện đường!" Sở Lưu nhìn cô gái hai mắt vẫn còn vết nước chưa khô, miệng lại cười nói hóm hờ, cảm thấy buồn cười trong lòng. Khi cô quay lại nhặt súng, nam nhân về mặt hứng thú, ánh mắt âm u lại hiện lên tia sáng kì dị.

Kì thật, để cô gái này bên người sẽ làm người ta mất cảnh giác hơn. 1 nam binh hi sinh thân mình cứu 1 nữ binh, người như vậy làm sao mà là gián điệp được cơ chứ?

Và cũng không ai biết, cố tình hấn ta lại là gián điệp!

"Chúng ta đi cùng nhau nhé, như vậy sẽ an toàn hơn." Sở Lưu quay sang, vẻ mặt cứng nhắc cố làm vẻ hòa hoãn.

"Ừm." Dạ Tiểu Vũ cười đến thiên chân vô tà, lén lén lau mồ hôi trong lòng bàn tay. May mắn, không có bị thủ tiêu để bịt miệng.

Cả hai đi vòng vòng quanh khu núi đá, cũng đem vài tên lính địch bắn rụng. Dạ Tiểu Vũ nhìn Sở Lưu biểu diễn kỹ năng, lén lút giơ lên ngón tay cái. Cùng là người một nhà mà có thể coi như kẻ thù mà bắn, đủ ác, đủ hiểm, đủ thâm, đủ độc!

"A~"

Hay thật, nghe như tiếng Mã Lạc... Mã Lạc!

Dạ Tiểu Vũ cười mị mị, mắt cong cong, tay vuốt ve thanh dao nhỏ xinh trong tay.

[Cảnh báo: Pháo hôi chưa được phép giết nữ phụ Mã Lạc, nếu không kịch tình sẽ chuyển hướng!]

Sau này khi pháo hôi thăng cấp nữ phụ thì có thể PK với nữ phụ Mã Lạc bất cứ lúc nào.

Nên nhớ, pháo hôi bây giờ chưa có quyền thay đổi kịch tình!

Hình phạt: Xóa nhân vật, linh hồn bị vứt bỏ!

Gợi ý: Không thể giết thì tạo phiền toái nì~]

Dạ Tiểu Vũ"..."

Thật... uất ức!!!

Xi poi nì:

"Rốt cuộc, em đang ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Tìm Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: 11: Thắng Lợi Trong Mơ!

Tần Đông đá bay một cái đầu người lẫn lông lóc, mồ hôi từng giọt chảy xuống như thác nước, ướt đầm thái dương. Gen cấp S như hấn trên chiến trường gần như là một cỗ máy chiến tranh cấp khủng bố, cũng luôn bị vây trong tập kích liên miên bất tận.

Thật sự, hấn không có thời gian dây dưa với lũ điên này! Tiểu nữ hàng xóm của hấn còn chưa thấy đâu nữa này! Rốt cuộc là em ấy có an toàn hay không đây?

Một bóng dáng ngã xuống ngay trước mắt hấn, Tần Đông lơ đãng nhìn qua, máu nháy mắt đông cứng lại.

Nữ Sư đoàn trưởng Sư đoàn hậu cần! Bộ hậu cần bị điều ra chiến trường!!!

Hai tay hấn run rẩy, súng siêu thanh cũng đánh rơi. Quân địch xung quanh ăn ý giương súng lên nhắm thẳng vào Tần Đông. Tên này chết đi, coi như thắng lợi!

Thế nhưng bọn họ đã quên, nhân loại sở hữu Gen cấp S cả vũ trụ chỉ trên dưới 1000 người, tất cả đều là vũ khí hình người vô cùng đáng sợ. Cho dù là tay không tác sát!

"Rốt cuộc, em đang ở đâu?"

Não Tần Đông liên tục bị ám ảnh bởi những hình ảnh đáng sợ, những hình ảnh kinh khủng đó đập sâu vào tim hấn, hung hăng giày xéo nó. Uy áp kinh khủng từ cơ thể hấn tỏa ra bao phủ chiến trường, không khí bị nén ép đến biến dạng, méo mó, cong queo.

"Ầm!!!!!!!!!"

Dạ Tiểu Vũ đang hưng phấn xem đông cung đồ phiên bản đã chiến của nữ phụ Mã Lạc, đột ngột bị một tiếng động lớn dọa đến nhảy lên. Nơi chiến trường trung tâm vậy mà lại xuất hiện một đám mây hình nấm.

"Gi... vậy... Cái này đâu có..." trong nguyên tác.

[Hệ thống giải thích: Hiệu ứng cánh bướm, có giải thích kĩ chủ pháo hôi cũng sẽ không hiểu, vậy nên cô chỉ cần biết cô gián tiếp gây ra vụ này là được!]

Sở Lưu liếc mắt, ánh sáng lóe lên. Sư đoàn này có cao thủ đỉnh cấp ư?

Hệ Mặt trời ản giấu đủ sâu!

.....

Một vụ nổ, thay đổi cả chiến cuộc.

Các Sư đoàn địch bị dọa sợ chạy té khói, rút khỏi Venus này ngay lập tức, Warfield tuy cháy rụi nhưng miễn cưỡng cũng tìm được một mảnh yên bình cho binh sỹ.

5 Sư đoàn tổn thất mất 2 Sư đoàn, bao gồm cả Sư đoàn hậu cần. Quân địch 20 Sư đoàn, qua chiến đấu quân đội tiêu diệt được 5 Sư đoàn địch, 4 Sư đoàn địch bị vụ nổ bẹp tan xác, địch rút về chỉ còn lại 11 Sư đoàn sứt sẹo.

Tổng chỉ huy vui đến ướt nước mắt, ngay lập tức gọi điện đến tổng bộ sao Venus thông báo tình hình. Doanh tân binh lại có thể trụ vững trước quân chính quy của địch, ôi trời ơi, Thần phù hộ!

Nhất là vị mũi nhọn Gen cấp S kia, nhất định sau trận này quân hàm sẽ cấp Tướng!

Đồng hồ điện tử trên tay mọi người ngoài việc xác định vị trí và tính mạng của người đeo, với binh sỹ thì sẽ có thêm chức năng đọc vị xác nhận chiến công.

Trên đồng hồ của Tần Đông, con số này đã bằng với binh lực 5 Sư đoàn!

Chắc chắn vị Tần Đông này sẽ là một trong những vị Tướng trẻ tuổi nhất Liên minh Hệ Mặt trời!

.....

Dạ Tiểu Vũ ngẩn ngơ nhìn doanh trại khí thế bừng bừng, thậm chí mở luôn một cuộc *bíp* tập thể để chúc mừng thắng lợi, bịt miệng muốn khóc ròng.

Ôi ôi ôi, công sức 3 ngày rèn luyện tuy chưa dùng đến nhưng cũng không uổng phí! Cô sống được đến lúc này cũng đã là một kì tích trong giới pháo hôi rồi! Nếu không tập luyện điên cuồng, chắc cô đã sớm hóa thành một đơn vị trên đồng hồ chiến công địch.

Đúng vậy, cô ở đây, Hệ thống ở đây, mọi chuyện đều sẽ trật khỏi quỹ đạo, thua thành thắng, chết thành sống.

Vậy nên cô không cần phải hoảng hốt gì hết, việc cần làm chỉ là sống sót mà thôi!

Sở Lưu sắc mặt lại không được vui, âm trầm u ám như một con bão lặng lẽ. Cũng phải thôi, quân đội nước hấn nhờ vào thông tin của hấn nên đến phủ đầu ra oai, ai ngờ được lại bị đánh đến cong móng chạy, hấn không tức giận mới là lạ!

Lúc này Dạ Tiểu Vũ cũng mặc kệ Sở Lưu âm u, nhảy đến thôn phệ thực phẩm thơm ngon. Túi không gian D cấp hạng trung bình của cô toàn dịch dinh dưỡng và viên dinh dưỡng chuẩn bị cho chạy trốn, thực sự là mùi vị không thể chấp nhận được!

(Túi không gian: Túi nhỏ xinh, sức chứa lớn, không trọng lượng, giá phải chăng, phân cấp theo cấp Gen - cấp túi Gen càng cao không gian càng lớn - chỉ có thể mang túi phù hợp hoặc tiêu chuẩn thấp hơn cấp Gen của bản thân người dùng.

Sản phẩm còn có dạng hộp, dạng viên, dạng trang sức, v...v... có thể đặt hàng qua Inter, mẫu mã đa dạng, giá cả phù hợp với túi tiền người tiêu dùng.

Ở Quân đội chỉ cung cấp dạng túi, mỗi binh sỹ một túi theo cấp gen.)

Dạ Tiểu Vũ mãi ăn, cơ thể đột ngột bị bao phủ bởi một mùi hương vừa xa lạ lại vừa gần gũi. Cơ thể bị ôm chặt cứng, thế nhưng nhận ra hấn đang run rẩy, cô cũng không muốn làm điều khiếm nhã gì.

Có thể là vì đã gần gũi suốt bao nhiêu năm, cơ thể của cả hai đều không chút nào bài xích cơ thể của đối phương, thậm chí có chút lưu luyến không rời.

Dạ Tiểu Vũ há miệng định nói điều gì đó, thế nhưng môi lại bị chặn lại...

=====

Xi poi ni:

Mã Lạc run rẩy nằm dưới đất, đầu bị đập lên như một con chó. Bán đứng đồng đội, lấy cơ thể để đỡ cơ hội sống với kẻ địch - cô viết thì thấy bình thường, thế nhưng nhìn cô ta ngay trước mắt làm chuyện này, đối tượng lại là cô, cô thực sự cảm thấy ghê tởm hơn cả nuốt phải sâu!

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Văn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: 12: Hậu Họa Ngầm!

Dạ Tiểu Vũ mắt tròn xoe, hai tay loạn lên đánh "bùm bụp" từng trận trên lưng Tần Đông. Mỗi mở ra lại bị một chiếc lưới giáo hoạt chen vào khuấy đảo. Cô bị Tần Đông hôn đến hai mắt mờ màng đầy hơi nước, hơi thở hỗn hển.

Gen cấp S bá đạo vậy sao, đến mức hôn sâu xong rồi vẫn cứ vân đạm phong kinh, hơi thở không loạn???

"Tôi đã bảo em phải chờ tôi cơ mà! Tại sao lại đi ra chiến trường?" Mặt Tần Đông chôn vào vai của cô khiến Dạ Tiểu Vũ không biết bây giờ về mặt hân như thế nào. Thế nhưng giọng nói run rẩy như sắp tan vỡ này... Tần Đông lo lắng cho cô?

Trong đầu không tự chủ được nhớ lại cái bảng của hệ thống, cô lại thở dài. Không có chuyện đó đâu, chắc là nếu cô chết tên này sẽ mất đi một món đồ chơi, thế nên hân luyện tiếc.

Tần Đông đột ngột nhìn lên, ánh mắt màu đen sâu thẳm nhìn thẳng vào hai mắt Dạ Tiểu Vũ, hốc mắt của hân đỏ bừng. Sức lực hân nắm lấy tay cô ngày càng lớn. Ôi chênh lệch cấp gen, muốn gãy giữa cũng gãy không nổi...

"Nếu em dám trái lời tôi lần nữa, đừng trách tôi vô tình với em!" Tần Đông hôn một cái lên trán Dạ Tiểu Vũ, sâu trong đáy mắt là điên cuồng hỗn loạn. Đem em nhốt lại bên người, vậy là em sẽ an toàn, sẽ mãi mãi là người của tôi!

Vì em là của tôi, vậy nên em không được phép rời xa tôi!

Ảo não bị Tần Đông lôi về, Dạ Tiểu Vũ cũng chỉ có thể nhận mệnh đi theo hân. Chọc điên một cái gen cấp S chính là một hành động không có não...

Nếu hân muốn bảo vệ cô, vậy thì ô kê cung, pháo hôi khi chưa thăng cấp chính là rất cần được che chở a~

Hừ... phải hoàn thành xong 1 trong 2 định mức quy định: thành nữ thiếu tướng hoặc cưa đổ 2 nam chính, hệ thống kia mới chịu quét lại độ hảo cảm của các nam chính với cô. Thật bất công!

[*Bíp!*, trên đời làm gì có công bằng, pháo hôi nói xấu hệ thống chính là không nên đó!

Cuốn sổ nhiệm vụ cô phải giữ cẩn thận vào, lời khuyên của nó rất hữu ích! Nếu cô nghe lời tránh xa Mã Lạc ra thì đâu có gặp phải nguy hiểm như hôm nay chứ?]

Hệ thống lặn đã lâu đột nhiên trời dậy, cũng đánh thức Dạ Tiểu Vũ một chuyện chưa làm. Mã Lạc!!!

Dạ Tiểu Vũ dừng lại, mở miệng hướng đến Tần Đông. "Tôi có chuyện cần giải quyết! Cậu về trước chờ tôi đi!"

Tần Đông im lặng, ánh mắt kháng nghị nhìn chằm chằm... chằm chằm... chằm chằm...

"Nghe lời, nghe lời đi, tôi sẽ không lạnh nhạt với cậu nữa..." Dạ Tiểu Vũ có chút buồn cười, thuận tiện vuốt lông con mèo lớn xác trước mắt vài cái. Dù sao đôi mắt kia lo lắng, là thật lòng quan tâm cô.

Tần Đông mắt lóe sáng, ngay lập tức buông tay, nghiêm chỉnh bước về phòng.

.....

"Đứng a~ Ah... Oh... Mạnh lên... Uh

"Mã Lạc uốn mình như con rắn nước, môi đỏ kiêu diễm mở ra, rên rỉ mỹ miều.

Nam nhân đang cày cày trên người cô ta là một Sur đoàn trưởng nào đó, rất hưởng thụ dí đầu thuốc lá lên người ả. Đau đớn một chút mới đủ tình thú...

"A...a...a..." Mã Lạc đau đến cả người cong lên, vừa lúc cũng lên đỉnh. Ánh mắt ả có chút oán độc, gã Sur đoàn trưởng này, ả sẽ nhớ kĩ!

Cầm lấy tấm thẻ màu đồng xanh, Mã Lạc mỉm cười đóng lại cánh cửa căn phòng, sau khi cửa khép lại thì nụ cười của ả cũng biến mất vô tung. Ánh mắt

Kiều mị đầy băng sương và thù hận. Ắ hận cả thế giới này!

Tại sao chứ? Tại sao ả lại phải tiếp tục bán thân như kĩ nữ thế này?

Tại sao ả lại không có sức mạnh? Tại sao lại cho ả một thân thể yếu ớt như thế chứ?

Mã Lạc điên cuồng chửi bới trong lòng, không nhận ra có một cánh tay như gong kim túm lấy ả, dao găm sắc lạnh nhẹ nhàng đặt trên cằm cổ trắng nõn.

"Lại đây nào..." Dạ Tiểu Vũ mỉm cười, nắm tóc Mã Lạc kéo vào một góc tối.

Mã Lạc run rẩy nằm dưới đất, đầu bị đập lên như một con chó. Bán đứng đồng đội, lấy cơ thể để đổi cơ hội sống với kẻ địch - cô viết thì thấy bình thường, thế nhưng nhìn cô ta ngay trước mắt làm chuyện này, đối tượng lại là cô, cô thực sự cảm thấy ghê tởm hơn cả nuốt phải sâu!

Thật sự, nữ phụ này quá ti tiện rồi a!

Bạn học Dạ tự động quên đi ai là người đã viết ra tính cách này, cũng quên đi cô ta như vậy là do ai tạo nên. Lúc này cô chỉ là một pháo hôi thôi... pháo hôi thôi...

"Bốp!" Má trái Mã Lạc bị ném tới một cái tát, khiến ả văng vào tường. Lúc này ả vẫn chưa được rèn luyện chương trình quân đội trong nguyên tác, cô vẫn thừa sức hành ả lên bờ xuống ruộng!

Gen cấp C hạng thấp không qua huấn luyện, thật sự là để cho người chém giết mà! Phải lên cấp bậc nữ phụ nhanh chóng để mau giết ả, để lâu tất có hậu họa!

Dạ Tiểu Vũ lấy ra một cái kim tiêm xinh đẹp, mũi nhọn lóe sáng rợn người...

Xi poi a:

"Hừm... thú vị... thú vị..."

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Tìm Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: 13: Kiểm Chế Tai Họa Ngâm (1)

Sở Lưu đang cảm thấy vô cùng khó chịu. Thật rõ ràng, trận đánh hôm nay không thể nào thua một cách vô nghĩa như vậy được! Một trại chỉ có 5 Sư đoàn, lại còn có 4 Sư đoàn là gà công nghiệp chưa qua đào tạo - tân binh hơn cả tân binh!

Tất cả là bởi vì tên cấp S kia!

Không dừng hấn ta lại đi theo đoàn tân binh này làm gì? Lẽ ra hấn ta phải ở trong Sư đoàn chủ lực vương bài đặc công nào đó chứ! Đàng này hấn lại đi theo 4 cái Sư đoàn tân binh gà mờ, rồi bạo phát gen dị năng ngay giữa chiến trường!

Mắt Sở Lưu lóe lên.

Tên cấp S kia, không chết không được!

Nhất định phải tìm cách loại bỏ hấn ta!

Về cơ bản, cốt truyện đã bị lệch một cách nghiêm trọng. Sự xuất hiện của tiểu pháo hôi Dạ Tiểu Vũ gián tiếp khiến cho Tần Đông vốn là một nhân vật vô danh có được vàng hào quang nam chính, hấn đi theo cô bạn gái thanh mai trúc mã ra chiến trường, sau đó chiến cuộc bị văng khỏi tầm kiểm soát của Sở Lưu vì hấn.

Vàng sáng nhân vật chính là điều làm nên chiến thắng này của quân đội hệ mặt trời ở Warfield.

Sở Lưu đi vào một góc khuất, đột ngột nghe được một tiếng rên rỉ vô cùng thâm trầm, khắc sâu vào lòng người. Hấn tò mò núp vào lùm cây, nhận ra có 2 cô gái đang gây gỗ.

Là nữ binh hấn tiện tay cứu sáng nay?!

Cô ta cầm trên tay một ống tiêm đầy chất lỏng màu đen, khuôn mặt nở nụ cười thiên sứ đâm vào mắt một cô gái khác. Dòng chất lỏng đầy mùi hôi thối kia hiển nhiên là chẳng tốt đẹp gì cho cam.

"Hừm... thú vị... thú vị..." Sở Lưu mỉm cười, đón xem một vở kịch hay sắp đến.

"A!!!!!!!!!!" Mã Lạc ôm lấy con mắt đang bốc ra khói đen, khuôn mặt vặn vẹo xấu xí tràn đầy oán hận cùng không cam lòng.

"Chất độc kiểm soát, nghe bao giờ chưa?" Dạ Tiểu Vũ lấy ra một ống tiêm màu xanh lam dịu dàng, vui vẻ đâm nó vào cổ tay cô. "Sản phẩm của sao Venus, dành cho những nô lệ tiện không chịu cúi đầu. Ống thuốc độc gắn vào một con chip kiểm soát, người tiêm ống thuốc lam có thể tùy ý đem kẻ bị độc biến thành một bãi chất lỏng, bốc hơi khỏi thế giới này bất cứ lúc nào."

Thế giới này vẫn còn rất nhiều món đồ thú vị nữa, nhưng mà trong kho cấp D của doanh trại chỉ có thứ này hữu dụng mà thôi.

Tính mạng của Mã Lạc, chỉ nằm trong một ý nghĩ của cô!

Nhìn khuôn mặt đang chuyển dần sang màu đen của Mã Lạc, Dạ Tiểu Vũ không phúc hậu cười một tiếng thánh thót như chuông bạc. Tác dụng phụ của thứ thuốc này cũng rất thú vị a~

Nữ Phụ chỉ biết dùng sắc đẹp để leo giường này, mất đi thứ hữu dụng duy nhất kia thì sẽ trở thành thứ gì đây?

Dạ Tiểu Vũ nắm tóc của Mã Lạc lên, nhìn thấy ánh mắt không cam lòng kia, bực mình tát một cú lên mặt Mã Lạc khiến ả đâm đầu xuống đất.

Ánh mắt này sẽ mang lại phiền phức cho cô mất thôi!

"A...a...a..." Mã Lạc run rẩy che mặt, thù này, à nhớ kỹ!

Dạ Tiểu Vũ phiền muộn gãi gãi đầu. Càng bực mình cô càng dễ mất bình tĩnh, càng dễ mất bình tĩnh cô lại thường hay có những phản ứng quá mức a!

Không chịu nổi tính cách âm u này của Mã Lạc, Dạ Tiểu Vũ rút ra một con dao găm tiến đến chỗ Mã Lạc. Mẹ từng nói, cách để khiến một kẻ nằm trong lòng bàn tay mình, chính là khiến hắn hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này hoặc, khiến hắn mãi mãi không có cơ hội phản kháng, mãi mãi không bao giờ có tâm tư phản bội gì!

Mà cha lại bỏ sung thêm: trung thành, có thể lấy máu để tạo nên! Một sự trung thành ám ảnh suốt đời hắn ta!

Dạ Tiểu Vũ cười đến chân thành, ánh mắt thuần khiết nhuốm màu ác ma cao quý, lóe sáng động lòng người. Dường như, trong con ngươi màu đen lóe lên ánh sáng màu đỏ diễm lệ của máu tươi. Nụ cười xinh đẹp đó rơi vào mắt Mã Lạc lại không khác gì ánh mắt của tử thần dưới địa ngục ngời lên, ả điên cuồng đứng lên bỏ chạy.

Thế nhưng, một con đầu bén nhọn khiến ả thét lên kinh hãi, một con dao đã găm vào đùi ả, máu chảy ra như suối. ả ngã xuống, cũng tuyệt vọng khóc nức lên.

"Tha cho tôi... Làm ơn tha thứ cho tôi..." ả dập đầu xuống đất, điên cuồng đập xuống. ả muốn ngất đi, muốn thoát khỏi ác ma này!!!

"A... hi... hi..." Dạ Tiểu Vũ che miệng cười, rút ra một con dao khác mảnh và nhỏ hơn, nhẹ nhàng nâng mặt Mã Lạc, xoa xoa gò má đã tím đen nhăn nhoe.

"Roẹt!!!! Roẹt!!!! Roẹt!!!!" Con dao nhỏ tàn nhẫn vẽ ra 3 đường trên mặt Mã Lạc, máu đỏ tươi chảy ra từng dòng đầy ghê rợn. Dù sao khoa học kỹ thuật thời nay tốt như vậy, mặt có vài vết sẹo như thế này cũng chẳng là gì với bác sĩ. Thế nhưng hiệu quả của việc rạch mặt này... ha ha ha

"Á!!!!!!!!!! Đau quá!!!! Thả tôi ra!!!!"

=====

Xì poi a:

"Ngoan a

~"

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: 14: Kiểm Chế Tai Họa Ngầm (2)

Tầm mắt của Mã Lạc đã nhòe một màu máu. Trước mắt ả là nụ cười thuần chân vô tà của Dạ Tiểu Vũ, thế nhưng hiện vào đầu ả lại còn đáng sợ hơn cả thân chết dưới địa ngục.

Đáng sợ quá...

Thật hối hận...

Cô gái này, ả chọc không nổi...

Dạ Tiểu Vũ nhìn thấy tình tự trong mắt Mã Lạc lại càng thêm hài lòng. "Nha, tiếp tục hén?"

"Phập! Phập! Phập!"

"A.....!!!!!!" Mã Lạc điên cuồng run rẩy, hai tay vùng vẫy che lại vùng đùi đã máu thịt bầy nhầy.

Ác quỷ...

Ác quỷ!!!

"Làm ơn... Tôi biết lỗi rồi... Làm ơn tha thứ cho tôi..." Mã Lạc quỳ xuống, đầu đập liên tục lên mũi giày Dạ Tiểu Vũ.

Dạ Tiểu Vũ nâng mặt Mã Lạc lên nhìn một lúc, lấy ra một cái khăn tay lau mắt của Mã Lạc cho sạch sẽ. Tầm nhìn không tốt sẽ ảnh hưởng nè!

Bóng hình trước mắt Mã Lạc trước mắt Mã Lạc dần trở nên rõ ràng. Cô ta nói nhẹ nhàng vào tai ả: "Loại kỹ nữ như ngươi, chỉ xứng làm tiện nô trong mắt ta thôi. Hiểu rõ thân phận chứ?"

Đầu Mã Lạc ơng ơng, ả cúi xuống hôn lên mũi giày Dạ Tiểu Vũ, ánh mắt thần thờ vô hồn nở nụ cười. "Vâng... Chủ..."

Dạ Tiểu Vũ đá lên đầu Mã Lạc một cái. "Loại người hãm hại người khác một cách độc ác như cô không đáng làm nô lệ của tôi!"

"Vâng... tôi xin lỗi thưa ngài..." Mã Lạc cuống quýt đập đầu.

"Ngoan a

~" Dạ Tiểu Vũ cong mắt mỉm cười. "Nhớ kỹ, 1 lần nữa gây ảnh hưởng xấu đến ta, ngươi sẽ không chỉ như thế này. Hiểu không?"

"Vâng..."

.....

Mã Lạc đợi Dạ Tiểu Vũ đi khuất thì ngay lập tức mặt trắng dã ngất xỉu vì đau, hạ thân ướt sũng. Nụ cười kia mãi mãi ám ảnh ả, nhắc nhở ả rằng, ả mãi mãi chỉ là một con chó giữ nhà cho cô gái đó, mãi mãi ti tiện.

Sở Lưu bước ra từ lùm cây, ánh mắt dõi theo bóng hình đã đi xa. Một màn vừa xảy thực sự vô cùng rung động.

Mỹ lệ, huyết tanh và mị hoặc.

"Trên đời này tồn tại một người phụ nữ hấp dẫn đến vậy sao?" Sở Lưu liếm môi, ánh mắt phát ra tia sáng âm u đầy khát khao.

Cô gái này, hần muốn!

.....

Tần Đông bậm môi ngồi trên giường, ánh mắt luôn hướng về phía cửa kị túc xá tập thể. Tại sao lại lâu vậy chứ hả??? Hần đã chờ cô suốt 1 tiếng rồi đó biết không?

"Tách", cửa mở.

Hai mắt Tần Đông sáng lên, Dạ Tiểu Vũ vui vẻ bước vào.

4 mắt nhìn nhau...

Nhìn nhau...

Nhìn...

"Khụ khụ khụ..." Tần Đông ho khan làm bộ trấn định. Dạ Tiểu Vũ mặc kệ Tần Đông kì lạ, đi về phía giường của mình, đặt lưng lên thì ngủ luôn trước ánh mắt ngỡ ngàng đầy tổn thương của hắn.

Hắn biết cô mệt, thế nhưng không nên lơ hắn đến mức đó chứ hả???

Tần Đông ừm khuaát chợt chợt má Dạ Tiểu Vũ, buồn bực ôm cô vào lòng. Đúng vậy, cô nhóc này phải nằm trong lòng hắn, nhu thuận để hắn đùa giỡn, ngoan ngoãn ngọt ngào gọi hắn "Đông Đông", tùy hắn chọc ghẹo.

Ngày hôm nay cô đã rất kiên cường, may mắn thay, cô vẫn còn sống. Nề mặt ông trời thay hắn chiếu cố cô, vài ngày nữa bảo ba ba bớt thêm ít tiền vàng vậy.

Sở Lưu tiến vào phòng thì nhìn thấy một màn này, hô hấp cứng lại. Hóa ra cô nằm ngay bên cạnh hắn, vậy mà hắn lại không biết.

Hơn nữa là... Mắt Sở Lưu híp lại thành một đường chỉ. Tên này là Tần Đông cấp S kia!

Thật khó chịu!

Tên này không chết không được!

.....

Sau khi nghỉ ngơi 3 ngày, cả doanh trại trở về tổng bộ đặt ở Venus.

Dạ Tiểu Vũ ngoài ý muốn lại tiếp tục bị kẹp giữa rắn độc - kun và gián điệp - sama. May thay, chỉ là sát phòng thôi. Doanh trại mới bị cắt cử ở tập thể như vậy, lên tàu bay sẽ 1 người 1 phòng.

Ngoài ý muốn hơn nữa, Mã Lạc ở sát phòng Sở Lưu.

Đây là cái tình tiết máu chó gì đây???

(Thứ tự : ML-> SL->DTV->TĐ)

Dạ Tiểu Vũ nằm bẹp trên giường, hai mắt mơ màng nhấp nhem. Gen cấp S Tần Đông đánh xong một trận oanh liệt, bạo phát dị năng kinh thiên ngày hôm sau vẫn bay nhảy như thường. Gen cấp D tội nghiệp cô đây lại nghỉ ngơi liên tục 3 ngày ăn rồi ngủ nhưng thể năng vẫn chưa hồi phục được hoàn toàn.

Dù sao cô ôm mấy cái súng năng lượng hơn 100 kg kia chạy đông chạy tây suốt mấy giờ liền đâu phải dễ dàng.

Ôi vũ khí Gen cấp D đã nặng như vậy thì vũ khí Gen cấp cao hơn sẽ như thế nào đây?

Vừa nghĩ Dạ Tiểu Vũ đã muốn bùng mạt khóc lên. Cuộc đời cô mới tầm tối làm sao. Làm một pháo hôi, bị ai nhất là cô có thể sẽ chết một cách vô cùng dễ dàng và lãng xẹt, hoàn toàn biến thành đồng tro bay theo chiều gió.

"Bíp bíp bíp!!!"

Dạ Tiểu Vũ bấm lên đồng hồ đeo tay, tò mò ngó nghiêng.

[S*x Party tập thể sẽ được tổ chức vào 20 h tối nay, thỉnh các đồng chí có hứng thú tham gia đúng giờ.

Ban tổ chức hứa hẹn cung cấp đủ các loại bao(cs), đồ chơi trợ hứng, thuốc tăng khoái cảm,...]

Dạ Tiểu Vũ trong thời gian ở thế giới này đã nhận được vài cái thiệp mời này rồi, bây giờ quả thật là trái tim chai sạn, mặt không đỏ sặc tất máy.

Cơ thể này mới chỉ 18 tuổi, khai phá quá sớm sẽ bị đau, hơn nữa tuổi thọ cơ sở của Gen cấp D là 200 (*) tuổi. Vậy nên mấy chuyện này, cứ để nó đến tự nhiên thôi.

Tất nhiên, người kia phải có kĩ thuật cao mới được!

=====
(*): Tuổi thọ ở thế giới này phân biệt theo gen.

D: 200

C: 400

B: 600

A:800

S:1000

Nhưng có thể tăng thêm tuổi thọ nhờ các loại thuốc và Phẫu thuật, Thí nghiệm các loại,v...v...

Xi poi nữ:

Ôi kiếp pháo hôi...

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: 15: Cái Gì Gọi Là Pháo Hôi Tt

Dạ Tiểu Vũ lê lét đến phòng ăn với cái bụng lép kẹp, lỉnh một suất, chui vào 1 góc găm găm găm. Thế nhưng ngồi chưa ấm chỗ, đã có hai bóng dáng ngồi vào hai bên trái phải của cô.

Rắn độc-kun và gián điệp-sâm đây mà.

"Có gì sao..." Dạ Tiểu Vũ khoé môi co rút mắt tự nhiên, lông mày nhảy nhảy. Cô quả là "thụ sủng nhược kinh" đến nỗi cả da gà này...

"Đây, ăn đi." Tần Đông đem hết tất cả thịt trong khay ăn không lồ của mình nhét vào cái bát nhỏ xíu của Dạ Tiểu Vũ. Hắn bắt mắt nha, tại sao tiểu ngọc nghịch của hắn lại chỉ được một chút xíu com như vậy chứ?

Tiêu chuẩn của thế giới này phân theo chỉ số gen và chỉ số thụ thai thành công. Một tiểu binh bét nữ gen cấp D hạng trung bình không có gì hơn người thì bữa ăn chỉ có 3 bát com trắng, 2 đĩa rau, 2 đĩa thịt và 1 tô canh cá mà thôi.

Nhiều ư? Đừng quên người nơi này đều là Superman, Superwoman, lượng com ăn của bọn họ quả thực người Trái Đất tưởng tượng không nổi đâu.

Cũng may phân phối như vậy rất tốt, bởi số lượng com tỉ lệ thuận với sức mạnh và chỉ số gen mà, gen cấp D của Dạ Tiểu Vũ ăn hết chừng đó com là vừa đủ no bụng.

Tiêu chí hệ Mặt Trời:"Tiết kiệm tất cả vì con em mai sau." Yêu cầu với mọi người: Ăn vừa đủ, không thừa mứa, không lãng phí, không để rơi 1 hạt com.

Bởi vậy nên người Vũ trụ đặt tên cho hệ Mặt Trời là:"Đại gia hà tiện nhất Vũ trụ." để thể hiện rõ lòng "tôn kính" với người dân nơi này.

Lượng com phân phát của Dạ Tiểu Vũ như vậy là rất bình thường, vào mắt Tần Đông chính là đang khiêu khích hắn. Má nó chừng này com thừa canh cận đề hắn no 30 phút cũng không đủ! Tính khi dễ người của hắn há?!!

Gặp Tần Đông đột ngột tức giận khiến Dạ Tiểu Vũ gãi đầu. Thôi kệ, ăn được cứ ăn!

Sở Lưu cũng đem canh thịt của hắn để trước mặt Dạ Tiểu Vũ. Hắn không muốn người của hắn lại để kẻ khác chăm sóc, cảm giác này thật đúng là làm cho người ta bức mình. Thế nhưng từ từ đã, cơ hội khiến cho tên này biến mất còn rất nhiều...

Dạ Tiểu Vũ không quan tâm hai tên bên cạnh bắn điện với nhau, ăn xong thì ngồi xoài ra xìa răng. Tư thế bất nhã nằm dài xìa răng xoa bụng bự lọt vào mắt người khác là khinh bỉ, vào mắt hai tên bên cạnh lại như miếu sát trái tim của bọn hắn.

"Đáng yêu quá..." Đây là Tần Đông.

"Khát máu lạnh lũng nhưng vẫn đầy dễ thương bình dị. Cô gái này quả thực luôn khiến cho người ta mất tự chủ sa vào." Sở Lưu xoa cằm, ánh mắt tham lam thu hết mọi cử động của Dạ Tiểu Vũ vào mắt.

Giờ ăn kết thúc, phòng ăn lại biến thành phòng s** tập thể. Không chỉ phòng ăn, phòng vệ sinh, hành lang, phòng trung tâm, tất cả đều cùng một hình ảnh như nhau nhức mắt Dạ Tiểu Vũ.

Thế giới này thật trụy lạc... Haizz... Bản thân cô mới "trong sáng và thánh thiện" làm sao...

Nếu Sở Lưu và Mã Lạc nghe được những lời này chỉ sợ sẽ bị miếu sát ngay tức khắc.

Rảnh rồi, Dạ Tiểu Vũ mở màng đầu vào ngực người bên trái - Sở Lưu và gác hai chân lên đùi Tần Đông nghiền cứu các tư thế cơ thể đầy sáng tạo, mặc kệ cơ thể căng cứng của hai tên bên cạnh.

Chà... ông lão đẩy xe, hầu tử râu dài, 69 trên bàn ăn, dị năng uốn dẻo treo vắt vẻo như rắn nước, dị năng mộc hệ chơi trò xúc tu, lại còn dị năng điều khiển vật thể cùng lúc xài 7 cái đạo cụ s** toys nữa chứ!

Thế giới này thật không trong sáng chút nào!

"Chep..." Dạ Tiểu Vũ ngủ gật từ lúc nào. Đánh 1 trận suốt mấy tiếng đồng hồ với một tiểu thuyết gia tay không dính chút nước nào như cô, quả thật là cực hình.

Sống sót không dễ dàng gì...

Sở Lưu nhìn dung nhan nhu hòa trong lòng, không biết vì sao trái tim rung lên điên cuồng.

Ma mị tàn nhẫn như vậy, cũng nhu hòa thánh khiết như thế.

Rốt cuộc báu vật trong lòng hần là như thế nào đây?

"Bang!" Cái tay sắp chạm được vào mặt Dạ Tiểu Vũ của Sở Lưu không báo trước bị đẩy ra. Hần nheo mắt nhìn gương mặt lạnh lùng của người bên cạnh.

Thường nói phụ nữ lòng dạ ác độc, thế nhưng dấm chua của nam nhân cũng không phải chua bình thường.

Ghen tỵ đi cùng với độc chiếm, 1 khi ghen tỵ xuất hiện, trái tim người đàn ông sớm muộn gì cũng vào tay của người phụ nữ, mãi mãi khó mà thoát ra được.

Mà trong tim của Sở Lưu và Tần Đông, nhờ vào nhau mà mằm mống ghen tỵ lũ lượt xuất hiện, hun cho tim gan họ đầy mùi dấm chua. Kết cục đã sớm định rõ, trái tim của họ tương lai sẽ khó mà giữ được rồi.

Khi cả hai chuẩn bị lao vào giằng co, đột ngột phi thuyền rung lắc dữ dội, cũng khiến Dạ Tiểu Vũ bật dậy.

Cảnh báo Bão Vũ trụ phóng xạ cấp 12! Cảnh báo Bão Vũ trụ phóng xạ cấp 12!

Cả hội trường đông cứng trong 2 giây, sau đó thì vỡ tung. Nữ nhân vội vàng mặc áo, nam nhân vội vã cắt "đồ nghề" vào quần, tất cả từ cảnh đòi truy biến thành quân đội sâm nghiêm chỉ trong vòng 10 giây khiến cho Dạ Tiểu Vũ lòi mắt.

"Tất cả nghe lệnh! Bão phóng xạ xuất hiện! Tất cả tiến vào phi thuyền cứu hộ theo cấp gen! Nhanh lên!"

"Rõ!"

Nghe đến chỗ theo cấp gen, Dạ Tiểu Vũ khóc không ra nước mắt. Có thể nói tiểu pháo hôi cô chính là người có bậc gen thấp nhất cả doanh trại. Nay lại đi vào theo cấp gen, chắc chắn cô chính là người cuối cùng rồi!

"Thông báo! Đã kín người!" Một sỹ quan thông báo, gió lạnh đầu hiu thổi qua người Dạ Tiểu Vũ.

Cô là người cuối cùng còn sót lại, cũng vừa lúc toàn bộ thuyền cứu hộ kín mít, 1 con cầu cũng không lọt nổi!

Ôi kiếp pháo hôi...

Chỉ huy nhăn tít mày, ông cũng bị ép chặt đến nghẹt thở, thêm 1 người vào nữa chỉ sợ không đi tị nạn nổi, bão lại đang đến rất gần.

Mất ông nhìn chăm chăm vào tấm thẻ của Dạ Tiểu Vũ. Gen cấp D hạng trung bình à... Không hiểu nổi rốt cuộc là cô ta có thể vượt qua được cuộc chiến lúc trước kiểu gì.

Mà thôi, ông ta chịu. 1 cái pháo hôi mà thôi, vứt bỏ cũng không có gì quan trọng cả.

"Nữ binh... ừm... Dạ Tiểu Vũ. Rất tiếc về vấn đề tàu tị nạn này. Thế nhưng tàu đã hết chỗ, chỉ có thể khổ cực cô ở lại mà thôi. Không sao đâu, bão cấp 12 ở lại phi thuyền này vẫn có cơ hội sống sót. Đất nước sẽ khắc ghi sự hi sinh của cô!" Tất nhiên là có cơ hội sống sót, chỉ là hơi thấp mà thôi, 0,115% cơ hội thoát chết a!

Dạ Tiểu Vũ mở to mắt, suýt chút thì bộc phát xông lên cắt lát tên chỉ huy trưởng.

Thôi đi chú già! 1 cái pháo hôi như cô đi đánh cược mạng sống thì tỉ lệ thành công sẽ thấp đến mức nào đây hả???

Xi poi a:

"Không!!!"

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Văn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ngoại Truyện 1: Gia Đình

"Tiểu Vũ..." Nữ nhân thống khổ ôm lọ tro cốt, sắc mặt tái nhợt xám như tro tàn.

"Lam, đừng buồn. Số mệnh đã định, em hẳn là phải hiểu chứ?" Nam nhân ôm Lam vào lòng, sắc mặt tiều tụy. "Kiếp nạn sắp tới chúng ta chỉ sợ cũng sẽ không vượt qua được. Nó rồi đi sớm hơn dự định âu cũng là 1 chuyện tốt."

Lam rơi xuống 1 giọt nước mắt, con ngươi lộ ra sắc đỏ khát máu đầy cuồng bạo. "Cho dù cả thế giới này điên cuồng, những đứa trẻ của em, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện tôn thương chúng!"

.....

1 tháng sau khi tác giả Dạ Tiểu Vũ chết, tận thế xảy ra ở Trái Đất.

Nhân loại bị hãm sâu vào chuyện này, tan hoang, đổ nát.

Một nhà 5 người họ Dạ, Dạ Tiểu Vũ xuyên qua từ lâu, Dạ.... trở thành zombie, Dạ.... mất tích, hai vợ chồng bị chính đứa con gái trở thành zombie cắn nuốt, đến chết vẫn ôm cô gái vào lòng, nở nụ cười mặc cô cắn xé cơ thể.

Trong một căn nhà nhỏ bị bao trùm bởi ngàn vạn zombie, 1 zombie nữ ngủ say, giống như một vị thần của sự hủy diệt.

Ở một thế giới khác, 1 nam nhân cả người ngập chìm trong biển máu, hốc mắt điên cuồng phiếm lệ quang, miếng lưỡi bám "Ta... muốn về nhà..."

.....

"Gửi những đứa con bé nhỏ của mẹ.

Mẹ đã sớm biết rõ số mệnh của cả 3 đều sẽ vô cùng gian nan và đau đớn. Thế nhưng dù thế nào mẹ cũng chẳng thể xoay chuyển nỗi lựa chọn của các con.

Nhớ rõ lời mẹ, chơi đùa cẩn thận, đừng chơi nát cả cái thế giới đó nhé.

Ngoan, mẹ cùng ba rất hạnh phúc ở nơi này.

P/s: Sử dụng lực lượng phải cẩn thận, đừng để bóng tối cắn nuốt chính mình."

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Văn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: 16: Có Thứ Gì Đó Đang Rung Lên Sao? (H Vụn Vặt)

Hai tay Dạ Tiểu Vũ nắm chặt, ánh mắt tui thân nhìn cánh cửa khoang cứu sinh dần dần đóng lại. Cô không thể cãi mệnh lệnh của tên chỉ huy. Định mức của cô bắt buộc cô phải lên hàm Thiếu tướng, nếu cô cãi lại, ngay cả hàm binh bét của cô cũng sẽ chẳng còn!

Ti lệ sống còn mong manh hơn cả tờ giấy! Nói cô làm sao thoát khỏi tình cảnh này đây?

Trong một khoảnh khắc, Dạ Tiểu Vũ đột ngột có xúc động muốn phá hủy tất cả, phá hủy những khuôn mặt giả dối kia, đem tất cả cùng nhau hóa thành bụi vũ trụ cùng cô!

Mọi nó lão hồ không phát uy tưởng mèo bệnh hay sao?

Khi Dạ Tiểu Vũ quyết định đồng quy vô tận, đột ngột một bàn tay kéo cô ném vào phi thuyền cứu hộ, hung hăng đem cửa đóng lại. Tàu cứu hộ tự động rời đi khi xác định người lên hoàn tất, dần dần rời xa chiếc phi thuyền kia.

"Tần..." Dạ Tiểu Vũ sửng sốt, bàn tay run rẩy đập lên mặt kính phi thuyền. Tần Đông ngu ngốc kia ở lại thay cho cô??? Đừng đùa chứ!!!

Cô áp mặt vào tấm kính, xa xa là phi thuyền bị bỏ rơi dần dần thu nhỏ, cũng trước một cánh cửa sổ trong suốt, nam nhân mỉm cười, môi mấp máy nói điều gì đó.

Con bão phóng xạ tiến sát đến chiếc phi thuyền, hung hăng đem nó nghiền nát, cũng như đâm thẳng vào trái tim của Dạ Tiểu Vũ.

Có thể, cô sai rồi...

Nếu có thể ở bên hấn được lâu thêm một chút thì tốt biết bao...

Cô biết trái tim của cô đang rung lên. Rung rất nhanh, rất mãnh liệt, khiến cho cô phải khó chịu đến hít thở không thông.

"Đừng chết..." Dạ Tiểu Vũ nắm chặt lấy hai bàn tay, cô tin tưởng 1 nam chủ sẽ không chết như vậy. Chờ tôi, tôi sẽ mang anh trở về, đừng chết trước lúc đó!

Sở Lưu đứng ở một bên nhìn Dạ Tiểu Vũ thống khổ, mày nhíu chặt. Hấn ghét cảm giác này.

Không biết vì sao, thế nhưng hấn cực kì chán ghét cô gái kia khóc vì kẻ khác!

Tên cấp S kia chết cũng tốt, cuối cùng rồi hấn sẽ khiến cho cô gái này chỉ khóc vì một mình hấn mà thôi. Người chết không có quyền cạnh tranh với kẻ sống.

Sở Lưu liếc qua Dạ Tiểu Vũ, ánh mắt lạnh lùng đánh giá con mồi.

... ..

Dạ Tiểu Vũ bước xuống phi thuyền, nhìn tòa nhà sừng sững trước mắt.

Tổng bộ của hệ Mặt Trời ở sao Venus. Đây là 1 trong những sân khấu chính của kịch tình, nơi mà nữ chính hiện tại đang lãnh đạo.

Sau khi Mã Lạc đến thì gặp và bám theo đuôi nữ chính.

Sau đó 1 tháng, nam chính thứ nhất xuất hiện và tấn công nơi này. Chiến trường Venus trở thành 1 nơi đẫm máu. Gặp nhau của nam chính và nữ chính là như vậy, hai súng chĩa vào nhau, mắt tóe lửa,,hận thành yêu.

Tất nhiên, nguyên tác phiên bản không nữ phụ xuyên qua là vậy. Trong phiên bản nữ phụ xuyên qua Made in Dạ Tiểu Vũ, Mã Lạc sẽ lẫn trong chiến trường, câu dẫn nam chính kia trên chiến trường, 2 người lẫn vào abc quên trời quên đất.

Dạ Tiểu Vũ suy nghĩ rất kĩ lưỡng. Thế nhưng cô quên, nơi này lại là phiên bản cô xuyên qua Made in Hệ thống vật hi sinh phản kích.

Hệ thống sẽ xếp thêm nam chính, sẽ tặng thêm chỉ số thông minh cho bọn họ, sẽ tạo cơ hội cho họ gặp cô, sẽ tặng bàn tay vàng cho cô.

Trên hết, cô tồn tại trong thế giới này. Bởi vậy, nó đã hoàn toàn thay đổi.

Mà trận chiến với chiến thắng ngoạn mục ở Warfield, mới chỉ là bước đầu tiên.

... ..

"Ha ha ha... Mã Lạc..." Nữ nhân híp mắt nhìn những dãy dữ liệu, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa đôi môi.

"Bảo bối, chuyện gì vậy?" Nam pháo hôi hôn lên hai bánh bao to của nữ nhân, mỉm cười hỏi cô.

"Ủm

Tiếp tục a~" Nữ nhân quay lại mỉm cười mỉa mai, ngã người ngồi lên cây cột nhỏ của nam pháo hôi.

"A.... Tuyệt vời... Thao ta... Thao ta mạnh vào đồ vô dụng... a... ô... uh

"Nữ nhân dùng ngón tay trêu đùa khoang miệng của mình, một tay khác nắm tóc người đàn ông ra lệnh.

"A ha ha... a... ha ha ha... Thao sâu vào đồ ngu ngốc... a ha ha... A~ Thật sáng khoái... A hắc hắc... Thao mạnh vào... chưa đủ..."

Cô biết cô sa đọa rồi.

Trái tim của cô đã bị nhiễm độc, dâm độc, hủ độc, huyết độc, ăn mòn trái tim, ăn mòn lí trí, ăn mòn thân thể cô ta.

Cô hận Mã Lạc, hận con ả kĩ nữ đó!

Chính Mã Lạc đã khiến cô trở nên như thế này!

Tại sao lại cướp lấy tất cả của cô? Ti tiện và bẩn thỉu như cô ta, tại sao lại có quyền mạo phạm cô?

May mắn, ả giúp cô nhận ra được thế nào mới là khoái lạc thực sự, cái gì mà trong trắng, trinh tiết, thuần khiết cơ chứ?

Cảm giác cơ thể được lấp đầy như thế này, cảm giác cả thể xác và tâm hồn đều thả lỏng như thế này, cả cơ thể được trở nên tao lãng dâm đảng như thế này, tất cả đều quá tuyệt vời.

Sau ngày đầu tiên cô nếm được hương vị đó, cơ thể của cô đã không thể sống nếu thiếu đàn ông nữa rồi.

Cho dù sau đó Mã Lạc liên tục ném cô vào những đám đàn ông ngu ngốc kia, cô vẫn mỉm cười mà hưởng thụ khoái lạc, cho dù đến khi ả tiêm vào cô liều thuốc đáng ghê tởm kia, cô vẫn mỉm cười mà phun nước miếng vào mặt ả, cười vào khuôn mặt rắn rết đó.

Mã Lạc à, kiếp này những gì mà cô đã làm, tôi sẽ trả lại tất cả!

"A..." Tất nhiên, khoái lạc thì vẫn phải hưởng thụ a...

Hệ thống phân tích rung lên, hắc hóa nữ chính đã nhảy vào kịch tình, trở thành một biến số của hệ thống. Tuy rằng lúc này cô ta đang chĩa mũi nhọn vào Mã Lạc, thế nhưng sớm muộn gì nó cũng sẽ quay sang pháo hôi số 13102000.

Sau khi hệ thống phân tích đã đưa ra quyết định, pháo hôi phải giải quyết cô ta nhanh nhất có thể, trước khi cô ta nhận ra tín hiệu nguy hiểm.

Xác nhận thấy mức độ nguy hiểm của "hắc hóa nữ chính trọng sinh", hệ thống quyết định sẽ trao tặng bàn tay vàng mới cho pháo hôi.

Nhiệm vụ tìm kiếm bàn tay vàng sẽ sớm khởi động trước đại chiến ở chiến trường Venus 1 tháng sau, over.

===== Nữ chính hắc hóa a... trọng sinh a... người cung cấp thịt miễn phí sau Mã Lạc a...=====

Xì poi a:

"Nhiệm vụ hỗ trợ đặc biệt: Dụ dỗ và xxxx với nam chính ẩn dấu trong tổng bộ, cướp lấy bàn tay vàng làm vật bảo mệnh trước "hắc hóa nữ chính trọng sinh".

Vài chương nữa sẽ có thịt đậm đà, thân ái ^3^

~

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Văn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: 17: Trịnh Công

Dạ Tiểu Vũ ngay khi nhận được phòng thi đóng cửa, chui vào chỗ.

Mấy ngày nay, tâm tình của cô đang dần tiến tới vạch đỏ nguy hiểm. Trận chiến ở Warfield, Tần Đông, Mã Lạc, tương lai, tất cả đều quá mờ mịt với cô.

Cô đột nhiên cảm thấy bản thân mới bất lực làm sao.

Có lẽ, đây chính là tâm tình của những cái pháo hôi mạng sống luôn bị đe dọa đi.

Dạ Tiểu Vũ bỗng nhiên cảm thấy bản thân quả là một bà tác giả mẹ kế độc ác. Bởi vì trong sách của cô, pháo hôi nào cũng có kết cục rất là... bi thảm.

Hối hận quá...

"Bíp!"

Một tiếng vang lên từ chiếc đồng hồ trên tay Dạ Tiểu Vũ, là lệnh tập hợp tất cả binh sỹ.

... ...

"Xin chào tất cả các sỹ quan. Tôi là Thiếu tướng Phuong Ly Hy, người nắm quyền ở Tổng phân bộ Venus." Phuong Ly Hy cúi chào trên bục đài, ánh mắt thiết huyết lạnh lùng đầy khí thế liếc qua toàn bộ các chiến sỹ trở về từ Warfield, cô hơi dừng lại ở một góc, rồi tiếp tục diễn thuyết.

Tại sao lịch sử lại thay đổi?

Warfield là một trận chiến thất bại thảm hại cơ mà.

Chẳng lẽ Mã Lạc... Phuong Ly Hy hơi nheo mắt.

Dạ Tiểu Vũ kéo mũ xuống che khuất nửa mặt dưới bóng tối, dư quang ánh mắt nhìn cô gái Thiếu tướng kia.

Nữ chính, Phuong Ly Hy.

Theo nguyên tác bình thường thì cô ta là một bạch liên hoa xinh đẹp, một vị thiếu tướng tài ba gien cấp S, lãnh đạo đội quân hệ Mặt Trời tung hoành vũ trụ, thu phục mỹ nam, vàng sáng Mary Sue dày đặc.

Còn theo phiên bản made by Dạ Vũ, thì vị nữ chính này rất bất hạnh bị Mã Lạc hành dưới chân, sống dở chết dở, tội nghiệp vô cùng. Bạch liên hoa làm sao đầu lại được hắc nữ phụ chứ hả?

Một đối thủ đáng gờm! Cho dù trong phiên bản made by Dạ Tiểu Vũ cô ta bị Mã Lạc hành hạ đến chết, thế nhưng điều đó không thể che lấp được vàng sáng nhân vật chính của cô ta.

Đồng thời, cô ta không phải bạch liên hoa vào lúc này. Nhất là, cô ta vừa hắc hóa, lại còn trọng sinh nữa!

Dạ Tiểu Vũ phải đi lớp da gà vừa nổi lên. Vấn đề bug này, hệ thống đã sớm thông báo cho cô. Dạ Tiểu Vũ có lẽ đã quen bị phũ, chỉ sưng sò một chút rồi rồi chấp nhận sự thật. Người có thể uy hiếp đến tiểu pháo hôi cô, không 1000 cũng phải 800.

Số lượng nữ phụ, tiểu nữ phụ, bánh bèo, tiểu bánh bèo, vật hi sinh, pháo hôi nữ đã đếm không nổi, nay lại nhảy ra một tiểu boss hắc hóa trọng sinh nữa chứ!

Dạ Tiểu Vũ nước mắt đầy mặt cắn cắn khăn. Lúc này cô thậm chí còn chưa thăng lên cấp vật hi sinh, chỉ có thể tìm cách giảm thiểu sự tồn tại trước mặt vị hắc hóa kia mà thôi. May sao chưa giết Mã Lạc, để cho cô ta đứng mũi chịu sào trước vậy a hi hi.

Phuong Ly Hy sau khi diễn thuyết một lát thì trở về phòng đóng lại. Trong phòng lúc này có hai người đàn ông, cơ thể trần truồng bị trói chặt treo trên không, khoang miệng bị khóa lưỡi nút chặt, từng giọt nước miếng rơi xuống sàn nhà.

"A ha ha..." Phuong Ly Hy thoảng chốc ngay lập tức thay đổi, khuôn mặt khí thế đầy thiết huyết vỡ tan, để lộ ánh mắt phong tao dâm dăng không kiềm chế được.

"Hai con chó đực!" Cô ta đánh lên mặt một tên, bàn tay lại túm lấy thứ kia của tên còn lại. "Sảng khoái không hử? Thích không? Sướng không con chó đực?"

"A... hừ hừ..." Dương vật run rẩy tiết ra chất nhờn bám lên tay Phuong Ly Hy, nam nhân dường như hạnh phúc đến chảy cả nước mắt, ánh mắt khao khát cầu xin bám theo từng cử chỉ của Phuong Ly Hy.

Cô ta tà ác cười, vật áo từ từ mở ra.

... ...

"Nhiệm vụ hỗ trợ đặc biệt: Dụ dỗ và xxxx với nam chính ẩn dấu trong tổng bộ, cướp lấy bàn tay vàng làm vật bảo mệnh trước "hắc hóa nữ chính trọng sinh".

Dạ Tiểu Vũ chớp chớp mắt nhìn những dòng chữ hiện ra trong cuốn sách. Nam chính ẩn dấu? New nam chính hay nam chính thăng cấp?

"Là nam chính trong nguyên tác của tác giả Dạ Vũ." Một dòng chữ hiện ra giải đáp thắc mắc của Dạ Tiểu Vũ.

"Xét thấy tính nguy hiểm của lỗi bug "hắc hóa nữ chính trọng sinh", hệ thống tự động mở ra ẩn dấu cốt truyện, thỉnh nghiệm tức nắm bắt lấy cơ hội để thăng cấp."

"Có thể thăng cấp?" Hai mắt Dạ Tiểu Vũ lóe sáng. Cô đọc và biết phải hoàn thành một định mức của hệ thống mới có thể thăng 1 cấp, giống như hai cái định mức hiện nay là "trở thành thiếu tướng" hay "thu phục hai nam chính trong vòng 6 tháng" mà cô chưa hoàn thành được cái nào, lúc này lại có thể đi đường tắt sao?

"Đúng vậy, hệ thống chúng ta rất là nhân tính đó nha." Dường như lúc này hệ thống đang rất ư là tự hào. "Nam chính ẩn dấu thuộc Sư đoàn 07, hệ máy móc kỹ thuật, tương lai là đệ nhất cơ giáp sư Trịnh Công."

[Thông tin cơ bản hiện nay]

Tên nam chủ: Trịnh Công.

Tuổi tác: 25 tuổi.

Hiện: đang làm kỹ sư máy móc hỗ trợ cho Sư đoàn 7.

Chú thích: Sở hữu bàn tay vàng "Thuốc cải tạo gen siêu hạng" do đời đời truyền lại, có thể đem hạng gen đề cao rất nhiều, thậm chí có thể đột phá S cấp gen!

Sau 2 năm, Trịnh Công sẽ sử dụng nó trong một trường hợp tình cờ, trở thành một người gen cấp S, đến lúc đó cốt truyện của riêng hắn mới bắt đầu khởi động.

Nhiệm vụ: Cướp lấy trái tim Trịnh Công và lấy đi "Thuốc cải tạo gen siêu hạng", đem hạng gen nâng lên.

(!) "Thuốc cải tạo gen siêu hạng" chỉ có thể nâng gen của bạn đến cấp A là cao nhất.

"Trịnh Công..." Dạ Tiểu Vũ gãi gãi đầu. Là một nam chính xuất hiện ở đoạn sau câu chuyện, Trịnh Công rất cường thế góp thêm một phần vào hậu cung của Mã Lạc.

So về sức mạnh chưa chắc Trịnh Công đã là mạnh nhất, thế nhưng cơ giáp của hắn, chắc chắn là thứ mạnh mẽ nhất!

Nếu có thể, Dạ Tiểu Vũ cô có thể nhờ hắn làm một ít phòng cụ và vũ khí cho cô, cơ giáp của cô nếu có thể cải tiến được nữa thì càng tốt a! Gen cấp D quả thật rất khó sử dụng vũ khí cấp cao mà.

Nghỉ đi nghỉ lại, cô cảm thấy, loại nam nhân có thể vừa leo giường vừa mang lại lợi ích thiết thực như Trịnh Công tuyệt vời hơn nhiều.

Dạ Tiểu Vũ dành cả một đêm viết ra một kế hoạch quyến rũ vô cùng hoàn mỹ, khéo môi câu lên.

Trịnh Công thân ái, tôi sẽ cho anh thấy cái gì gọi là "sắc dụ công tâm" =)).

==== Cắt a... =====

Q_Q bị ngộ độc thực phẩm nôn ọe mấy ngày, khổ quá đi mà...

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: 18: Trịnh Đầu Gỗ

Trịnh Công vội vàng sửa một chiếc súng gien cấp B, bận rộn đến cả người muốn ngất xỉu.

Cuộc đời của hắn luôn thất bại như vậy.

Sinh ra bình thường, cuộc đời bình thường, vào một cái trường máy móc hệ bình thường và trở thành một tên kỹ sư bình thường.

Tại sao cuộc đời hắn lại toàn chữ "bình thường" thế này? Hắn cực kì hối hận vì đã chọn cái nghề nghiệp không có chút màu sắc nào như cái "kỹ sư máy móc" của hắn!

Tê nhạt! Tê nhạt! Quá tê nhạt!

Hắn cũng muốn được tung hoành trên chiến trường, liếm máu và mồ hôi, cảm nhận được nhiệt huyết của tuổi trẻ, cho dù ngay sau đó là một phát súng bắn thẳng vào trái tim.

Về cơ bản, các nam chính đều có một cốt truyện phát triển riêng biệt. Trước khi cốt truyện khởi động tạo nên cho họ một truyền kì, họ chỉ là những con người bình thường, thậm chí là một phế vật người người khinh bỉ.

Giống như một phế vật đột ngột có được một cái nhẫn truyền thừa kí ức của đại năng.

Hay một người xuyên qua mang theo một cái hệ thống kì dị.

Trong trường hợp của Trịnh Công, cốt truyện của hắn khởi động khi hắn tìm ra được bí mật của dòng họ hắn - Thuốc cải tạo gen siêu hạng, cải tạo thành gen hạng S, lấy được thêm rất nhiều bàn tay vàng, viết nên một cái truyền kỳ hủy thiên diệt địa. Từ bây giờ đến lúc đó, hắn chỉ là một cái kỹ sư thảm hại mà thôi.

Dạ Tiểu Vũ ôm theo một cái súng nhìn Trịnh Công mơ màng suy nghĩ.

Thôi nào, vào việc thôi...

"Chào Trịnh kỹ sư, tôi là Bình nhì Dạ Tiểu Vũ." Dạ Tiểu Vũ mỉm cười vô cùng ôn hòa, lễ phép cúi chào theo kiểu nhà binh. Ấn tượng tốt a ấn tượng tốt...

Trịnh Công lau vệt mồ hôi trên trán, hàm răng trắng sáng vô cùng nổi bật trên khuôn mặt dính đầu dầu mỡ nhe ra. "Chào cô, có vấn đề gì sao?"

Những người lính này hắn rất có hảo cảm. Họ dấn thân ra chiến trường, anh dũng giết địch, anh dũng hi sinh, quả thực làm cho hắn kính nể rồi lại càng kính nể. Nếu họ có yêu cầu gì, hắn sẵn sàng giúp đỡ nếu cần thiết.

Ha ha, thần cấp kỹ sư tương lai mai sau vạn kim khó cầu lúc này lại sẵn sàng sửa súng miễn phí cho cô. Dạ tiểu Vũ y y một hồi lâu mới giao ra cây súng trường thảm hại đến trước Trịnh Công.

Ký ức về cây súng này không tốt đẹp gì...

Nếu tinh ý bạn đọc có thể nhận ra, đây chính là cây súng khi Dạ tiểu vũ và Mã Lạc bị một cái xe Tank địch nhân nhắm đến, Dạ Tiểu Vũ lấy ra định bắn nổ xe Tank, nhưng lại bị Mã Lạc đẩy xuống vách đá cùng nó. Tuy rằng Sở Lưu đã cứu cô, nhưng sau khi xem xét lại khẩu súng này, Dạ Tiểu Vũ nhận ra nòng của nó đã bị đá đập đến cong vẹo, nếu khi đó cô có chấp bắn ra... chắc là chiếc xe Tank kia sẽ bị bắn nổ, cùng với cô, Mã Lạc và Sở Lưu...

Đá Mophis của sao Venus cứng như kim cương thuần chất vậy...

Tất nhiên nếu vậy cũng không có vấn đề gì lớn, nó sẽ không nhìn "bất mắt" như này. Chỉ là lúc ở trận địa Warfield, cô có dùng nó đánh lên cơ giáp địch trợ giúp Sở Lưu.

Trịnh công sau khi xem xét một hồi cây súng thảm hại, đánh lên cô một ánh mắt rất kì lạ, giống như đang thưởng thức một sinh vật lạ ngoài hành tinh.

Có thể hành hạ cây súng độ cứng đạt chuẩn B này đến thế, âu cũng là một cái kì tích đáng ngưỡng mộ đấy cô gái.

Đáng suy ngẫm hơn là, cây súng này là súng dành cho gen cấp D. Không nghĩ đến, một tiểu cô nương bé như hạt tiêu với chỉ số gen thảm hại như này lại có thể sống sót qua những trận chiến thảm khốc ở Venus, không thay thế tay hay chân kim loại gì gì đó.

Nữ cường nhân a... thật ghen tỵ, hắn cũng muốn được bước ra chiến trường xông pha một phen TT.

"Được rồi, cô... à Dạ Tiểu Vũ, tôi sẽ sửa nó giùm cô, cô có muốn nâng cấp nó hay không?" Dù sao dòng họ Trịnh cũng là một dòng họ lâu đời về cơ giáp, máy móc, không đến mức vài cái kỹ thuật đặc biệt và kiến thức chuyên nghiệp, chuyên sâu chân truyền cho con cháu cũng không có được.

Tất nhiên lúc này Trịnh công nắm cũng chỉ là vài thứ da lông bên ngoài mà thôi, nhưng nước của họ Trịnh rất sâu, chùng này cũng đủ cho hắn đặc biệt hơn vài cái kỹ sư thông thường hơn rất nhiều rồi. Họ Trịnh của hắn, cũng là một siêu cấp bàn tay vàng ẩn dấu.

"Nếu có thể thì tất nhiên là được rồi Trịnh Kỹ sư. Làm một chiến sỹ, ai mà không muốn nắm trong tay thần khí giết địch, xông pha sa trường chứ? Cho dù tôi chỉ là một nữ binh sỹ yếu đuối..." "Dạ Tiểu Vũ toát ra thần sắc si mê, sau đó lại nòng đậm về hồ thẹn bị thương, một hạt nước mắt khê đảo quanh viên mắt, đôi môi đỏ mọng hơi cắn chặt.

Có mới lạ! Cô chính là muốn trốn càng xa càng tốt ấy chứ! Cô là pháo hôi! Pháo hôi a! Sức mạnh không có, vũ khí cũng gà mờ, hoàn toàn là tiêu chuẩn của nhân vật quần chúng. Nếu không phải cái đồng hồ chết tiệt theo dõi trên tay không có gỡ ra được, cô đã sớm trốn thẳng đến khu an toàn rồi!

Chỉ là diễn kịch như thế này mới đủ làm cho Trịnh Công nhớ rõ cô. Lúc này còn chưa phải cốt truyện của hắn, hắn vẫn chưa trải qua bi kịch diệt gia rồi hắc hóa, vẫn còn là một thanh niên yêu nước muốn nhiệt huyết có nhiệt huyết, xông pha chiến trường, lập công lập danh là ước mơ của hắn.

Chú ý thêm, nam chính bên trong hầu hết đều là hắc hóa, bán hắc hóa, thần kinh hắc hóa, biến thái hắc hóa, ngoài thiên thần chính nghĩa trong hắc hóa hủ bại, hắc hóa boss phản diện muốn hủy diệt thế giới, v...v... Không trước thì sau đều hắc hóa.

Lúc này Trịnh công khá dễ đối phó, đợi sau này chỉ sợ bị hắn ăn đến một mẫu xương cũng nát bét thành cám.

"Nếu tôi có cơ hội... có sức mạnh... chắc chắn... tôi sẽ mạnh mẽ hơn..." Hai viên mắt Dạ Tiểu Vũ đỏ bừng, một hạt nước mắt rơi xuống, để lộ vẻ quật cường trong đôi mắt long lanh ẩm ướt, cũng triệt để làm Trịnh Công đứng hình, ngăn người hăm sâu vào nó.

Khóc hoa lệ đôi vũ không phải là một cách hay nếu áp dụng trong trường hợp này, chỉ một giọt, động lòng người, yếu đuối, nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, khiến cho người đàn ông không tự chủ yêu thương, muốn che chở, muốn bảo vệ, muốn thực hiện tất cả yêu cầu của người phụ nữ đó, đem cả thể xác, linh hồn, ừm, tài sản đều dâng lên cho cô ta, mới là một kẻ sách đúng đắn trong trường hợp với tên kỹ sư đầu gổ này.

"Cảm ơn anh Trịnh kỹ sư... vài ngày nữa tôi sẽ đến lấy đồ."

Dạ Tiểu Vũ lấy tay lau đi giọt nước mắt, nhẹ nhàng mỉm cười vô cùng chói sáng đối diện Trịnh Công, sau đó cúi đầu chạy đi, bỏ lại anh chàng kỹ sư thất thần xoa xoa trái tim.

Ngay khi quay lưng, ánh mắt trong sáng nhiệt huyết của cô gái trở nên vô cùng mỉa mai hoặc quỵến rũ, khóe mắt liếc nhìn tên ngốc sau lưng, đầu lưỡi hồng đỏ khẽ liếm môi.

Con mồi sắp vào tay, hi hi hi..

Ở một cánh cửa thủy tinh đối diện, nam nhân nhìn thấy rõ tất cả, nắm tay nắm chặt, mày nhíu lại.

Lại câu dẫn nam nhân, có lẽ hẳn nên cảnh cáo nàng một chút.

===== Cắt a

~ =====

Xi poi nè:

"Nhớ kỹ, mạng của cô là tôi nhặt về!"

A hi hi, h nay tâm trạng tốt, văn dài ghê

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Ngoại Truyện 2: Dạ Vũ (1)

Bắt đầu từ mấy chương sau này sẽ tăng thêm cảnh máu me chết chóc, nữ chính sẽ không phải bạch liên hoa thánh nữ như các chế đã tưởng tượng, nên nếu tui làm ảnh hưởng đến thẩm mỹ quan của các chế thì cũng đừng có mà trách tui = "=, tui nói trước r nha

Cô gái mờ mịt mở mắt, xung quanh cô là những khoảng tối vô tận làm cho người ta sợ hãi, sâu hun hút như muốn hút luôn cả linh hồn con người.

Hoảng hốt, cô gái bỏ chạy, cô chạy mãi, chạy mãi.

Thế nhưng hắc ám không muốn buông tha cho cô, nó đuổi theo cô, xâm lược cơ thể cô, kéo cô quay lại. Cô gái giãy giụa, cô hét lên, thế nhưng tay chân bị kiềm hãm, cơ thể bị kéo ngược trở lại, hắc ám ôm trọn lấy cô, cũng sắp ăn luôn linh hồn cô.

"Tiểu Vũ!"

"Àm! Âm! Âm!"

Mẹ Cố hét lên, chân liên tục đạp vào cánh cửa bằng sắt đến chảy máu. "Mở cửa ra! Mở cửa cho mẹ! Mở cửa!"

"Đỡ đó cho anh!" Bố Dạ cầm lên một chiếc búa, vận sức đánh mạnh lên cánh cửa.

"Rầm!"

"Tiểu Vũ!"

"Vũ Vũ!"

Nhìn thấy cảnh bên trong, hai vợ chồng dừng lại, nắm tay nổi lên gân xanh.

"Phập! Phập! Phập!"

"Ha ha... ha ha... ha ha... Đừng hòng động đến tôi! Đừng hòng động đến tôi! Ha ha ha..."

"Chết đi! Ha ha ha... chết đi! Chết hết đi! Ha ha ha..."

"Tiểu Vũ!" Mẹ Cố đau lòng ôm lấy cô con gái đang hoảng hốt, ánh mắt nhìn qua bố Dạ. Bố Dạ gạt đầu, bước ra ngoài ngăn cản hai đứa nhóc sắp bước vào. Cảnh tượng như vậy, không nên để hai đứa bé này nhìn thấy thì hơn.

"Ha ha... ha ha ha... hán chết rồi... ha ha ha..."

Mẹ Cố đau lòng đánh vào gáy con gái. Những lúc này, nó nên ngủ đi thì hơn.

-Ngày hôm sau.-

Mẹ Cố nhìn ba đứa trẻ đang hi hi ha ha, lông mày xoắn lại thành một đoàn, hàm răng cắn chặt. Bố Dạ chỉ có thể thở dài ôm cô vào lòng.

Anh thì lại thấy, như thế này chính là hoàn mỹ nhất. Nếu Dạ Vũ lựa chọn phong bế tất cả để có thể trở về như bình thường, thì anh cũng không mong muốn được điều gì hơn. Cho dù thế giới trong đôi mắt kia đã bị hắc ám bao phủ, mất đi ánh sáng thực sự, thì nó vẫn còn đang "sống", không phải sao?

Còn gì có thể tốt hơn được sống nữa chứ?

"Anh không hiểu." Mẹ Cố chôn chặt mặt vào lồng ngực bố Dạ. "Đây không phải sống, không phải "đang sống"."

"Thà rằng nó trở thành một sát nhân điên cuồng thiếu máu thì không sống được, còn hơn trở thành một con búp bê gỗ ngẩn ngơ như thế này!"

"Em hối hận!" Mẹ Cố cắn răng. "Nếu em ở bên nó lúc đó, nó sẽ không gặp phải chuyện như thế này!"

"Hạ gia..." Đáy mắt bố Dạ lóe qua một tia sắc lạnh. "... nên biến mất rồi!"

=Còn tiếp=

uốn éo, xin lỗi các đại gia vì sự chậm trễ, 2 tuần qua không có t gian viết nên mới đề như vậy, từ h sẽ trở lại bình thường 1 tuần 1 chương, thân

Phân vân không biết nên đề H đầu là 2p or 3p, mn tư vấn thử coi, nên tư thế nào, cần đạo cụ gì không? Chừng 2-3 chương nữa là H đầu r đó :)

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: 19: Thiên Nhi

Dạ Tiểu Vũ thành công đặt bẫy tên ngốc kỹ sư, vui vẻ đi dạo trong thành phố. Tổng bộ này được đặt trong một thành phố rất đẹp, người dân Venus cũng rất hiếu khách. Ngày nơi này bị tấn công, cũng rất khốc liệt.

Bầu trời tối dần, từng hàng đèn năng lượng đồng loạt bật mở, tỏa ra ánh sáng màu vàng nhè nhẹ. Thành phố như một biển bảo thạch hồ phách tỏa sáng trong đêm, nhộn nhịp, phồn vinh. Người Venus luôn luôn như vậy, cho dù chiến tranh diễn ra từng ngày trên hành tinh họ, bọn họ vẫn sẽ sống, vui vẻ cho đến giây phút cuối cùng.

Quân đội Venus có phong cách chiến đấu cũng đặc biệt y như cách sống của bọn họ. Họ bảo rằng, người Venus không biết buồn bã, không biết tuyệt vọng, quân Venus sẽ mỉm cười khi chiến đấu, và cũng sẽ như vậy cho đến khi ngã xuống, tan xác dưới những họng pháo đen đặc.

"Những người lính như vậy cũng rất đáng sợ. Cho dù người có hung tàn như thế nào, đã man đến thế nào, bọn họ mãi mãi sẽ không bao giờ khuất phục trước người..." Dạ Tiểu Vũ lẩm bẩm.

Hệ thống bán "xếp toi" cũng rung rung hưởng ứng.

[Đúng vậy. Người Venus rất thú vị, và cũng rất biết hưởng thụ. Cô biết không, 80% dân số Venus khi "ây ấy" đều sẽ sử dụng đạo cụ tình thú đặc biệt như que xỏ, vòng trinh tiết, BCS đặc chế siêu gai nhọn, siêu lồi lõm, các loại "đồ giả" thì càng thêm thiên kì bách quái.]

Dạ Tiểu Vũ có chút...

Theo như cô nhớ, Trịnh Công tên ngốc kia cũng là người Venus.

Có một con gió thoáng bay qua

"Chị gái, mua hoa không? Chị gái, mua hoa không?" Cô bé nú nủ ổng tay áo Dạ Tiểu Vũ, đôi mắt long lanh đầy ngóng trông.

Trái tim thiếu nữ bị một mũi tên xuyên qua, mềm nhũn thành một bãi máu. Cô xoa xoa đầu nó, rút ra một bông hoa. "Cám ơn nhóc."

Mong sao, nhóc có thể an toàn mà vượt qua trận hạo kiếp sắp tới.

Thành phố này, rồi sẽ bị hủy diệt trong nay mai. Điều mà cô có thể làm bây giờ chỉ là cố gắng bảo trụ cái mạng nhỏ này, thoát khỏi số phận bi thảm.

[Cảnh báo! Cảnh báo! Cảnh báo!]

[Yêu cầu kí chủ cẩn thận thu giữ bản thân, "thần" của thế giới này xuất hiện.]

[Nữ thần của thế giới này xuất hiện! Cảnh báo! Cảnh báo! Cảnh báo!]

Nữ thần? Cái gì đây?

Dạ Tiểu Vũ nhìn xung quanh, sau đó cô giật mình.

Mái tóc bạc màu trắng thánh khiết như ánh trăng, đôi môi hồng nhợt nhạt, ánh mắt đen sâu thẳm đầy tang thương. Cô bé đứng giữa chốn đông đúc, hình thành một khí chất riêng biệt nổi bật giữa đám người.

Lạc lõng và bơ vơ.

[Nhiệm vụ bắt buộc: Tiếp cận Nữ Thần Thiên Nhi, lấy được hảo cảm của cô ấy.]

Phần thưởng: ???]

Mây của Dạ Tiểu Vũ nhàn nhạt lại với nhau. Rốt cuộc, đây là có chuyện gì?

[Đã đến lượt hệ thống hỗ trợ trí năng ra tay!!!]

Hãy xem bản hệ thống đại phát thần uy!!!!

Thứ nhất, tên thế giới này là Đọa Thiên, đồng thời diễn ra song song 2 cốt truyện.

+Đại chiến chiếm đoạt tiểu nữ phụ ngây thơ - tác giả Dạ Vũ.

+Đọa Thiên - ???

Và có đồng thời 2 vị nữ chủ: Phương Ly Hy và Thiên Nhi.

Thứ hai, khác với Phương Ly Hy, Nữ Thần Thiên Nhi không dễ dây vào. Xem tên thế giới này - "Đọa Thiên" là có thể thấy, thế giới này ưu ái cho Thiên Nhi như thế nào.

Thứ ba, mức độ nguy hiểm của Nữ Thần được xếp vào cấp bậc: XX, hệ thống cảnh cáo, chỉ có thể làm bạn, không thể gây thù!!!

Để tìm hiểu thêm thông tin, xin mời ký chủ trở về tra cứu sổ thông tin nhân vật.]

Thiên Nhi? Con trời? Có thể dung mạo con bé có thể gọi là con trời đấy, nhưng năng lực của nó đáng không? Nhìn Phương Ly Hy nữ chủ kia, Dạ Tiểu Vũ đã muốn thổ tào một hồi.

Dù sao, cô cực kì không muốn hòa nhã với những kẻ nào!

"Xin chào." Dạ Tiểu Vũ chỉ có thể nhận mệnh đi đến trước mặt Thiên Nhi, đánh ra một cái mặt cười thân thiện.

Thiên Nhi có chút hoảng hốt, cúi người xuống một góc 90°."Chào... chào chị."

"Chị là Dạ Tiểu Vũ, một nữ binh đóng quân ở thành phố này. Em sao lại bơ vơ ở đây vậy? Ba mẹ đâu? Quần áo của em..." Dạ Tiểu Vũ cười nói, trong lòng đang sóng ngầm mãnh liệt.

Phong cách cúi chào này, bộ đồ cổ trang sắc mùi "cổ đại địa cầu" này... Con bé xuyên không??? Hệ thống! Ngươi ở đâu???

[Thông tin chi tiết của "Nữ Chủ Thần Nữ Thiên Nhi" đã được phổ cập trong sổ thông tin, thỉnh kí chủ trở về xem xét.]

P h á c! Nếu tui mang theo tui đã không thể này!

"Em là Thiên Nhi, em... không có nhà." Thiên Nhi cúi đầu xuống, ánh mắt tối tăm.

Dạ Tiểu Vũ thở dài một tiếng. Hình như cô đoán đúng rồi. Đột nhiên, một cổ bi ai dâng lên trong lòng cô. Làm con người, ai mà không cảm thấy cô đơn lạc lõng khi nhận ra bản thân đột ngột bị kéo đến một nơi xa lạ, thân phận xa lạ, con người xa lạ.

"Vậy, để chị sắp xếp cho em một chỗ ở nhé." Dạ Tiểu Vũ nắm lấy tay của Thiên Nhi cười nói. Dù chung một hoàn cảnh, chăm sóc cho nhau một chút cũng tốt. "Một nữ binh sẽ không thể làm ngơ trước một đứa bé không có nhà để về!"

Thiên Nhi dường như có chút chấn động, ngơ ngác ngược nhìn Dạ Tiểu Vũ. Ánh mắt trong suốt thuần màu bạch sắc, xuyên thấu lòng người. Không thể không nói, ánh mắt cô bé thật đẹp. Có lẽ cô bé là một tộc người bí ẩn nào đó ở trái đất, nhân cầu và tóc màu trắng bạch.

"Cảm ơn chị. Người tốt như chị, chắc chắn mọi chuyện đều sẽ ổn thôi." Thiên Nhi mỉm cười, ánh mắt giống như hai vì sao tỏa sáng giữa màn đêm.

"Cảm ơn em." Dạ Tiểu Vũ mỉm cười không để ý lắm. Một câu chúc bình an có thể giúp cô bước qua những con đường gian nan này sao? Đáp án là không, ha ha...

Dạ Tiểu Vũ không chú ý đến, khi Thiên Nhi kết thúc những lời này, một luồng sáng nhẹ nhàng dần bao phủ quanh miệng con bé, sau đó tan biến nhẹ nhàng trong không khí.

...

Sắp xếp xong chỗ ở cho Thiên Nhi trong phòng nhỏ của mình, Dạ Tiểu Vũ thở phào một hơi, tiến ra ban công chung hóng gió một lát.

Dù sao, đột ngột có một đồng hương xuất hiện trước mắt khi bạn đang nhớ nhà vô cùng, sẽ dễ ảnh hưởng đến tâm lý của bạn.

"Dạ tiểu binh?" Một giọng nam trầm ấm đột ngột xuất hiện bên tai Dạ Tiểu Vũ. Sở Lưu mỉm cười đứng bên cạnh cô, tay nắm lấy một sợi tóc của cô khẽ vuốt ve. Xúc cảm thật tốt - Sở Lưu cười trong lòng.

"Sở Đại úy." Dạ Tiểu Vũ cố gắng không chế cho bản thân thật tự nhiên chào hỏi, khóe mắt co giật. Dù sao có một con rắn độc cứ luôn vờn quanh căn cô bản thân thật là một cảm giác không tốt đẹp chút nào.

Kì thực nói về độc địa hắc ám, tâm lý âm u, mưu kế hiểm ác không ai bằng gián điệp - sama hết cả a...

Đột nhiên cô nhớ Tần Đông tên ngốc kia ghê gớm.

"Nhớ kỹ, mạng của cô là tôi nhặt về!" Sở Lưu thì thầm bên tai Dạ Tiểu Vũ, đôi con ngươi tím nhìn thẳng vào cô, sâu không lường được.

"Đừng để tôi phải sử dụng những hình thức cực đoan trước mặt em."

"Trước mặt em, tôi muốn bản thân hoàn mỹ nhất."

=====

Xi poi nè:

"Làm em đi!"

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Xuân Được - Chiêu Thức Cũ Mềm Nhưng Luôn Hiệu Quả =)

Sở Lưu bức mình nhìn khuôn mặt ngơ ngốc của người trong lòng, tức khí cắn lên đôi môi hồng ngọt ngào một cái, sau đó thỏa mãn liếm liếm môi rồi rời đi. "Nhớ rõ cảnh cáo của tôi. Lúc này tôi còn đang vướng bận một số chuyện, chưa có thời gian thu thập em, nếu em còn định thử thách sự kiên nhẫn của tôi, tôi cũng không phiền bỏ ra một chút thời gian..." Tiếng Sở Lưu cứ vọng đi vọng lại bên tai Dạ Tiểu Vũ, khóe miệng cô co rút a co rút. Sao tên này đột ngột ăn nói thiếu đánh vậy? Bận việc cái gì chứ? Do thám, đánh cắp thông tin cơ mật chứ gì? Dạ Tiểu Vũ xoa xoa cằm, trong đầu phác thảo ra kế hoạch vạch trần tên gián điệp để lấy công quân thăng cấp quân hàm, nhưng sau khi cô cân nhắc thiệt hơn, chỉ có thể từ bỏ. Nói gì thì nói, Sở Lưu cũng sẽ là một đối tượng công lược của cô và hệ thống, hãm hại hắn có chút quá "mở gà lấy trứng", không nên vì cái lợi nhỏ mà mất đi ích lợi to lớn sau này. Hơn nữa, thực tế chứng minh, đắc tội nam chủ không có quả ngọt ăn... Việc quan trọng bây giờ chính là, làm cách nào khiến Trịnh Công sập bẫy, ngoan ngoãn giao dịch cường hóa gen ra. Cả đêm, Dạ Tiểu Vũ mất ngủ, phác thảo ra một bản kế hoạch rất hoàn mỹ. "Hệ thống quân, tiếp theo phải nhờ cậu." [Ồ hô hô, quá khen quá khen. = Bảng giá = Xuân được = +Xuân được "Nhất trụ kinh thiên": Bạn muốn trở thành súp pờ men trăm trận không "gãy", nhất trụ kinh thiên? Hãy mua ngay chúng tôi a, liên tục 12 tiếng không ngừng a nghỉ aGiả cả phải chăng, sale off: 100 tiền thế giới Đọa Thiên. + Xuân được "Bảy ngày ân ái": Người ơi, anh muốn em ngay lúc này, chỉ cần 1 liều, 7 ngày leo giường không biết mệt mỏi <3 P/s: Hệ thống không có đảm bảo không có tác dụng phụ nhóa. Giá cả bèo bọt: 20 tiền thế giới. +Xuân được "Ông xã em là thú nhân": Muốn được ấy ấy cùng dã thú đích thực? Đã có chúng tôi!!! Chỉ cần 1 phút, đảm bảo sẽ thỏa mãn kẻ cả những người phụ nữ "đam đang" nhất! Giá cả đúng chất lượng: 200 tiền thế giới. .... Kí chủ chọn cái nào a? Giá tiền sẽ được trừ thẳng vào tài khoản của kí chủ <3.] Dạ Tiểu Vũ nuốt nước bọt, khóe miệng co giật. Chọn cái nào cũng đều sẽ "vắt và" cho bản thân cô hết à... "Không có loại nhẹ độ sao hà hệ thống?" Trong đám này cái nào cũng khiến cô muốn bỏ của chạy lấy người hết! [Hình như

không có nha kí chủ. Xuân được của hệ thống như tui được cung cấp bởi chủ hệ thống, không phải do hệ thống tui quy định ~] "Haixx" Dạ Tiểu Vũ chọn một lọ, sau đó tắt đèn đi ngủ. Xuân được "Ai lớp ba na nờ": 1 hộp thôi, lên tiền cảnh. Giá cả: 50 tiền thế giới. Dạ Tiểu Vũ cô gái cứ nghĩ rằng câu nói càng đơn giản, tác dụng càng yếu. Thế nhưng thực tế chứng minh... Sáng sớm, chim hót líu lo, Dạ Tiểu Vũ mơ màng tắt đồng hồ báo thức, gật gà gật gu mặc áo mặc quần. "Chào chị." Một giọng nói dễ nghe vang lên khiến Dạ Tiểu Vũ phải ngoái đầu lại. "U... Ồ... Chào Thiên Nhi... Ơc!" Sau khi phun ra một đám bọt trắng, Dạ Tiểu Vũ mỉm cười. "Sao vậy? Không khỏe sao?" Thiên Nhi một bộ mơ màng ngái ngủ, đôi môi hồng khẽ mím lại, nhìn chăm chăm ấn đường trên trán cô. "Chị, hôm nay có lẽ chị nên ở nhà đi, chị có thể sẽ có tai nạn đổ máu." Dạ Tiểu Vũ giật mình, nhìn thấy ánh mắt kiên định của Thiên Nhi thì hơi chột dạ. Cô bé không nói đùa phải không? "Nhưng hôm nay có lẽ chị, không ra ngoài không được." Dạ Tiểu Vũ cười khỏ. Venus sắp bị tấn công rồi, nếu cô không có thêm tám bài bảo mệnh thì xác suất sống sót của cô là bao nhiêu đây? "Vây... chúc chị may mắn." Thiên Nhi hơi ngáp ngừng, sau đó khẽ cười nói. "Cám ơn em." Dạ Tiểu Vũ rom róm nước mắt. Cô bé thật dễ thương, nếu không phải không có thời gian, cô đã sớm hỏi nó về chuyện xuyên không rồi. Thiên Nhi nhìn Dạ Tiểu Vũ khuất sau cánh cửa, môi nhỏ khẽ động đậy, một luồng sáng xuất hiện, sau đó tan biến trong không khí. "Chị à, đôi khi có một số chuyện là không thể cưỡng cầu." ... Phòng kỹ sư riêng của Trịnh Công. "Bình nhì Dạ Tiểu Vũ, cô đến rồi sao?" Trịnh Công lau đi vết dầu mỡ loang lổ trên tay, hàm răng trắng lõe lõe lần thứ hai chọc mù mắt Dạ Tiểu Vũ. "Chào anh Trịnh kỹ sư. Súng của tôi..." Dạ Tiểu Vũ trang (giả vờ) một bộ cuồng nhiệt, ánh mắt sáng lấp lánh đầy thanh xuân. Nụ cười này cũng thành công chọc mù mắt Trịnh Công. "A... nó đây." Sau khi ngẩn người chừng 2 giây, Trịnh công mới kịp phản ứng, trên má hấn nổi lên vầng đỏ đáng nghi, lật đặt ồm ra một cây súng trường sáng bóng. "Ụ ôi..." Dạ Tiểu Vũ xông đến ôm lấy cây súng trên tay Trịnh Công, vuốt ve một hồi lâu. "Thật đẹp. Tính năng như thế nào vậy? Thời gian tự năng là bao nhiêu? Uy lực được nâng lên bao nhiêu bậc vậy?" Trịnh Công bất ngờ nhìn Dạ Tiểu Vũ chăm chú lau chùi cây súng, đột ngột cảm thấy cô gái lúc này nhìn càng thêm thuận mắt, càng thêm chân thật. "Tính năng có thể so sánh với súng gen cấp D hạng cao. Tự năng mất 20 giây, giảm đi 10 giây so với lúc trước. Riêng uy lực có thể so với súng gen cấp C." Trịnh Công vuốt ve cây súng, khoe môi ần ần nụ cười thỏa mãn, có chút ngạo mạn. Dạ Tiểu Vũ chăm chú theo từng biểu cảm của Trịnh Công, trái tim đột ngột chạm một nhịp. Đệ nhất kỹ sư máy móc Trịnh kỹ sư cũng như vậy, hấn ngạo mạn, ngạo mạn đến mức coi thường cả thế giới, cả vũ trụ. "Anh không mời tôi uống một ly nước sao?" Dạ Tiểu Vũ tỏ vẻ cô hòng có chút khàn khàn, dùng ánh mắt vô tội liếc nhìn Trịnh Công. "Được, chúng ta ra ngoài ăn một bữa luôn đi. Hôm nay tôi mời." Trịnh Công nắm tay Dạ Tiểu Vũ bước đi. Hấn là có chút lấy việc công làm việc riêng rồi, thế nhưng không hiểu vì sao, hấn cảm thấy tốn chút thời gian bởi cô gái này vui đùa cũng không phải chuyện gì khó chấp nhận. "Ồi thật mẹ nó ngon!" Dạ Tiểu Vũ điên cuồng càn quét bàn ăn, khuôn mặt hạnh phúc ửng hồng. Đồng lương ọp ẹp của 1 bình nhì vốn không đủ cho cô ăn ở nơi như thế này, nhất định phải tranh thủ mới được! Nhìn Trịnh Công uống một hộp nước, ánh mắt Dạ Tiểu Vũ thoáng qua tia đắc ý. 3 2 1 "Ah... ah..." Dạ Tiểu Vũ cơ thể co rút, ngã xuống nền nhà. Trịnh Công cũng ôm ngực, khuôn mặt ửng hồng. "Xuân được?" Sắc mặt Trịnh Công vô cùng khó coi, hơi thở dồn dập, máu nóng sôi trào. "Uhm... uhm... ah... Trịnh... Trịnh Công... đồ ăn có... thuốc..." Dạ Tiểu Vũ ngã nhào lên cơ thể hấn, bàn tay "vô tình" chà xát mấy điểm nhạy cảm, gò má ửng hồng, môi anh đào khiêu gợi khẽ nhếch. "Tôi..." Trịnh Công cứng đờ người, được hiệu càn quấy hạ thân hấn đến trướng to, bùng bùng khí thế. Dạ Tiểu Vũ đắc ý cười to trong lòng. Mẹ nó sao cây cột nhà hấn to vậy chứ? [Hệ thống giải thích nè: đây là thuộc tính chung của mọi nam chủ nha, chính tác giả viết, hệ thống sửa không được!] Láo toét! Lão nương chỉ viết "rất là to" mà thôi! Có phải "không lồ" như thế này đâu? "Ah... khó chịu quá... hừ hừ..." Dạ Tiểu Vũ uốn éo cơ thể, có ý đem những nơi cần lộ thì lộ, không cần lộ cũng phải lộ, tất cả chà a chà lên cơ thể nam tính. "Tôi... có thể không?" Giọng Trịnh Công đã khàn khàn đến mức gọi cảm chết người. Hấn nhìn đủ tiểu yêu tinh này rồi! "Uhm..." Dạ Tiểu Vũ đỏ mặt. Tiết tấu bị chọc sắp tới rồi a. Lần đầu của lão nương sau 2 kiếp làm người cuối cùng lại lọt vào tay tên gốc này! Cô ôm lấy cổ hấn, nhẹ nhàng cắn lên yết hầu hơi nhô, môi nhỏ dụ hoặc hôn lên tai hấn. "Làm em đi..." =====○///___○===== Sau 20 c chúng ta cuối cùng cũng đã được xem H chính thức a... Theo lệ cũ nha, H ko xì poi :P

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Tìm Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tiểu Biến Thái... (H)

Trịnh Công hơi dùng sức, đã đem áo Dạ Tiểu Vũ xé nát, lộ ra vùng ngực trắng nõn hồng hào. Hấn dường như hơi khựng lại, một hàng máu đỏ chảy ra.

"Trời ạ..." Dạ Tiểu Vũ chắc lưỡi cười khỏ, rút ra một chiếc khăn giấy lau lau. Đùng là xử nam mà, thật ngốc nghếch. Tuy rằng cô hai đời rồi cũng là xử nữ...

"Ha ha..." Trịnh Công ngưng ngưng gãi gãi đầu che dấu hai gò má hơi đỏ lên, lại khiến Dạ Tiểu Vũ trái tim xuyên tên. Phải tranh thủ nhìn Trịnh đầu gối nhiều một chút, sau này hấn hắc hóa rồi thành ra cái dạng nào còn chưa biết a...

Dạ Tiểu Vũ túm lấy áo Trịnh Công, ngẫu nhiên đôi môi của hấn. "Hừm, không tệ lắm."

Trịnh Công có chút ngớ người, sau đó vồ lên chụp lấy cô. Kì thực đàn ông Venus đều rất thích một người phụ nữ mạnh mẽ chủ động, nói trắng ra là phong tao dám đàng đi. Tính cách dám yêu dám hận, dám sống dám chết của bọn họ đã đủ để nói lên điều đó rồi.

Suy cho cùng, đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới mà.

Bổ sung thêm, đàn ông trên vũ trụ cũng có đủ các thể loại nha, thích lolì, thích SM, thích khẩu vị nặng, thích thủ X, thích bạo X...

Các nam chủ cũng đều có mấy cái khẩu vị này hết...

Bỗng nhiên Dạ Tiểu Vũ cảm thấy có chút mờ mịt về tương lai.

"A?" Nhìn thấy Trịnh Công mang ra một chiếc bao nhỏ màu hồng thì có chút đứng hình, Dạ Tiểu Vũ nhếch nhếch khoe miệng một cách khó coi.

[Nha, BCS hiệu VenusMaxLove, cỡ XXX dành riêng cho các "bé bự" siêu lớn, gắn thêm các "hạt châu nhỏ xinh" trợ giúp tăng thêm cực khoái.

Chinh phục các cô nàng dâm đẳng nhất! Hiệu quả đã được kiểm chứng 100%!

Giá mềm: 20 tiền thể giới/ hộp 12 cái <3]

Cỡ XXX, Dạ Tiểu Vũ suýt chút thì phun máu mũi, chưa nhìn, nghe thôi đã cảm thấy muốn khóc, ư hức hức.

"Chuẩn bị một lát nào, tiểu bé bông." Trịnh Công hôn lên đôi môi ngọt mềm, một ngón tay tiến vào thăm dò tiểu huyết ẩm ướt. "Hừm, là xuân được này quá mãnh liệt hay em quá dâm đẳng đây?"

"Cả hai, chắc vậy?" Dạ Tiểu Vũ vút cho Trịnh Công một cái mị nhãn. Đàn ông nha, cho dù đứng đắn đến mức nào cũng đều sẽ hắc hóa khi lăn giường hết. Kể cả tên đầu gối này!

"Tôi cũng nghĩ vậy." Trịnh Công cười khê một tiếng, ngón tay cũng đâm thật sâu vào bên trong. Đường như là hân nghĩ quá nhiều hay sao nhỉ? Cảm giác thật chặt hẹp. Không giống với mấy tên kia đã nói.

"Em... là lần đầu tiên..." Trịnh Công biết hỏi vấn đề này rất dễ phá hoại không khí, dù sao tiếp theo tiến vào đều sẽ biết. Thế nhưng dường như ai đó đã điều khiển hân, bắt ép hân phải nói những lời này ra.

Một cô gái 18 tuổi còn là xử nữ?

Nói ra còn sợ người ta cười cho. Trẻ con 4, 5 tuổi mất đi trong trắng trong thế giới này đều là điều rất bình thường, trên 13 tuổi còn trinh đã xứng được gọi là bảo vật, 18 tuổi... ít nhất trên Venus, hành tinh nổi tiếng với phong cách tình dục rất thoải mái này đều chưa từng xuất hiện qua rất lâu rồi.

Phụ nữ khi được hỏi vấn đề này chỉ có hai câu trả lời: "có" hoặc "không". Muốn lừa dối? Người ta đã sắp tiến vào rồi còn muốn lừa dối gì nữa?

Tuy nhiên, phong cách của nhà họ Dạ chính là rất mạnh mẽ nha, muốn đánh gục bản tiểu thư với câu hỏi còn con này? Ha ha...

"Tất nhiên là..." Dạ Tiểu Vũ trang một bộ thiên chân vô tà, chớp chớp mắt. "Cha mẹ em quản rất chặt, nhất quyết không cho phép em đụng đến tình dục..." tất nhiên là cha mẹ kiếp trước rồi, cha mẹ kiếp này cô còn chưa gặp mặt đâu.

Trịnh Công siết chặt lấy cơ thể Dạ Tiểu Vũ, thẳng tiến vào.

"Ah... hức..." Dạ Tiểu Vũ mảy nhãn thành một đoàn. Cho dù nhờ xuân được, cái "lần đầu tiên" này cũng khá là khó chịu. Nhất là khi cô phải đối diện với cỡ XXX.

"Ha ha... ha ha..." Trịnh Công sờ phần bụng gồ lên thật lớn của Dạ Tiểu Vũ cười ngốc, ánh mắt kiêu ngạo lại xuất hiện. Không ngờ, hân chiếm được bảo, một bảo bối! Một bảo bối sẽ chỉ thuộc về mình hân. (Ồm, trong thể loại truyện NP thì điều này là vô vọng thừa anh =3=)

Cơ thể hân bắt đầu vũ lộng, liên tục đâm sâu vào vùng đất thần bí. Khoái cảm về cơ thể đối với hân dường như không có chút hấp dẫn nào, hân chỉ biết kẻ đầu tiên lấp đầy cô sẽ là hân!

"Không được... trời a... quá lớn!" Dạ Tiểu Vũ cắn răng đập lên lồng ngực Trịnh Công, nước mắt trong suốt rơi a rơi. Cỡ XXX đeo bao "hạt châu" cho lần đầu tiên? Đây là tiết tấu muốn giết người!

"Không, nhịn một lát đi nào." Trịnh Công không kiềm chế được thủ thi vào tai cô. Muốn hân ngừng? Không có cửa đâu!

"Ah... ah... đau... đồ dối trá! Thoái mái ở đâu?" Quả nhiên vẫn quá miễn cưỡng mà. Mẹ nó đau muốn chết! Nứt rồi! Đàn ông Venus! Hừ hừ!

Trịnh Công nhìn hàng mi rung động của Dạ Tiểu Vũ, thở dài một hơi, cho một ngón tay vào miệng cô. "Liếm nó."

Dường như giạt mình với giọng nói lạnh lùng của Trịnh Công, Dạ Tiểu Vũ vô thức làm theo miệng lệnh của hân, đem căn ngón tay thô to trở thành một cây kem que.

(Đừng thắc mắc, anh ấy dục hỏa công tâm ấy mà.)

Ánh mắt bất mãn của Trịnh Công dần thay thế bằng ánh mắt cuồng bạo. Ừm, ướt hơn nhiều rồi. Đồng thời với Trịnh Công, ánh mắt Dạ Tiểu Vũ cũng dần trở nên mê ly, nước bọt vô thức tràn khỏi khóe môi.

"Hức... ah... hức... hừ hừ.... lớn... trưởng.... trưởng.." Cô trốn tránh muốn thoát ra, lại bị Trịnh Công nắm lấy tóc giữ lại.

"Hừm? Biết vị rồi lại muốn trốn tránh?" Trịnh Công bật cười, lấy ra căn ngón tay khỏi miệng Dạ Tiểu Vũ, đem nó nhét vào hậu huyết phía sau.

"Ah..... Xấu xa..... Không... quá sâu... quá đầy rồi....." Dạ Tiểu Vũ bật khóc, vùng vẫy muốn thoát ra. Sợ hãi, thật sợ thứ to lớn kia. Nó đang nghiền nát bên trong cô, nghiền nát tâm cô.

Nếu mỗi tên hỗn đản đều có năng lực như thế này, vậy thì cô phải trốn kiểu nào bây giờ hả?

"Ha hả, chậm rồi." Trịnh Công nắm lấy Dạ Tiểu Vũ kéo lại, hung hăng thao túng, căn ngón tay chiếm lĩnh hậu huyết cũng ra sức a ra sức.

Hai mắt Dạ Tiểu Vũ dần tối sầm, thoát rồi!

Hôn mê đôi khi cũng là một loại hạnh phúc, hic...

Ở một nơi khác, Thiên Nhi lúc lắc cái đầu nhỏ, mân mê môi. "Đã bảo không thể cưỡng cầu cơ mà. Tự gây nghiệt không thể sống nha."

Chương kể cũng H, kẻ kể cũng H, các sắc tha hồ tận hưởng đi =3=

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tác Giả Quý Gối, Hu Hu Hu

Tình hình chính là bộ kia của Cá sẽ dài hơn dự kiến, thời gian Hoàn được nó cũng sẽ lâu hơn.

Cũng vì cá đang viêm thanh quản và sốt mọc răng khôn 2 tuần r, nên hu hu, tất cả các bộ ngoài "Âm mưu nữ phụ 2" sẽ tiếp tục hoãn vô thời hạn... và Cá cũng đang gồng Hoàn nó trong thời gian nhanh nhất, nhưng mà chất lượng phải bảo đảm, ko qua loa được :)

Tác giả quý gối, bán manh a bán manh máy tính nhà Cá sau 7 năm bị SM các kiểu đã đi bán muối r, nếu bạn nào có thể plz pm bên kia dùm Cá, chương mới sẽ cập nhật nhanh vô cùng =v=

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lục Lãnh - Tiểu Diện Hồ Ly (*)

(*) Mặt như hồ ly.

"Chỉ hai doanh huấn luyện mà cũng toàn quân bị diệt?" Nam nhân lắc lư rượu đỏ trong tay, đôi mắt hẹp dài tựa như hồ ly khẽ nheo lại. "Từ bao giờ mà quân đội đế quốc Nak lại yếu ớt đến thế kia nhỉ? 20 Sư đoàn trang bị tận răng, lại còn có tình báo chỉ đường, tập kích khi địch nhân không phòng bị, vậy mà vẫn thất bại rút lui?"

"Theo như tình báo đưa về, thì là vì sự xuất hiện của một người mang gen cấp S, hẳn ta đã kích phát dị năng ngay tại trên chiến trường." Quân nhân cung kính dâng lên một tờ giấy màu đỏ thẫm đính sao vàng. Tại bất cứ quốc gia, đế quốc nào, sự tồn tại của người gen cấp S luôn là một mối đe dọa kinh khủng, sẽ luôn được đưa lên bậc bí mật quốc gia, cấp cao nhất chỉ sau tình báo về vấn đề "nòi giống" (**), sau đó, hoặc là bồi dưỡng người đó, hoặc đuổi tận giết tuyệt, diệt trừ hậu họa.

(**) Vấn đề sinh đẻ. Nói đúng hơn là tìm kiếm người có khả năng sinh dục cao để cướp đoạt về cho quốc gia mình.

"Gen cấp S? Xuất hiện trong một doanh tân binh? Người của Hệ mặt trời từ lúc nào lại phạm phải một sai lầm cấp thấp đến vậy?" Nam nhân vẻ mặt bất ngờ tựa như nhìn một kẻ ngốc khi đọc tình báo trên tay. "Có thể làm ra sự việc ngu ngốc đến thế này, quả nhiên đúng như người ta nói, Hệ mặt trời sắp tận diệt rồi. Vậy, hẳn ta bây giờ đã như thế nào rồi hả Mah?"

Mah lắc đầu. "Đã chết trong không gian loạn lưu vì cứu một cô gái."

Nam nhân triệt để câm lặng.

Không khí như bị ai ném vào một tảng băng, tỏa hơi lạnh a tỏa hơi lạnh.

"Đúng là ngu bức. Haizz." Có thể chết một cách lãng xẹt như vậy, quả nhiên là người của Hệ mặt trời nổi danh ngu xuẩn.

"Lãng phí tài nguyên. Hệ mặt trời bên kia hẳn là đã tiếc hận đến muốn tự sát. Người như vậy không hảo hảo mà bồi dưỡng thành một tên nguyên soái trụ cột quốc gia, lại ném ra chiến trường như một tên tân binh, cuối cùng để hắn chết đi." Nam nhân cười trên nỗi đau của người khác.

"Lục nguyên soái, xin hãy phát ra chỉ lệnh tiếp theo." Đột ngột trên màn hình xuất hiện hình ảnh của một vị quân nhân.

"Được rồi." Lục Lãnh mỉm cười, ngón tay thon dài khẽ bấm lên một nút nhỏ, truyền tin đến tận từng góc nhỏ của hơn 10 hạm đội (***)

(***) 1 hạm đội = 1 Sư đoàn, đơn vị chiến tranh chủ lực của mỗi quốc gia. Nhưng hạm đội là quân đội trên không gian vũ trụ, di chuyển bằng phi thuyền, chiến hạm, còn Sư đoàn là lính đánh bộ sử dụng vũ khí hạng nặng và áo giáp cơ học.

"Chuẩn bị trong vòng 1 ngày, 5 ngày sau, tổng tiến công Venus, chiếm lấy nó." Lục Lãnh tàn nhẫn mỉm cười, trong thoáng chốc, quyết định hủy diệt vận mệnh của cả một cái tinh cầu.

Hắn yêu thích chiến tranh, chán ghét hòa bình.

Hắn yêu mùi vị của sự hủy diệt, hắn muốn được tắm trong máu tanh, trầm mình trong dục vọng giết chóc.

Và hắn, Nguyên soái tối cao nhất đế quốc Dang, kẻ nắm giữ gen cấp S, một trong những người nắm giữ cán cân quyền lực của nhân loại, có đủ quyền lực và sức mạnh để theo đuổi lí tưởng hủy diệt này.

Diệt Venus, chỉ là vì hắn đột nhiên muốn đem hành tinh nổi danh bởi sắc cam của nữ thần tình yêu kia, nhuộm trong sắc đỏ yêu diễm của máu tanh và hủy diệt.

Trong chiến tranh, kẻ yếu không có quyền lên tiếng.

Chỉ đơn giản là vì, hắn muốn hủy diệt nó mà thôi.

...

Dạ Tiểu Vũ đột ngột bị che kín mắt, kéo thẳng vào trong một góc tối. Từng bộ vị mẫn cảm trên cơ thể cô bị một bàn tay nóng bỏng càn quét. Thậm chí, tên bất cóc này còn chẳng hề kiêng dè gì đem lưỡi của hắn tiến nhập khoang cô, đảo loạn thành một nùi.

"Trịnh Công... dừng... làm loạn..." Dạ Tiểu Vũ mặt mũi đỏ bừng đập lên lưng Trịnh Công, thế nhưng nam nhân đang trong kì động dục chẳng hề quan tâm, đã bắt đầu gấp rút đem áo cô bung ra, phơi bày cảnh xuân phơi phới.

Trịnh Công nghĩ hắn đã bị mê hoặc rồi. Cơ thể này, cơ thể của riêng hắn, chỉ thuộc về riêng hắn, khiến hắn điên cuồng, khiến hắn hỗn loạn, chỉ muốn được ôm ấp trong vòng tay này. Tại sao cô gái này, lại có thể dễ dàng tóm gọn lấy trái tim hắn như vậy?

"Không" Trịnh Công ngậm lấy vành tai Dạ Tiểu Vũ, khí thể dần dần biến đổi. Hắn kéo sát Dạ Tiểu Vũ vào lòng ngực, găt gao ôm chặt lấy cô vào lòng, đôi mắt híp lại. "Em là người mà tôi yêu, ngay lúc này đây, tôi muốn em!"

Nói đoạn, cơ thể Dạ Tiểu Vũ rung động, bị một vật nhọn đâm thẳng vào sâu bên trong. "Ah... Hức hức... tên xấu xa... đồ xấu xa... a ha ha... a a... ha... nhẹ nhàng... ah... nhẹ một chút..."

Trong phòng WC hỗn loạn, hương khí dâm nỹ tán loạn, nam nhân sắc mặt tối tăm bước ra khỏi nơi đó, giống như bị ai đó dùng dao khoét sâu vào trái tim, đào móc ra từng chút máu một, chảy xuống sàn nhà lạnh lẽo. Lúc này đây, hắn không cảm thấy tự tôn nam nhân của bản thân bị sỉ nhục như trước nữa, mà hắn, muốn ngay lập tức giết chết tên vô sỉ dám động đến đồ của hắn này!

"Trịnh Công sao? Đã từng có một kẻ muốn cướp đi người của Sở Lưu tôi, cho dù hắn là người mang gen cấp S, cũng đã bị ném vào không gian loạn lưu, thập tử vô sinh. Hôm nay, tôi muốn xem anh có gì để cướp lấy cô ấy với tôi?" Sở Lưu cười tàn nhẫn, chiếc đồng hồ trên tay hắn lóe lên, lộ ra dòng chữ chói mắt.

[Sở Lưu - Thiếu Tướng.

Gen: hạng S (đã kiểm tra lại)]

...

[Hệ thống ghi chép mới nhất:

Nhiệm vụ phụ tuyến:

XXX với Trịnh Công, lấy được tình yêu của hắn - Đã Hoàn Thành.

phần thưởng: 1. Dịch cường hóa gen A cấp => xin ký chủ tự mình tìm Trịnh Công để lấy.

2. Gợi ý về bàn tay vàng: Sở nghiên cứu tình Y hành tinh Venus đột ngột phát nổ vì một lí do kì lạ, hãy đến tìm hiểu, có thể sẽ có thu hoạch bất ngờ.

3. Gợi ý về tiểu đệ: A? Tiểu đệ? Ở đâu a? Chính ngay đây! Trong hỗn loạn, nhặt được một tiểu thiếu niên rách rưới bị thương ở tay.

Nhiệm vụ chính tuyến:

Định mức 1: Thu phục 2 nam chủ trong vòng 5 tháng. (1/2)

Định mức 2: Trở thành Thiếu tướng - chưa hoàn thành.

THÔNG BÁO:

TRỊNH CÔNG ĐÃ BỊ CHINH PHỤC.

NAM CHỦ MỚI LỤC LÃNH ĐÃ ĐƯỢC THÊM VÀO DANH SÁCH CÔNG LƯỢC.

NAM PHỤ THĂNG CẤP NAM CHỦ SỞ LƯU ĐÃ HOÀN THÀNH NÂNG CẤP, CHÍNH THỨC TRỞ THÀNH NAM CHỦ SỞ LƯU.

NAM CHỦ TÀN ĐÔNG HOÀN THÀNH CỐT TRUYỆN "LỊCH LUYỆN Ở KHÔNG GIAN LOẠN LƯU", TRỰC TIẾP TIẾN NHẬP CỐT TRUYỆN CHÍNH TUYẾN.

CỐT TRUYỆN: "TRẬN CHIẾN Ở VENUS" SẮP KHỞI ĐỘNG, CÒN LẠI 6 NGÀY.]

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Văn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Lựa Chọn Của Cô

Dạ Tiểu Vũ ngẩn ngơ nằm trong lòng Trịnh Công, ngón tay vẽ loạn trên lồng ngực hắn.

"Ha ha..." Trịnh Công nắm lấy bàn tay nghịch ngợm, thành kính hôn lên nó một cách nhẹ nhàng, nâng niu nó tựa như báu vật trân quý nhất.

Từng nụ hôn của Trịnh Công đặt xuống, giống như ai đó cảm một chiếc lông vũ phết lên tim của Dạ Tiểu Vũ, khiến cho nó phải run rẩy sợ hãi.

Ánh mắt Dạ Tiểu Vũ đặt lên chiếc dây chuyền trên cổ Trịnh Công, chiếc dây chuyền bạc treo trên nó một chiếc lọ nhỏ xinh, chứa đựng một thứ chất lỏng nhợt nhạt màu xanh lam như màu của bầu trời, cũng giống như màu mắt của Trịnh Công hắn.

Chỉ còn đúng ba ngày nữa, tàu chiến của Đang sẽ đến nơi này, biến Venus thành một hành tinh của chết chóc và bom đạn.

Mà số phận của một vật hi sinh như cô, sẽ chỉ là chết phơi thây ở nơi này, hóa thành cát bụi, hoàn toàn biến mất, trở thành một dãy số liệu thống kê tử binh (binh sĩ chết trận) trên màn hình chỉ huy, lóe lên rồi vụt tắt.

Cô không thể nào chấp nhận một kết thúc lãng xẹt như vậy!

Tại sao cô lại phải đi theo con đường số phận này chứ?

Cô xứng đáng được sống tốt hơn! Cô không thể nào bỏ xác ở nơi này được!

Ánh mắt Dạ Tiểu Vũ lóe lên, cô nở một nụ cười xinh đẹp, tò mò chọc chọc chiếc lọ trên dây chuyền của Trịnh Công, nhẹ nhàng hỏi khe khẽ: "Thứ gì đây? Thật xinh đẹp..."

Trịnh Công đang vuốt ve tấm lưng trần của mỹ nhân, nghe câu hỏi của người trong lồng ngực thì bật cười. Hắn giựt đứt chiếc dây chuyền, đặt nó vào tay Dạ Tiểu Vũ.

"Là vật gia truyền của dòng tộc anh. Nếu em thích thì cứ giữ lấy."

Dễ dàng đến mức Dạ Tiểu Vũ không nói nên lời. Cô nắm chặt lấy chiếc lọ trong tay, nó giống như muốn đốt cháy bàn tay cô.

Dùng thứ này, cô sẽ trở thành một người mang gen cấp A.

Số phận của cô sẽ được thay đổi.

Cô sẽ sống sót.

[Đỉnh!

Xác nhận Trịnh Công đã mất đi chìa khóa để mở ra cốt truyện "Thần cấp cơ giáp sư nam chủ", đánh hạ xuống từ "Nam Chủ Tương Lai" xuống "nhân vật

quần chúng giới tính nam".

Sau khi pháo hồi uống "thuốc nâng cấp gen" thăng cấp gen A, sẽ tính là hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến.]

Bàn tay đang bởi vì hưng phấn mà run lên của Dạ Tiểu Vũ đột ngột dừng lại, cả cơ thể cô giống như bị vút vào hàm băng. Cô nhìn về phía Trịnh Công trên mặt hắn là nụ cười thỏa mãn, mang theo sự kiêu ngạo và ngông cuồng phảng phất.

Trịnh Công, vốn đã là một kẻ đầy kiêu ngạo. Sự kiêu ngạo này của hắn xuất phát từ bên trong xương cốt của hắn, là bản chất của hắn, đầy thu hút.

Cho đến khi hắn gặp phải họa diệt gia, bị truy sát, rồi nâng cấp gen lên S cấp, sự kiêu ngạo ấy bùng nổ, trở thành thứ mà Trịnh Công tự hào nhất. Hắn kiêu ngạo về tài năng của hắn, về trí thức của hắn, về những thứ mà hắn đã từng trải qua.

Cho dù ngay lúc này đây, sự kiêu ngạo ấy đôi khi mới bộc lộ một cách mơ hồ, thế nhưng có lẽ Dạ Tiểu Vũ đã bị ánh mắt, nụ cười ngông cuồng kia chinh phục mất rồi.

Nếu nam nhân này mất đi cơ hội được tỏa sáng trên vũ đài thế giới, vậy thì, hắn sẽ trở thành thứ gì? Một kỹ sư hạng quèn gen cấp B, sống một cuộc sống mờ nhạt, sau đó chết đi, trở thành cát bụi?

Cho dù Trịnh Công chấp nhận điều này, cô cũng sẽ không thể tha thứ cho bản thân vì đã cướp đi tương lai của hắn.

Thế giới này nhiều thêm một Dạ Tiểu Vũ cũng chẳng hề ăn thua gì, thế nhưng nếu vì một cái pháo hồi vô dụng mà khiến cho một người tài năng như Trịnh Công mất đi quyền lực được đứng trên đỉnh thế giới này, vậy thì không được!

"Không." Dạ Tiểu Vũ cười khê, đeo sợi dây chuyền lên cổ Trịnh Công. "Nó xấu muốn chết. Đây là vật gia truyền của nhà anh, anh phải đeo nó cho đến hết đời mới được chứ, đưa cho em là không nên! Em cũng chẳng thích nó."

"Có khi nào, nó ẩn chứa một bí mật gì hay ho cũng nên."

Trịnh Công hôn lên má Dạ Tiểu Vũ, khẽ "ừ" một tiếng, cũng không quá đặt lời nói của Dạ Tiểu Vũ trong lòng. Cô không thích thì không thích, không quá quan trọng với hắn.

Dạ Tiểu Vũ nép mình vào lòng Trịnh Công, một bên chọc ghẹo tiểu Trịnh Công, một bên nghe hệ thống bán "ếch oi" phán định nhiệm vụ phụ tuyến thất bại.

Haizz, quãng đường cầu sinh của cô đã khó lại càng thêm khó rồi...

Mà cũng may, cô đã nghe được tin tốt từ chỗ của Tần Đông. Cho dù biết hắn chắc chắn sẽ không gặp vấn đề gì, nhưng nếu hắn vì cô mà phải chịu quá nhiều đau khổ, cô cũng sẽ cảm thấy rất xấu hổ với bản thân mình. Chung quy, bi kịch của hắn chính là vì cô mà nên.

[Đình đang! Cốt truyện sắp khởi động, nên nhiệm vụ mới xuất hiện:

Nhiệm vụ phụ tuyến: Thoát khỏi hố lửa Venus

Phần thưởng:

Dịch cường hóa gen cấp D, có thể nâng cấp gen lên D cấp hạng cao.

Một bộ cơ giáp bảo vệ D cấp hạng cao.]

Dạ Tiểu Vũ hai mắt phát sáng.

Quả nhiên là đưa than ấm trong ngày tuyết rơi nha!

Cho dù hi vọng đào sinh thành công rất mong manh, thế nhưng phần thưởng quá hấp dẫn nha!

Thất bại, thì sẽ chết, còn thành công, chính là tương lai tươi sáng!

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hồi Đại Náo Thập Vãn: Vạt Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Trước Thềm Đại Chiến

Phượng Ly Hy sau khi cố định cây dương vật giả trong người, mặc vào một bộ áo lót tình thú hờ hang, sau đó mới khoác vào chiếc áo Thiếu Tướng của

mình đi ra ngoài.

Nha, bây giờ cô không sống nổi nếu thiếu tình thú mất rồi.

Con người, nên sống thật với yêu thích của bản thân. Kiếp trước cô sống một cách tù túng và ngột ngạt như vậy, quả thực chỉ như một cái xác chết đi động làm người chán ghét.

Phuong Ly Hy đi ngang qua hành lang, lạnh lùng tiến vào phòng tác chiến, không hề chú ý đến cô gái đeo kính đen đi qua mình.

Dạ Tiểu Vũ liếc qua Phuong Ly Hy, trong đầu liên tục xoay loạn. Nữ chủ trọng sinh, tức cô ta cũng biết chuyện Venus sẽ bị Dang tiến đánh. Thế nhưng tại sao thời gian chỉ còn chưa đầy hai ngày nữa thôi, mà cô ta vẫn cứ bình chân như vại?

Vẫn là vì cô ta nghĩ bản thân sẽ thoát ra như lần trước, hay là vì cô ta chán sống rồi?

Mặc kệ nữ chủ dị thường, Dạ Tiểu Vũ vội vàng chạy về phòng, ném một cái mini súng la ze lên gối. Trong phòng của cô lúc này có rất nhiều thứ cổ quái lạ kì, nhiều nhất chính là vũ khí, đạn dược.

Sau khi nhận được hệ thống thông tri, việc duy nhất Dạ Tiểu Vũ làm chính là càn quét mọi thứ có thể có. Cô sử dụng quyền hạn của Trịnh Công, lừa về khá nhiều thứ hay ho, cũng dùng thẻ của hắn quét mua rất nhiều dự trữ lương, nhét vào "túi không gian" lấy từ chỗ Trịnh Công.

Nam nhân nha, đem thân trao cho hắn rồi, thì ăn của hắn, xài của hắn chính là một việc thiên kinh nghĩa địa!

Trên giường cô cũng ăn thiệt thòi nhiều lắm đấy!

Dạ Tiểu Vũ nghĩ đến lần đầu tiên khủng bố với Trịnh Công mà lệ rơi đầy mặt, ưu thương rạn vỡ.

Việc bí thảm nhất trên đời này chính là việc lần đầu tiên của bạn trải qua với một tên xử nam chẳng có chút xíu kinh nghiệm nào trong việc "ấy ấy", đồng thời xử nam kia cũng sở hữu một kích thước đáng kinh sợ nữa kia!

Những thứ này, không chỉ để cho cô, mà cũng để bảo toàn tính mạng cho họ Trịnh ác quỷ kia nữa. Ai nói nam chủ không thể chết tức là vô địch? Nhìn hắn tổn thương cô cũng đau lòng lắm.

Hơn nữa, Trịnh gia diệt vong, cũng chỉ sau 2 tuần nữa thôi.

Cô không muốn Trịnh Công phải đối mặt với sự kiện thảm khốc đó. Hắn thù làm vụn vụn trái tim con người, cô không muốn trái tim nhiệt huyết trong sáng kia trở thành một màu đen của mực bần.

Hắn không cần phải hắc hóa, hắn chỉ cần, tiếp tục cười như vậy là được rồi.

Dạ Tiểu Vũ chuẩn bị tất cả đường lui, chính là để mang Trịnh Công thoát khỏi Venus trước khi Trịnh gia diệt. Trịnh gia di cư đến sao Thổ, chỉ riêng gia đình Trịnh Công ở lại Venus thờ cúng nhà thờ tổ. Cũng bởi vì tác giả ác ma (cô đây), mà ngày Trịnh gia diệt, gia đình Trịnh Công cũng "tình cờ" trở về thấp hương bái tổ, chết đi cùng Trịnh gia.

Bi kịch a...

Cách cứu vẫn duy nhất, chính là ném Trịnh Công về Trịnh gia ở sao Thổ, sau đó cho hắn uống "dịch cường hóa gen" gia truyền, trở thành S cấp cường giả. Chỉ cần như vậy, cái thể lực kia cũng sẽ biết khó mà lui.

Dạ Tiểu Vũ phân loại các vật phẩm, đóng gói lương thực, sau đó cô mới nhắn tin cho Trịnh Công.

Dạ Dạ của Trịnh Trịnh: Ngày mai chúng ta đi chơi được không?

Trịnh Trịnh của Dạ Dạ: Sao vậy? Muốn nghỉ phép?

Dạ Dạ của Trịnh Trịnh: Ừm, xin nghỉ ba ngày nhé, em muốn dẫn anh đến một nơi.

Trịnh Trịnh của Dạ Dạ: Được, tất cả nghe theo em.

Mỉm cười ngọt ngào, cô ôm chiếc điện thoại vào lòng, đặt lên nó một nụ hôn nhẹ nhàng, cũng không tự chủ cười khúc khích.

"Em sẽ làm tất cả... tất cả..." Dạ Tiểu Vũ mơ màng chìm vào giấc ngủ, đánh rơi chiếc điện thoại xuống ga giường. Cô mệt mỏi a...

Nói cô hèn nhất cũng được, chạy trốn cũng được, cô không quan tâm.

Cô lựa chọn bỏ trốn ở Warfield, bởi vì cô sợ chết. Tuy rằng sau đó cô đã được Sở Lưu cứu, không phải chạy trốn tha hương, nhưng cô cũng biết, cô thật hèn nhất.

Con người, ai chẳng sợ chết?

Kẻ nói rằng mình không sợ chết, chỉ có kẻ đã chết rồi, hoặc kẻ điên biến thái đầu M mà thôi.

Cô sẽ làm tất cả để sống sót, để không bị biến mất.

Thế nhưng hôm nay, cô không chỉ muốn sống sót, mà cô còn muốn cùng với tên ngốc kia sống thật tốt nữa kia!

Chung quy lại, có thêm một ai đó để bảo vệ, để yêu thương, vẫn tốt hơn việc phải một mình đối diện với tất cả.

"Đồ ngốc... họ Trịnh..."

...

Sở Lư ngồi trong căn phòng tối âm u, đôi mắt nhìn chăm chăm vào vào màn hình lớn trước mắt hắn. Dung nhan thiếu nữ ngủ say tựa như thiên sứ in thẳng vào mắt hắn, khiến lồng ngực hắn nảy lên mạnh mẽ, nhưng những lời cô nói cùng những tin nhắn giữa cô và tên kia lại giống như những con dao sắc bén, gọt từng miếng thịt một trên trái tim đang hưng phấn kia.

Đôi mắt Sở Lư dần bị một màu đen hắc ám nhất trong hắc ám bao trùm, âm u như màu mắt của quỷ dữ dưới địa ngục.

"A lô, anh có nghe thấy tôi không vậy?" Đột ngột, một tiếng nói ngọt ngào vang lên khiến Sở Lư giật mình tỉnh người lại.

Thiếu nữ tóc trắng tròn xoe mắt nhìn Sở Lư, đôi môi hồng nhạt nở nụ cười thiện lương như ác ma.

"Sở thiếu tướng có sở thích thật kì lạ nha <3"

Sở Lư hí mắt lại, trong đôi mắt toát ra tia sáng sắc lạnh.

"Suyt... tôi chẳng có ý xấu nha. Tôi chỉ muốn cho anh một câu, việc gì có thể, hãy chấp nhận nó, việc gì không thể thì nên buông tay đi. Có chấp đôi khi tốt, nhưng quá cố chấp, thì đôi lúc, đến cả một vị trí nhỏ nhoi nhất cũng sẽ chẳng có phần của anh đâu." Thiếu nữ mỉm cười.

"Cần nhắc đi, Sở Lư ca."

Tại sao cô lại nhắc nhở Sở Lư? Bởi vì càng đông mới càng vui nha, nếu Sở Lư bị Dạ tỷ đánh cái "fail" (thất bại), vậy thì câu chuyện lại bớt đi một cái nam chính sao? Như vậy thật chán ngắt.

Chiến tranh, càng đông mới càng vui.

=====

Nàng nào đoán đc kịch tình kế, ta sẽ tặng chương ngay sau 2 ngày nữa nè :) ngày 11 nhé.

Dựa theo xì pôi nhé:

Dạ Tiểu Vũ đọc thông báo thì rụng rời tay chân, gân xanh nổi lên trên trán, đôi mắt vẫn đỏ.

Được lắm Phượng Ly Hy! Cô muốn chơi, thì chúng ta sẽ chơi một trận!

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Tìm Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tính Toán Hoàn Mỹ Của Phượng Ly Hy (Vụn H)

Dạ Tiểu Vũ thức giấc dưới ánh nắng qua khung cửa sổ, vận vẹo một chút sương sống, hạnh phúc mỉm cười. Chỉ lát nữa thôi, cô sẽ thoát khỏi đồng hồ ồn này cùng Trịnh ngốc nghếch, đến sao Thổ đi dạo một vòng rồi quay về địa cầu làm một giấc ngủ thật an bình. Hạnh phúc chính là đây <3

"Tít tít!"

Chiếc đồng hồ trên tay Dạ Tiểu Vũ khẽ kêu lên hai tiếng, sau đó một màn hình thông báo nhỏ hiện ra trước mắt cô.

[Thông báo toàn quân khu.

Ngay lập tức tập kết tại quảng trường, sau đó toàn quân di chuyển đóng trại ở tỉnh YanChiChi, thao luyện tân binh và diễn tập địch tập kích.

Hủy bỏ mọi xin phép nghỉ phép dài hoặc ngắn hạn.

Bất cứ binh sỹ sỹ quan nào trốn tránh tập kết hay có hành vi rời khỏi khu vực đóng quân, bắt đầu từ lúc này sẽ bị tính là đào ngũ, hủy bỏ tư cách quân nhân và phải chịu hình phạt tử vong tại chỗ.

Người ra quyết lệnh: Thiếu tướng Phụng Ly Hy.]

"Gi... cái gì đây!?" Dạ Tiểu Vũ thần thò, trái tim chết lặng.

"Bíp."

Trịnh Trịnh của Dạ Dạ: Em đã xem thông báo chưa, chúng ta phải hủy chuyến đi này rồi. Sau khi diễn tập xong xuôi tôi sẽ mang em đi nhé. Đừng buồn, đồ ngốc.

Dạ Tiểu Vũ thoát lực ngã xuống giường, khoe miệng nở nụ cười chua xót. Ai mới là đồ ngốc đây, tình YanChiChi, chẳng phải là nơi quân Dang tập kích và hạ cánh đầu tiên trên Venus hay sao.

Đến YanChiChi đóng quân, cũng như dâng mạng lên cho bọn chúng gặt rau thái dưa vậy.

Phụng Ly Hy... cô đang mưu tính cái gì đây!??

Ánh mắt Dạ Tiểu Vũ lóe lên tia kiên quyết, cô khoác đại chiếc quần phục, hối hả tiến đến phòng chỉ huy.

"Vấn đề là, làm sao để thâm dò à..." Khi Dạ Tiểu Vũ đang rầu rĩ, chợt nhìn thấy cô hầu gái mang theo một chiếc xe đẩy thức ăn đi đến, chuẩn bị tiến vào phòng chỉ huy. Linh quang lóe lên, khoe môi cô mỉm cười.

"Cô gái, cô làm roi tiền kia." Lặng lẽ vỗ vạy cô hầu gái, Dạ Tiểu Vũ mỉm cười chỉ xuống một tấm thẻ điện tử.

"Ồ, ủa?" Cô hầu gái gãi gãi đầu, ngó ngang chiếc thẻ vẫn nằm trong túi áo, mỉm cười khe khẽ lắc đầu. "Không phải của tôi, có lẽ là của người khác."

"Được rồi, vậy tôi mang nó nộp lên chỗ tìm đồ lạc vậy." Dạ Tiểu Vũ nhặt tấm thẻ lên, dòng chữ Trịnh Công hơi hơi lóe. "Xin lỗi đã làm phiền."

"Không có gì." Cô hầu gái lắc đầu, mở cửa phòng chỉ huy tiến vào.

"Hắc hắc..." Dạ Tiểu Vũ nhìn chiếc máy nghe trộm mini dấu bên dưới chiếc đĩa ăn, đắc ý cười thành tiếng. Thật may mắn là hệ thống giám sát trong phòng chỉ huy không mở, nếu không sẽ bị phát hiện ngay. Hiên nhiên, Phụng Ly Hy chính là đang làm thứ gì đó mờ ám bên trong mới tắt hệ thống giám sát đi.

Tiến về phòng vệ sinh gần đó, Dạ Tiểu Vũ lấp chiếc tai nghe trên tai, thích thú vắn vắn.

"Rẹt... Hộc... Rẹt.... Hộc hộc..."

"Rẹt... Ah ah ah... quá sâu... thật to... ah oh oh... Trung tướng... ah..... ngài thật tuyệt vời... thao tiểu dâm đẳng hảo sâu..... oh ah ah..... hắc hắc hắc....."

Trong phòng chỉ huy...

Nam nhân làn da đen như bò hóng, thứ to lớn dữ tợn liên tục ra vào bên trong cô gái. Cô gái kia thần thái dâm loạn, mồ hôi cùng hỗn hợp dấu tên liên tục thấm ướt tấm thảm lau chân, cơ thể tựa như chó mẹ cầu hoan, miệng kẻ sát mặt đất, hai chân bị tay nam nhân nắm lấy giơ thẳng lên trời, hai tay vát và chống dưới đất, run rẩy trước những cú thúc đẩy mạnh mẽ.

Quả nhiên, chỉ có người siêu năng, cơ thể siêu dẻo dai mới làm nổi tư thế khó đỡ này nha...

"Tiểu chó mẹ... ha.... bốn Trung tướng thao người như thế nào... ha ha... hộc... thật đủ dâm đẳng!"

"Hắc hắc... Trung tướng... ngài thật thô to... thao sâu đến tận cùng tiểu chó mẹ rồi... tiểu chó mẹ muốn... oh aha ha..... ah ah ha..... không..... trào ra mất rồi..... a ha ha ha..... quá đã...."

"Hừ! Đồ chó cái dâm đẳng cũng khiến ta..... ra..."

Hỗn hợp dâm loạn rơi xuống sàn nhà, kết thúc một cuộc cuồng hoan không có hồi kết.

Dạ Tiểu Vũ mặt đỏ bừng, lâu bà lâu bầu. "Minh thật có duyên với thịt miễn phí nha..."

"Trung tướng, tin tưởng em nha, chắc chắn Dang sẽ tấn công YanChiChi, em có mặt thám trong đó. Chỉ cần ngài cùng em thuận lời rồi đi trước hai ngày nữa, chúng ta sẽ an toàn..."

"Àn? Ngài lo lắng, em đã bảo ngài hãy nghe em mà, dâm huyết của em chính là tùy thời để ngài thao làm nha... uh... thật ngứa ngáy, lại muốn... oh..."

"A a ah ah oh oh... tiếp.... tiếp.... sâu quá... ngại thật uy vũ... ha ha... ah ha.... bọn chúng... lũ ngu xuẩn kia sẽ là bia đỡ đạn để chúng ta.... thoát li Venus..... ha ha ha... hào đình... dâm huyết muốn phun nước.... ha ah ah ah.... oh..... hi sinh mạng dơ bẩn của bọn chúng vì chúng ta... ah... chính là vinh hạnh cho chúng..... ah ah ah.... dâm huyết của tiểu chó cái muốn..... ra ah....."

"Búp!" Chiếc tai nghe trong tay Dạ Tiểu Vũ nát vụn.

"Bíp bip bip."

[Thông cáo:

Trung tướng ..., Trung tướng ..., Thiếu tướng Phụng Ly Hy được điều động trở về địa cầu chấp hành công tác, các quân nhân hãy an tâm duyệt binh, các lãnh đạo sẽ sớm trở về.]

Dạ Tiểu Vũ đọc thông báo thì rụng rời tay chân, gân xanh nổi lên trên trán, đôi mắt vẫn đỏ.

Được lắm Phụng Ly Hy! Cô muốn chơi, thì chúng ta sẽ chơi một trận!

Quả nhiên, ti tiện đến đáng khinh bỉ!

Nha nha nha, bộ âm mưu của nữ phụ của Cá đã hoàn, tiến độ của chúng ta sẽ quay trở lại bình thường nha...

Xi poi:

Lau đi vết máu trên mặt, Dạ Tiểu Vũ nâng súng lên, cắn chặt môi. Giết 1 người hay giết vạn người, tất cả đều là giết người.

Chiến tranh, kì thực đều chỉ là một bữa tiệc của những kẻ sát nhân mà thôi.

Nhiệt liệt đề cử hồ mới cho các tiểu ác ma nha nha nha:

BẮT ĐẦU TỪ HÔM NAY LÀM MỘT TÊN HỦY DIỆT GIẢ

Thể loại: NP, Mau xuyên, Hệ thống, H+++++, nữ chính phản diện, hắc ám.

TÁC GIẢ: Cá basa

Văn án:

Cô gái nhảm chán đang ngăn người, đột ngột bị xe ô tô đâm bay, bắt đầu một nhân sinh mới đầy kích thích.

Thể giới thứ nhất: Triệu hoán thể giới

Nhiệm vụ 1: Đem nam chính thu làm súng vật, tóm lấy tâm hắc, sau đó phản bội hắc, đem nữ chính ném cho xà vương làm đồ chơi tình dục.

Nhiệm vụ 2: Huy diệt thể giới này.

Thể giới thứ hai: Tương lai cơ giáp bị trùng tộc xâm lấn thể giới.

Nhiệm vụ 1: Đem nam chính thu làm nô lệ, sau đó khiến hắc cam tâm tình nguyện móc tìm ra uy người.

Nhiệm vụ 2: Huy diệt thể giới này.

Thể giới thứ ba: Mạt thể thể giới.

Nhiệm vụ 1: Đem nữ chính ném cho tang thi, đem nam chính biến thành tang thi hoàng, dẫn dắt hắc huy diệt thể giới, sau đó ném hắc.

Nhiệm vụ 2: Giết chết toàn nhân loại.

Thể giới thứ tư: Đam mỹ Game thể giới.

Nhiệm vụ 1: Đem tiểu Công tiểu Thụ thu về dưới trướng, sau đó làm họ tự giết lẫn nhau.

Nhiệm vụ 2: Hãm hại toàn bộ nhân loại trong Game, biến bọn chúng toàn bộ thành người thực vật.

...

Chủ thể giới:

Nhiệm vụ 1: Đào thoát khỏi toàn bộ tội nghiệt người gây ra.

Thất bại: Hình phạt ??? Tự cầu phúc a...

...

Văn này đen tối, nữ chủ độc địa rắn rết, nam chủ bị hãm hại rất nhiều, sau đó sẽ tề tựu trong Chủ thể giới để "Trùng trị" nữ chủ :))

Tìm và tham gia HỒ TRUYỆN CHƯA POST CỦA CÁ BASA để đọc văn án và đề cử cho các truyện mà các bạn muốn đọc nghen ^^

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Ngoại Truyện: Đọa Thiên Sứ

Sở Lưu nhìn về phía cặp đôi đang mặn nồng ôm lấy nhau, ánh mắt lạnh lùng có thêm một tia đổ kỵ như rắn độc.

"Cô nói tôi phải làm thế nào bây giờ. Ngay lúc này, tôi chỉ muốn đem tên đó, ném vào biển cho cá ăn." Sở Lưu âm thầm mỉm cười.

"Mặc kệ anh. Tôi đã nói rồi, anh ta sẽ không chết. Chắc chắn! Cho dù anh có muốn dùng thủ đoạn gì." Thiên Nhi vui vẻ ăn một quả dâu tây vào bụng. "Số mệnh, không phải thứ có thể dễ dàng đánh bại. Nhất là số mệnh của những con người đặc biệt."

"Cô nói như vậy, vậy thì cô là thứ gì? Thần?" Sở Lưu nhìn máy đo gen trên người Thiên Nhi biểu lộ 3 chữ "không xác định" thì bật cười, thế nhưng lãnh ý và tàn độc trong mắt lại càng thêm nhiều.

"Không. Làm sao tôi có thể là Thần." Thiên Nhi cười khẽ một tiếng, mái tóc bạc trắng bay theo chiều gió, lay động như làn sương khói. "Tôi nói rằng, tôi là người gen cấp S thì sao nhỉ?"

"Bíp!" Máy đo gen giống như động kinh kêu lên một tiếng, dòng chữ "không xác định" dần biến hóa trở thành "S cấp".

"Cô..." Sở Lưu ngẩn người, sau đó thì ngay lập tức phản ứng lại, khẩu súng lên nòng chĩa thẳng về phía Thiên Nhi. Một giọt mồ hôi chảy xuống từ trên trán của Sở Lưu.

"Hi hi..." Thiên Nhi vui vẻ che miệng cười. "Tôi nói rằng, anh sẽ không bắn tôi."

"Hả?" Sở Lưu giật mình, tay không tự động nhún ra, khẩu súng rơi xuống. Hắn bắt lực cười dài một tiếng. "Tôi đã từng được nghe về cô, một loại truyền thuyết... một loại cấm kỵ..."

"Người ta thường gọi tôi là... Đọa Thiên Sứ." Thiên Nhi hôn lên quả dâu tây, ngọt ngào cười một tiếng.

Đọa Thiên Sứ, một loại truyền thuyết, một loại cấm kỵ, một loại sinh vật vượt trên mọi quy tắc.

Đọa Thiên Sứ là Thiên Sứ sa đọa, sở hữu được quyền năng quyết định vạn vật, vạn vật đều sẽ biến đổi, sẽ thuần phục cô.

Trên hết, cô có một loại quyền năng, một loại quyền năng mà kể cả hai vị Thần cao quý nhất tạo ra thiên địa cũng không làm nổi.

Đọa Thiên Sứ, có thể hồi sinh kẻ đã chết.

Cô ta không phải Thần, mà cô ta còn hoàn mỹ hơn cả Thần Linh.

Đọa Thiên Sứ xuất hiện bên cạnh Dạ Tiểu Vũ, vậy thì mọi chuyện đã hoàn toàn chệch khỏi quỹ đạo mất rồi.

=====

Mẹ kế đã hoàn, cho nên có thể tung ra thân phận của Thiên Nhi rồi :)

Đúng nha, Thiên Nhi chính là người mà đám ngốc bên mẹ kế muốn đi tìm :))

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chiến Trường Yanchichi (1)

Dạ Tiểu Vũ lắc lư ngồi trên xe Tank quân dụng, ánh mắt lạnh băng nhìn theo hướng tổng bộ Venus. Trên tòa nhà quân bộ cao nhất thành phố, một chiếc phi thuyền cất cánh, tiến thẳng về phía cảng không trung.

Phượng Ly Hy, ván bài này cô thắng, thế nhưng ván bài kế tiếp, đừng hòng!

Siết chặt cánh tay của Trịnh Công ngu ngốc đang lo vuốt ve những chiếc súng máy, Dạ Tiểu Vũ lo lắng vắn về môi. Trịnh ngu ngốc làm nam chủ, ngoài các loại bàn tay vàng chói sáng, vắn sáng Mary Sue (*) nhân vật chính hào quang vạn trượng ra, hắn còn phải liên tục tiếp đón các loại khảo nghiệm thập tử nhất sinh, YanChiChi hôm nay cũng chính là như vậy.

(*) Vàng sáng nhân vật chính, đem nhân vật chính thành vô địch :v

Tựa như một nam chính phải gặp phải liên miên địch nhân, vô văn âm mưu quỷ kế, ăn khổ ăn đắng rồi mới có thể nhất phi trùng thiên(**)

(**) 1 cú nhảy bay lên trời. Ý nói sau 1 biến cố, sẽ thành công vươn lên thành nhân vật thành công, hào quang vạn trượng.

Nói Trịnh Công là nam chính sẽ không chết, thế nhưng mất đi cái tay hay cái chân cũng có thể đấy. Dù sao khoa học phát triển, lắp quả tim bằng máy móc vào cơ thể còn được nữa là. Thế nhưng đau đớn trong đó, ai chưa trải qua sẽ không hiểu nổi.

Nếu như...

[Đỉnh! Đề nghị ký chủ vứt bỏ suy nghĩ nói chuyện Gen tiến hóa dịch S cấp cho Trịnh nam chủ.

Theo nguyên tác, Trịnh nam chủ phải đến sao Thổ mới có thể biết đến Gen tiến hóa dịch và sử dụng, ký chủ không được phép vi phạm nguyên tác!]

Mẹ nó hệ thống! Dạ Tiểu Vũ liếc nhìn Trịnh Công, lén lút check một chút mạng tinh tể. Đây rồi.

Sân bay tư nhân Funk

Địa điểm: YanChiChi

Trạng thái hiện tại:

6 phi thuyền cỡ trung 2 người lái đã rời bến.

Còn lại 1 phi thuyền cỡ nhỏ, có thể tự động đặt hành trình và điểm cập bến.

Ánh mắt Dạ Tiểu Vũ lóe lên, cánh tay càng thêm ôm chặt lấy Trịnh Công. Nếu có thể, cô càng muốn được ở bên hắn thêm nữa ngay lúc này, càng lâu càng tốt. Thế nhưng cô lại không thể đặt hắn vào nguy hiểm được.

Trịnh Công là kỹ sư máy móc, gen lại chỉ là hạng B, không có kỹ năng chiến đấu. Hắn trong chiến trường, chỉ có thể ăn đắng mà thôi, bởi hắn không thể giống như Sở Lưu - nằm vùng chuyên nghiệp, hay Tần Đông - chiến sỹ gen hạng S. Trịnh Công sau khi chế tạo ra S cấp cơ giáp siêu năng mới đủ năng lực đối đầu với những kẻ khác một cách công bằng, còn bây giờ, không thể!

Hắn, bây giờ quá yếu ớt.

Sân bay tư nhân Funk sẽ là một tấm vé thoát hiểm tuyệt vời. Một khi trận địa thất thủ, sở chỉ huy tê liệt, hệ thống phán định "Rút lui", ngay lập tức cô và Trịnh Công sẽ cướp phi thuyền rời

Dạ Tiểu Vũ tiếp tục nghiên cứu địa hình tỉnh YanChiChi, ngón tay của cô lướt qua một nơi. Sở nghiên cứu tỉnh Y - nơi hệ thống cung cấp địa chỉ bàn tay vàng chính là nằm cách sân bay tư nhân Funk khoảng 300 km!

Bàn tay vàng a!!! Làm sao cô có thể trơ mắt nhìn nó thoát khỏi tầm tay đây!?!? Nếu vậy thì, phải nắm bắt thời gian, ghé qua đó nhanh hết mức có thể trước khi bộ chỉ huy tiền tuyến tê liệt!

Nói đến bàn tay vàng, ánh mắt Dạ Tiểu Vũ lóe lên, khoe môi nở một nụ cười khi nhìn vào chiếc vòng không gian trên tay cô.

Cơ giáp cấp D nha!

Gen cấp D hạng cao nha!

Chỉ số sống sót của cô dường như đã tăng khá mạnh so với lúc trước. Trận chiến ở Warfield quả nhiên là tra tấn người ta mà! Đã biết tân binh cô đây chân yếu tay mềm, cần được bảo vệ mà họ lại tổng cô ra chiến trường bom đạn, lại còn chỉ được cung cấp một bộ đồ bảo vệ thể thậm chí chẳng nhò nhìn! Đây chính là tiết tấu muốn giết người hiểu không! Hừ hừ!

...

Sau 2 giờ hành quân, cánh quân đã đến chỗ đóng trại ở YanChiChi.

Thời gian trước khi Dang tấn công: 8 tiếng 12 phút 56 giây.

...

Dạ Tiểu Vũ ném túi đồ quần áo vào trên giường, ánh mắt lơ đãng lóe lóe. Cô nắm lấy tay Trịnh Công, sau đó đè hất ra trên giường. Khi mà Trịnh Công có ý định "manh động", cô chỉ khẽ vỗ vào ngực hất, thì thầm thì thầm.

...

Giờ ăn tối, sau hơn 7 tiếng rèn luyện mệt mỏi, các vị quân nhân ulla vào căn tin, ngã người tóa ra từng đám mồ hôi khó coi.

Duy biệt, không ai chú ý đến hai bóng người đang lén lút di chuyển ra khỏi phòng ăn.

Thời gian trước khi Dang tấn công: 9 phút 6 giây.

...

Lục Lãnh nhìn doanh trại phía dưới, có chút hàm ý cười cười.

"Bắt đầu đi." Máu tươi hất chờ đợi thật lâu, đã bắt đầu nhuộm đỏ.

Dạ Tiểu Vũ kéo Trịnh Công vào một căn phòng khá vững chãi, vũ khí áo giáp gì đó đều sẵn sàng, chờ đợi cuộc không kích mở màn trận chiến.

"Bắt đầu rồi." Bom ánh sáng siêu thanh.

...

"Àm! Àm! Àm!!!!!!!"

"A! A! A! Địch tập! Địch tập!!!!!!!!!!!"

"Toàn quân nhanh chóng đi vào chuẩn bị!"

Bộ chỉ huy rối rắm, quân đội náo loạn, sự mệt mỏi kết hợp cùng hoảng loạn tạo ra một bản nhạc mà nhạc luật đều hỗn độn thành một đám bụi nhùi.

"Cầm vũ khí lên! Chiến đấu đi!!!" Một vị Sư đoàn trưởng đâm thẳng vào mặt một tên quân nhân, gần xanh nổi lên trên trán. "Anh là muốn làm một kẻ hèn hạ sống trong dơ bẩn và rác rưởi, hay là muốn chết một cách vinh quang hả!!!? Anh là muốn sau này con cái mình phải cúi đầu mà sống hay sao!?"

"Sư đoàn trưởng..." Quân nhân méo mào, nước mắt tràn ra. "Vợ của tôi đang mang thai... tôi còn chưa được gặp con của mình..,"

Vị Sư đoàn trưởng rung động, lặng người đi, Ở cái thời đại này, mang thai, chính là một chuyện quan trọng vô cùng, phụ nữ mang thai, chính là bảo bối, là báu vật vô giá, mà đứa trẻ sắp ra đời chính là hi vọng nối dòng của cả dòng họ. Một người bố nghe tin vợ mang thai mà lại không thể nhìn nổi mặt con trai trước khi nhắm mắt, âu cũng là bi kịch.

"Cầm súng lên. Vợ và con của anh sẽ tự hào vì anh." Vị Sư đoàn trưởng nhìn tên quân nhân rồi đi, sắc mặt xám như tro tàn nhìn biểu tượng "Đế quốc Dang" trên thân hạm đội địch. Anh ta cúi đầu rút ra trong ví một tấm ảnh đã vàng.

Anh, thậm chí còn chưa có nổi một đứa con khi mà đã lăn lộn suốt 50 năm ở trên chiến trường đầm máu này.

Hôm nay, có lẽ sẽ là kết thúc cho cuộc đời này của anh.

Kết thúc trong sự cô độc.

Anh có lỗi với cô ấy. Rất xin lỗi.

Nắm lên chiếc súng, từng vị quân nhân xông ra trước mũi các chiếc hạm đang oanh tạc, giống như những quân đoàn coi thường sinh mệnh, cũng coi khinh sức mạnh vô biên trong lời đồn đại về "Đế quốc Dang", về "Tiểu diện hồ ly Lục Lãnh".

Quan trọng hơn hết thảy, chính là lòng kiêu hãnh và tôn nghiêm!

...

Lau đi vết máu trên mặt, Dạ Tiểu Vũ nâng súng lên, cắn chặt môi. Giết 1 người hay giết vạn người, tất cả đều là giết người.

Chiến tranh, kì thực đều chỉ là một bữa tiệc của những kẻ sát nhân mà thôi.

Cô đá chiếc xác đi, kéo Trịnh Công đang ngẩn ngơ trốn vào một góc. Chiến trường mà lại cứ ngầy ngốc như thế này, phải hảo hảo dạy dỗ đồ ngốc này một trận!

Nếu không phải toàn bộ quân nhân đều phải ra chiến trường, cô mới không vất vả thế này đâu! Nếu được nấp trong quân doanh thì tốt ghê!

Hỏa lực của Dang thật dữ dội, quân bộ cũng không kém cạnh, phải hết sức cẩn thận! Nếu không cẩn thận, chỉ sợ cô sẽ không chờ nổi đến khi bộ chỉ huy tan rã đã bị giết trước rồi!

=====

Haizz, dài quá... gõ thiết mệ :333

Nàng nào đoán được kịch tình chương kế, chương kế gấp 2 tự bình thường, dài gấp đôi là 2000 chữ đó nha <3

Xi pôi nà:

Trịnh Công trơ mắt nhìn Dạ Tiểu Vũ biến mất, đồng tử tan rã dần bị bóng đêm nuốt trọn.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chiến Trường Yanchichi (2)

"Không!!! Không đời nào chúng ta có thể từ bỏ dễ dàng như thế này! Chúng ta sẽ không đầu hàng!" Một vị quân nhân hét lên, gân xanh trên trán lòi ra, ánh mắt trắng dã. Anh ta chạy thẳng về phía vùng quân Dang đang tập trung pháo kích, cả cơ thể bị bắn thành từng lỗ nhỏ.

"Ha..." Người quân nhân cả cơ thể đều là máu đỏ cùng thịt nát nờ nự cười vắn vẹo, nháy mắt, cả cơ thể anh ta phát sáng.

"Keng!" Một tên quân nhân Dang đánh rơi súng, đồng tử tròn to. "Mẹ đồ điên!!!"

"Ầm!!!!!!!!!" Một vụ nổ tự bạo xảy ra ngay giữa trung tâm Sư đoàn pháo kích của Dang.

Mah lạnh lùng nhìn những vụ nổ tự bạo trên chiến trường, ánh mắt lạnh lùng híp lại, lóe ra tia sáng nghiêm túc.

"Hạm đội số A53, bắt đầu không kích bom siêu thanh đợt hai!"

"Sư đoàn pháo kích B11, tiếp tục pháo kích về phía trung tâm chỉ huy địch. Sư đoàn bộ binh cơ giáp C56 bảo vệ Sư đoàn pháo kích B11!"

"..."

Sau khi ra chỉ lệnh toàn bộ, Mah rút bộ liên lạc ra, thở dài một tiếng, sau đó mới cung kính hướng về phía Lục Lãnh làm quân lễ. "Xin lỗi Lục Nguyên Soái, quân địch chống cự quá mãnh liệt!"

Lục Lãnh không quá quan tâm Mah đang nói gì, hần nhìn về phía những khu vực chiến trận trên màn hình, lông mày xoắn lên. "Cánh quân này không đúng!"

Mah:"?"

Hắn lật ra tờ giấy trên tay, vạch ra từng bước tiến của quân đội Hệ Mặt Trời. Sau đó hắn đặt nó lên một tấm kính mỏng, một lược đồ chiến trận hoàn mỹ hiện ra.

"Bọn họ là đang chờ đợi... chờ đợi một thứ gì đó..." Lục Lãnh bật cười. "Hơn nữa, cho dù có chung một mục đích chờ đợi, thế nhưng về tổng thể thì sự chống cự này của Hệ Mặt Trời bọn họ không hề có sự liên kết mật xích với nhau, chứng tỏ trung tâm chỉ huy của bọn họ không có tổng chỉ huy chính, mà là các phó chỉ huy tự mình ứng đối."

"Có lẽ bọn họ hiện tại đang giống như rắn mất đầu, đang cuồng loạn chống cự cho sự hi vọng cuối cùng. Bộ chỉ huy của bọn họ không có tổng chỉ huy!"

Ánh mắt Lục Lãnh lóe lên. Đằng sau việc tổng chỉ huy mất tích của cánh quân này, chính là thứ gì đây...?

Mah cúi đầu suy tư, sau đó là tràn đầy thán phục. Quả nhiên là một vị thiên tài quân sự bậc nhất vũ trụ, những suy luận này của Lục Lãnh không phải thứ có thể nhìn thấy được một cách rõ ràng, lại không có một kẽ hở nào như vậy!

"Ha ha... Hệ Mặt Trời luôn là một gia hỏa thú vị. Nhất là tên đó. Ta thực sự muốn một lần, cùng hắn đấu một trận thật đả!" Lục Lãnh nhớ đến niềm tự hào của Hệ Mặt Trời - Nguyên Soái Vũ Chinh, ánh mắt mang theo ngạo mạn và coi thường.

Rồi sẽ sớm đến thôi, Hệ Mặt Trời... ngày Nguyên Soái của các nguoi phải ngã xuống dưới chân quân đội của ta...

Dang, là vô địch! Đế quốc vô địch!

Mah yên lặng lùi ra phía sau, có chút sợ hãi đóng cửa lại. Người ta nói thiên tài cùng kẻ điên chỉ cách nhau một sợi chỉ, quả nhiên chẳng sai!

Lục Lãnh hẳn là thiên tài, nhưng cũng là một kẻ điên.

Một kẻ điên đầu ngạo mạn và cố chấp.

Hắn cố chấp với Đế quốc, cố chấp với chiến thắng và cố chấp với tất cả những gì hắn cho là thuộc về riêng hắn.

Đôi lúc Mah cũng tự hỏi, đi theo kẻ điên này, là đúng hay sai? Thế nhưng thời gian đã trả lời cho hắn, chỉ có kẻ điên, mới có chỗ đặt chân trên vũ đài này! Một vũ đài của chiến tranh và bạo ngược, độc tài và ngạo mạn!

"Mah, theo ta ra chiến trường! Ta sẽ tự tay mình đập tan sự chống cự vô nghĩa này!"

...

Giống như một minh chứng cho câu trả lời của Mah, ở một địa vực xa xôi...

"Tần Nguyên Soái, quân đội đã sẵn sàng!" Dị sinh vật giọng nói khàn khàn mang theo mùi máu và thịt tươi cung kính cúi xuống, ánh mắt mang theo sùng bái mãnh liệt nhìn về phía bóng lưng cao lớn trước mắt.

Tần Đông lạnh lùng đập chết cây hoa ăn thịt người cản đường, ánh mắt híp lại móc ra một khóa ngọc thạch màu đỏ tươi - trái tim của cây hoa. Bàn tay hắn xoa bóp một lúc, một chiếc nhẫn hoàn toàn bằng ngọc còn mang theo máu đỏ xuất hiện trên tay hắn.

Ánh mắt Tần Đông ngẩn ra, sau đó lại chìm vào bóng đêm tĩnh lặng.

Đột nhiên hắn cảm thấy, Dạ Tiểu Vũ không hợp với chiếc nhẫn này, hắn, có lẽ nên đi tìm một món bảo vật vô giá xứng đáng với cô!

...

"Tiểu Vũ!" Trịnh Công hét lên, cố gắng nắm lấy tay Dạ Tiểu Vũ lôi cô đi. Thế nhưng chỉ vì một phút nghỉ ngơi thả lỏng mắt cảnh giác, cả hai đã bị bắt lại.

"Ha ha... nữ quân nhân tù binh! Hôm nay chúng ta có thể thỏa sức rồi!" Một tên quân nhân thô bỉ cười to, móc ra dị vật xấu xí tiến đến.

"Nguoi!!!!!!!!!! Không được phép động đến cô ấy!!!!!!!!!!" Trịnh Công hét lên, sau đó bị một nam quân nhân khác cho một cú vào mặt.

"Chỉ có lão tử muốn, không có chuyện lão tử nghe lệnh nguoi! Ha ha ha!!!" Hắn nắm lấy Dạ Tiểu Vũ bắt đầu xé quần áo của cô.

"Ah h..... a....." Trái tim của cô nhảy lên điên cuồng, máu dồn lên não, từng loạt câu hỏi chạy qua trong đầu cô.

Cô sẽ chết!

Cô sẽ chết!

Chết! Chết! Chết!

Cô sẽ bị hắn cưỡng hiếp!!!!???

Không! Chết!

Chết! Chết! Chết đi! Chết đi đồ bẩn thỉu!!!

Trước mắt Dạ Tiểu Vũ mờ đi, cô như nhớ lại một thứ gì đó, một gương mặt bẩn thỉu bỉ ổi, một gương mặt đnags căm hận đến tận xương tủy!

Khóe môi Dạ Tiểu Vũ lộ ra nụ cười lạnh lẽo thấu xương, ánh mắt hỗn loạn mang theo thanh minh, rồi lại tiếp tục chìm vào hỗn loạn.

"Chát!" Cô nhảy lên đập đầu vào trán tên quân nhân, sau đó điên cuồng ra sức đập.

"Chát! Chát! Chát!"

"Vũ!!! Tiểu Vũ! Tỉnh lại đi tiểu Vũ!" Trịnh Công nhìn một tên quân nhân còn lại đang đi đến, liều mạng xông lên người hắn, tàn nhẫn cắn lên cơ thể hắn ta, máu tươi nhuộm đỏ hàm răng.

"Ah ah ah!!!!!!!!!!!!!!" Tên quân nhân xấu số hét lên, còn tên còn lại đã sớm bị đập đến choáng váng, ngất xỉu.

Trịnh Công cắn chặt cho đến khi tên quân nhân vì mất máu mà tắt thở, run rẩy tiến đến kéo Dạ Tiểu Vũ vẫn đang liên tục đập đầu lên tên quân nhân thô bỉ kia ra ngoài.

"Vũ... Vũ..." Trọng Công ôm lấy cơ thể run rẩy của cô, hoảng sợ nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo. "Đừng đi... đừng rời bỏ tôi... đừng đi.."

Ánh mắt vô thần của Dạ Tiểu Vũ khẽ động, cô nắm chặt lấy tay Trịnh Công, áp chặt mặt vào cơ thể ấm áp của hắn.

Nhớ lại những thứ không nên nhớ và mất đi những thứ vốn không thuộc về mình.

Dạ Tiểu Vũ cười khế, ánh mắt cong như trăng lưỡi liềm, khóe môi lại vắn vẹo ra độ cong khó ai phát giác.

- Đứa trẻ đó tự mình phong bế giác quan, phong bế bản thân, chấp nhận trở thành một con người khác để trốn tránh chính mình. Thế nhưng trốn tránh chỉ là tạm thời, rồi sớm rồi muộn, nó sẽ sớm quay trở về với đúng bản ngã của mình. -

- Đến lúc đó nó sẽ tự hiểu, chính mình chính là một con ác quỷ. -

Đúng vậy, tại sao ngày đó cô lại ngu ngốc đến thế? Giết chết tên đó rồi lại vì thế mà muốn lãng quên bản thân. Làm ác quỷ có gì không tốt sao?

Ha ha... ác quỷ, rất tốt là đằng khác.

Dạ Tiểu Vũ kéo sát Trịnh Công lại gần, ngấu nghiến hôn lên môi hắn, đem hắn chà đạp đến mơ mơ màng màng.

Cho đến khi Trịnh Công kịp lấy lại tinh thần, trên khuôn mặt quen thuộc kia đã xuất hiện một nụ cười quyến rũ đến xa lạ, lại mang theo một tia cười cợt phong nhã khó phát giác.

"Tiếp tục đi tiếp nào, đồ ngốc ~"

Em sẽ biến anh trở thành ác quỷ, khi đó, chúng ta mới thực sự là một cặp trời sinh nha...

...

[Sở chỉ huy gặp sự cố, toàn quân giải tán bảo toàn lực lượng, tìm cách trở về Hệ Mặt Trời.]

Dạ Tiểu Vũ đọc thông báo thì mỉm cười, tao nhả đem một tên lính Dang bẻ gãy chân, vui vẻ cầm lên máy phát tin liên lạc của hắn.

[=> trung tâm chỉ huy]

Phát hiện cường địch ở phía sân bay Funk, cầu cứu viện khẩn cấp, cấp cao của địch có ý định chạy trốn!]

Cô cười khế một tiếng, sau đó quay trở lại nắm tay Trịnh công, ánh mắt trong sáng như mặt nước hồ thu.

...

"Tiểu Vũ, nhanh chóng lên!" Trịnh Công vội vàng ôm đồm một đám vật tư ném vào trong phi thuyền, mồ hôi cùng lo sợ khiến hắn cảm thấy không khí quá mức nóng nực.

Quân Dang không biết lúc nào sẽ tiến lại đây tiêu diệt bọn họ, phải nhanh chóng trở về!

"Vâng ~ Em đang cài đặt chế độ và hành trình bay!" Dạ Tiểu Vũ mỉm cười trả lời, ngón tay lại nhẹ nhàng di chuyển đích đến từ Hệ Mặt Trời sang Sao Thổ, miệng ngâm nga khúc hát ru hừ hừ.

Trịnh Công, anh chính là cần phải trưởng thành rồi.

Ánh mắt Dạ Tiểu Vũ từ kính viễn vọng nhìn thấu từng chiếc xe Tank bọc thép TiTan đang băng băng tiến tới, không chút do dự nhấn một nút màu xanh.

Trịnh Công đang ở trong phi thuyền đột ngột giật mình, cửa phi thuyền đóng chặt, bắt đầu chuyển bay.

Thật ra chiếc phi thuyền này chỉ có đủ khả năng chở 1 người.

Cho nên, xin lỗi anh...

Dạ Tiểu Vũ nở nụ cười thật sâu, một giọt nước mắt rơi xuống, đem trái tim Trịnh Công tàn nhẫn chém một vết đao, phi thuyền dần cất cánh.

"Đừng! Đừng! Đừng!"

Tiếng súng vang đến, từng tốp quân Đang điên cuồng xông vào, vây chặt Dạ Tiểu Vũ thành một vòng tròn. Cô liếc nhìn xung quanh, khoe môi cong cong, ngón tay khẽ vẫy, một chiếc dao găm xuất hiện.

"Vù." Một tiếng, vị quân nhân bọc kín mít bởi cơ giáp đầu lia khỏi cổ.

Cơ giáp có thể đem cơ thể bao bọc lại, thế nhưng có những đoạn nối lại không thể hoàn toàn kín mít, bởi nếu như vậy sẽ không thể mặc được. Cho dù là cơ giáp, cũng sẽ có nhược điểm.

Tất nhiên, trừ phi thực lực của cơ giáp sư đã đạt được đến đỉnh, hoàn toàn nghiền ép những nhược điểm này, hoặc là thần cấp cơ giáp của Trịnh Công tạo ra, vô nhược điểm!

Đoàn đội cơ giáp sư hỗn loạn, bởi chẳng ai bắt kịp bóng dáng nhỏ bé của cô gái, từng chiếc đầu một đứt lìa.

Dạ Tiểu Vũ dừng lại sau một góc khuất, khoe môi tươi cười rạng rỡ. Không có đủ cấp Gen để xài vũ khí nóng, thế nhưng vũ khí lạnh lại chẳng cần phân biệt Gen mạnh hay yếu, dao S cấp một tên D cấp hạng kém cũng xài được!

Dạ Tiểu Vũ tự tin rằng, chỉ cần không phải đối mặt với hòng pháo xe Tank, chỉ cần có con dao găm S cấp này, cô sẽ vô địch!

(Lai lịch con dao: Thẻ ngân hàng Trịnh Công...)

Thế nhưng còn chưa kịp hồi sức, Dạ Tiểu Vũ đã bị một nguồn lực lớn đá bay, cơ thể bị tóm lấy bởi một bàn tay to lớn.

"Chát!" Cô bị hấn nắm tóc kéo chặt xuống mặt đất, không thể nhúc nhích.

Lục Lãnh nhìn cô gái dưới tay, ánh mắt lạnh băng giờ lên cây súng, hòng súng rơi thẳng vào trước mắt Dạ Tiểu Vũ.

"Đoàng!"

Lúc này, chiếc khi thuyền đã tiến vào không trung, mất liên lạc với mặt đất, hình ảnh truyền dẫn bị cắt đứt.

Trịnh Công trơ mắt nhìn Dạ Tiểu Vũ biến mất đằng sau những đám mây, đồng tử tan rã dần bị bóng đêm nuốt trọn.

==

Haixxxx 2k2 từ nha... mệt quá đi...

Có nàng đoán đc chừng 70% nên ta cũng tăng hạn mức như đã hứa... bây giờ xin phép đc đi ngủ TAT

Xì poi nè:

Lục Lãnh bật cười, giáng xuống một cái tát tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ngoại Truyện: Dạ Vũ (2)

Năm Dạ Vũ 4 tuổi, cô bé thức giấc, nhận ra vị trí hai bên giường của mình thật trống trải. Khi đó cô bé đã mừng rỡ ra được, anh chị của mình đang giấu diếm điều gì đó - rất quan trọng - cũng rất bí ẩn.

Cô bé giống như đoán ra, lại cũng giống như đoán không ra. Thế nhưng ngày đó, cô bé vô thức lựa chọn trốn tránh, không mở ra cánh cửa phòng đóng kín mít, tự động bật chặt tai để không phải nghe thấy tiếng rên rỉ thống khổ, tiếng máu chảy tí tách, cùng tiếng cười đầy thỏa mãn của ai đó. Ngày đó, cô bé trốn tránh bằng một giấc ngủ thật sâu, và sáng sớm mai, đón chào cô là ánh mắt dịu dàng như nước của mẹ cùng tiếng cười đùa của anh chị.

Đúng vậy, cô bé tự cho rằng đó là một giấc mơ.

Giấc mơ của cô bé kéo dài đến tận 6 năm trời. 6 năm trời nằm trong lòng của mẹ, sống một cách thật bình thường trong sự bảo bọc của anh chị, không biết đến bóng tối, không biết đến sự tàn ác.

Không, có lẽ cô bé biết, chỉ là cô bé tự cho rằng mình hoàn toàn không biết gì hết.

Ngày mà mẹ của cô và bố cùng nhau đoàn tụ, cô bé lại có thêm một con người bao bọc, có thêm một con người yêu thương cô.

Lại cũng chính vì thế, cô bé càng muốn dừng thời gian lại mãi mãi, để cô có thể mãi mãi giữ lại được những giây phút ngây thơ nhất, hạnh phúc nhất cuộc đời này của cô.

Cô bé tự nói rằng, cô bé sẽ mãi mãi giữ vững nụ cười này, ánh mắt này. Bởi cô bé biết, nụ cười của cô, ánh mắt trong sáng của cô chính là thứ mà cả gia đình của cô bé yêu quý nhất, trân trọng nhất.

Nhưng không, ánh sáng của cô bé kết thúc vào ngày sinh nhật năm cô bé 10 tuổi.

Gia đình của cô bé bị tập kích. Cô bé nhìn thấy máu tươi nhuộm đỏ chiếc bánh sinh nhật ngọt ngào, nhìn thấy ba mẹ lạnh lùng đem từng sinh mạng gặt hái, nhìn thấy anh chị lướt qua bóng tối như tử thần, tốc độ cắt tiết cũng không thua kém gì ba mẹ.

Ngày đó, Dạ Vũ trưởng thành rồi.

Cho dù ngày mai, cô bé vẫn làm nũng với bố mẹ, vẫn thích thú khi được anh chị cưng chiều ôm vào lòng, dấu vết của ác ma vẫn từ từ gặm nhấm linh hồn cô bé.

Đằng sau nụ cười trong sáng không chút tí vết, là hàng đêm ác mộng giày vò, là cô bé 10 tuổi phải chịu đựng những cơn rớt đuôi máu me trong ác mộng, là sinh mệnh nhỏ bé run rẩy lạc lối giữa những ác mộng liên hoàn.

Cho dù cô bé sợ hãi phải nhắm mắt, thế nhưng mỗi đêm cô bé đều an vị trong lồng ngực anh chị mà ngủ say, không để gia đình phải lo lắng hay nghi ngờ một chút nào. Mộng càng tàn nhẫn, mộng càng điên cuồng, thì nụ cười cô bé càng đẹp, ánh mắt cô bé càng trong suốt.

6 năm, thiếu nữ học được cách thích ứng hắc ám, học được cách nguy trang bản thân, cũng học được cách tự liếm vết thương, tự mình bước đi trong bóng tối.

16 tuổi, thiếu nữ đã sớm bước tới bờ vực bên kia, chỉ cần một cú trượt chân, sẽ mãi mãi chìm vào vực sâu hắc ám. Thế nhưng nụ cười thiên chân vô tà kia, nụ cười xinh đẹp khiến lòng người an tâm kia, khiến cho không một ai nhận ra được sự thật được giấu kín này.

Những lúc con khát máu dâng trào, cô bé lại mỉm cười vỗ về những đứa trẻ ở cô nhi viện. Những khi ảo giác về máu tươi và chết chóc vây kín bản thân, thì cô bé lại ôm chặt lấy mẹ, nhắm mắt, cố gắng quên đi hết thấy, quên đi...

Những tưởng, cứ như vậy nguy trang mãi mãi, cô bé sẽ có thể giống như người bình thường, được sống, được yêu, khiến cho anh chị an tâm, khiến cho bố mẹ mỉm cười...

Cho đến khi...

== Còn tiếp ==

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Văn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Diên Rời

Thực chất, mọi chuyện lại không giống với tưởng tượng tai hại của Trịnh Công..

Lục Lãnh hít mắt nhìn nòng súng hướng thẳng về phía mình, đối diện với súng của hắn. Viên đạn hắn dành tặng cho cô gái này, cô ta đã sử dụng một viên đạn khác bắn văng nó ra.

"Ha ha... Kích thích không... Lục nguyên soái..." Dạ Tiểu Vũ liếm liếm môi, hàm răng trắng muốt lộ ra phía sau nụ cười ác liệt. Cô giật cổ áo Lục Lãnh xuống dưới, chiếc lưỡi xinh đẹp khẽ liếm vết máu trên má hắn - tác phẩm làm ra bởi viên đạn mà cô bắn ra. "Huh... Máu của Nguyên soái hay máu của tên ăn mày đều như nhau cả thôi..."

"Ha ha..." Cô bật cười, ánh mắt ngạo mạn đâm thẳng vào mắt Lục Lãnh bỗng rất, hàm răng trắng khê cắn lại với nhau, tạo ra độ cong ác quỷ. "... đều tanh tưởi..."

Lục Lãnh bật cười, giáng xuống một cái tát tàn nhẫn.

Thế nhưng trái ngược với dự đoán của hắn, trên bàn tay truyền đến sự đau nhói.

Khóe môi vắn vẹo, hàm răng trắng như gổm sứ cắn chặt lên bàn tay, máu đỏ nhiễm bản hàm răng kia, nhiễm đỏ đôi môi ác ma, cũng nhiễm đỏ ánh mắt điên cuồng.

"Ha ha... tanh tươi..." Dạ Tiểu Vũ phun bàn tay kia ra trong sự ngỡ ngàng của Lục Lãnh, hắn chỉ ngẩn người trong chốc lát, sau đó không chút thương tình đá lên bụng Dạ Tiểu Vũ, cho đến khi nghe thấy tiếng cười nhạo yếu ớt mang theo hương máu tươi kiều diễm, Lục Lãnh mới cười khẽ một tiếng kì lạ, nắm lấy tóc cô lôi đi, mang lên trên phi thuyền.

Dạ Tiểu Vũ chẳng chút quan tâm, mặc kệ Lục Lãnh lôi đi, ánh mắt lóe lóe tia âm hiểm. Huyết mạch họ Cố của mẹ mang đến cho cô năng lực chiến đấu vượt cấp, thế nhưng lại không thể chiến đấu lâu dài. Chiến đấu liên tục hơn 2 ngày đã vắt kiệt sức lực của cô rồi, thế nhưng thể lực tiêu hao trong hai ngày kia còn chẳng bằng 1/2 lúc cô đối đầu 1 phút đồng hồ với Lục Lãnh.

Đôi mắt mờ đi và hàm răng tê rần chính là di chứng a... Tốc độ của người mang gen S cấp không phải cứ muốn bắt kịp là được. Còn bàn tay kia... ha ha, máu đỏ không phải chỉ từ mỗi tay của hắn ra mà còn là của răng của cô đấy!

Khi Dạ Tiểu Vũ bị Lục lãnh lôi lên phi thuyền, ánh mắt của cô nhìn thấy bóng dáng lấp ló rất quen thuộc của vị nữ phụ nào kia. Ha ha, treo trên cơ thể một thằng đàn ông giết hại đồng đội của mình với vẻ mặt rất chi là sung sướng mãn nguyện kia... cô ta quả nhiên là vô địch ở khoản làm Bitch mà...(*)

(*) Bitch: Google dịch: Chó cái =3=

Mã Lạc đang chìm đắm trong nhục dục đột ngột nhận ra có một ánh mắt nóng cháy đang nhìn mình, có chút lạnh lẽo quay đầu lại.

Và đó, cũng là lúc cô ta nhìn thấy hình ảnh ám ảnh nhất cuộc đời mình..

Nữ quân nhân bị nắm tóc lôi đi, máu tươi trượt dài trên hành lang, thế nhưng ánh mắt điên cuồng kia như đang cười nhạo hết thảy, nụ cười dữ tợn, hàm răng trắng muốt nhuộm máu đỏ, khuôn mặt, ánh mắt giống như bị quỷ sa tan thao túng. Bàn tay cô ta tạo thành tư thế hình chiếc súng, chĩa thẳng vào thái dương của mình.

Đôi môi được máu tươi tô điểm kia, mấp máy chữ "Chết", sau đó chính là tiếng cười "khùng khục"... ám ảnh sâu tận linh hồn người...

Nụ cười man rợ đó, ánh mắt điên cuồng đó, Mã Lạc biết cô ta đang cảnh cáo mình, thế nhưng tim của cô lại không dám nảy sinh một chút hận ý nào, có hay chăng, cũng chỉ vô hạn hàn ý và sợ hãi...

Ngày đó, khi Dạ Tiểu Vũ uy hiếp cô ở Warfield, Mã Lạc chỉ cảm thấy một loại khí chất tà ác mơ hồ trên cơ thể thiếu nữ. Còn hôm nay, đó không còn là khí chất nữa. Mã Lạc nghĩ, cô ta, Dạ Tiểu Vũ điên rồi.

Điên, không chỉ là từ ánh mắt, từ cái mỉm cười. Cô ta chính là một tên điên từ trong ra ngoài, không sợ cái chết, không sợ đau đớn, không có sợ hãi...

Đồ điên!

Mã lạc run rẩy ôm lấy cơ thể người đàn ông nhằm trốn tránh cơn ớn lạnh đang lan tràn từ phía dưới lòng bàn chân, hàm răng cắn chặt vào nhau.

...

"Rầm!" Dạ Tiểu Vũ giống như một con búp bê rách bị vứt vào xô, lăn lông lốc hai vòng đến góc tường của nhà giam bản thù.

Lục Lãnh liếc nhìn cô nằm im lặng, ánh mắt mang theo lãnh liệt cùng khinh thường. "Dám cùng tôi đối nghịch, chỉ có kẻ đã chết, và kẻ sống không bằng chết. Hôm nay, cô sẽ vinh hạnh được trở thành loại người thứ hai."

Lục Lãnh giao cho giám ngục một ánh mắt, sau đó rời đi.

Giám ngục rung mình nhìn theo hướng Lục Lãnh rời đi, đôi mắt mang theo thương tiếc chẹp chẹp miệng nhìn cô gái đang nằm trong góc nhà giam, thờ dài thườn thượt. "Có trách, cũng chính là trách cô dám cùng ngài ấy đối nghịch a..."

"Đem bọn chúng tiến vào... Ừm... 50 tên... loại... A..." Giám ngục có chút không nỡ ra lệnh, thế nhưng khi hắn nghĩ đến ánh mắt đáng sợ kia của Lục nguyên soái, dũng khí cùng thương tiếc với cô gái trong ngục giam biến mất sạch sành sanh.

Cô gái, 50 tên tội phạm nguy hiểm bậc nhất vũ trụ gen cấp A, mong cô, có thể chết một cách nhẹ nhàng nhất...

A.....

50 cặp mắt vắn đỏ xuất hiện trong bóng đêm, tiếng hít thở trầm trọng cùng tiếng gầm gừ trong cổ họng khiến Dạ Tiểu Vũ có chút mờ mịt, cô không còn nhớ rõ đây là đâu...

Âm mốc... bản thù... tanh hôi... cùng máu tươi...

Ha ha... chẳng phải cô lại đang trở về những cơn ác mộng liên hoàn đó sao?

"Ha..... ha ha..... Ha ha ha..... ha ha ha ha ha aaaaaaaa....." Dạ Tiểu Vũ điên cuồng cười to, móng tay đâm sâu xuống mặt đất bùn đen, chiếc lưỡi đỏ dạo quanh vòng miệng, ánh mắt phát ra ánh sáng khát máu đỏ bùng...

A a a!!!!!!!!!!!!

Giám ngục tái mặt ngã xuống đất, nước tiểu vàng vọt rơi đầy xuống đất, lấp bắp thét lên:"Gọi Nguyên soái!!!! Gọi Nguyên soái!!!!!!!!!"

Ác quỷ!!! Ác quỷ!!! Một con ác quỷ!!!!

=====

Ha a a..... viết xong chương này xương cốt rã cả ra...

Vấn đề chính là màn hình cảm ứng của điện thoại rất không nhạy, khiến cho việc viết trên điện thoại của ta đã bị fail, bắt buộc phải chuyển dời sang viết trên máy tính... khổ quá mà...

Haizzz...

Tần suất đăng ta sẽ cố gắng duy trì trong 3 ngày/ chương nhé =3=

Thương cho ta, ta đang học trước về thiết kế thời trang và vẽ mỹ thuật để thi đại học thiết kế, thời gian rảnh của ta bị rút ngắn vô thời hạn, hu hu hu...

Xi poi:

Lục lãnh xoa xoa tia máu ở khóe môi, ánh mắt phát ra tia sáng đỏ giống như dã thú trong bóng đêm.

CHƯƠNG SAU H NHA..... H MÁU TANH..... H BẠO LỰC..... >v<

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Dã Thú Cùng Dã Thú

Khi Lục Lãnh bộc bội tiến đến, ngục giam bên trong đã máu chảy thành sông. Từng đám tội phạm ngã xuống trong vũng máu tươi, kẻ sau đè lên kẻ trước, trở thành những chiếc xác chết lạnh như băng.

5 phút, những kẻ tốt thì đã ngã xuống gần hết, những tên còn đứng vững đều là những con dã thú đáng sợ nhất. Trong đó, một bóng dáng nhỏ nhắn bị bao vây lại bởi những bóng lưng cao to. Cô ta, thậm chí còn khiến cho tất cả những con dã thú này sợ hãi.

"Ha ha.... ha ha....." Dạ Tiểu Vũ đôi mắt nhìn về phía những tên tội phạm, nhưng lại như không phải đang nhìn chúng, cô như đang nhìn chăm chăm vào những con mồi tội nghiệp đang giãy giụa một cách đáng thương, như chú chim sa bẫy, như con hổ bị bẻ răng, mặc cô làm thịt.

Đúng a... đây là mơ... là mơ...

Khóe môi Dạ Tiểu Vũ nhếch thành đường cong tuyệt đẹp.

Ác ma... ác ma... đến đây... làm sao ta có thể sợ người... ăn mòn ta 6 năm trời... đuổi theo ta trong những giấc mơ 6 năm trời... hôm nay, ta sẽ đem người... ăn tươi nuốt sống!

"Àm!" Một tên tội phạm bị ngã xuống, tiếng thét khiến tâm linh người ta run rẩy vang lên. Dạ Tiểu Vũ cười to dùng tay đâm thẳng vào não bộ tên tội phạm xui xẻo, tươi tươi sống sống móc bộ não kia ra.

Người ta nói, thiên tài sợ yêu nghiệt, yêu nghiệt sợ bệnh thần kinh, bệnh thần kinh sợ không muốn sống.

Bởi vậy có thể nói rằng, những kẻ vừa bị bệnh thần kinh lại vừa không muốn sống, vô địch!

Một tên tội phạm, cứ như vậy hoa lệ chết đi, chết rồi sẽ làm một con ma tội nghiệp không có não, thật đáng thương...

Một tên tội phạm khác nhìn thấy thảm cảnh này thì hét lên, cố gắng bỏ chạy đến cánh cửa phòng giam. Thế nhưng hắn không biết, chính hành động ngu ngốc này đã đem sinh cơ của hắn trao vào tay tử thần.

"Á á á!!!!!!!!!" Máu tươi trào ra từ khóe miệng, tên tội phạm ngu ngốc trừng mắt nhìn bàn tay trắng nõn đang nắm lấy trái tim hắn, sự sợ hãi vô tận bao trùm tâm can, sau đó, không có sau đó nữa.

"Bịch!"

Dạ Tiểu Vũ không quan tâm nhìn quả tim đang còn đập một cách mạnh mẽ trên tay, đôi môi nhỏ xinh khẽ cong lên.

Chiến lợi phẩm a <3

Ít nhất nó còn đẹp chán so với quả não màu trắng trắng hồng hồng kia.

Lục Lãnh nhìn hết thấy mọi thứ đang diễn ra, có chút bất ngờ khẽ nhếch lông mày, ánh mắt lóe ra nụ cười thường thức nồng đậm. Mah nhìn thấy nụ cười này thì có chút giật bắn mình né ra phía sau, không chút tiếng động lòi tên giám ngục rồi đi.

Nụ cười này hắn đã từng nhìn thấy ở một nơi khác.

Chiến trường thảm liệt tang thương, 200 pháo kích quân của Dang đối chọi với 1 Sư đoàn bộ binh cơ giáp.

Có thể nói, chính là vô vọng, là cái chết đến không thể chết hơn.

Quân nhân? Dễ lắm sao?

Sống, là chức quyền, là tiền bạc, là vinh danh tổ quốc.

Chết, thực đơn giản, phơi thây nơi khi ho cò gáy, 100 năm sau tan biến thành cát bụi, chỉ trở thành một cái tên nhấp nháy trên tấm bảng thống kê thiệt hại, mang về cho gia đình trợ cấp trong vòng 10 năm, đủ để chi tiêu.

Năm đó, Mah 16 tuổi, hắn được gia đình đem vào quân đội với ánh mắt tự hào và kì vọng, thế nhưng chỉ sau khi nhập ngũ 1 tháng, hắn đã phải đối diện với sinh tử. Một tên binh sĩ quen còn chưa biết dùng súng đã phải chiến đấu với quân địch sở hữu hòng pháo đen ngòm, mặc cơ giáp cấp cao.

Ngày đó, Mah đã nghĩ rằng, hắn sẽ chết.

Cũng ngày đó, Mah đã trưởng thành.

Tuyệt cảnh cùng chiến tranh đem đến cho thiếu niên lực trùng kích mạnh mẽ, thế nhưng thứ đem lại cho thiếu niên sự dũng cảm và kiên định, lại chính là bóng lưng cao lớn phía trước kia.

Lục Lãnh ngày đó, chỉ là một tên binh nhất gen hạng A. Hạng A so với hạng S, chính là rắn cùng rồng. Hạng S sẽ là tương lai vô hạn, là ánh sáng của toàn đất nước, còn hạng A, chỉ là những con cò trong tay hạng S.

Trận chiến năm đó, Lục Lãnh đã trở thành hạng S sau khi tự buộc mình lên cây pháo, trên người mang theo hơn 10 quả bom ánh sáng, tự mình tự sát để tấn công pháo đài chủ lực địch. Nụ cười kia của Lục Lãnh khi tự mình đem bản thân bắn đi như một quả pháo, Mah sẽ không bao giờ quên nổi.

Sau đó, trận chiến kết thúc, Lục Lãnh được tìm thấy trong đồng đồ nát sâu tận 10 mét, cả cơ thể nát ròi, thế nhưng hắn vẫn sống, thậm chí, lột xác ngoạn mục, trở thành kẻ đứng trên đỉnh cao của Đế Quốc, của vũ trụ.

Mah nhớ về ngày đó, sau đó có chút ngậm ngùi quay đi, còn tận tâm đóng cửa lại.

Cô gái, hãy yên nghỉ, a men...

Lục Lãnh âm trầm cười khẽ, sau đó đá văng cánh cửa kim loại nặng hạng A, bước vào địa ngục nhân gian trong ngục.

Cũng lúc này, kẻ cuối cùng đã ngã xuống, trở thành một đồng thịt thối thừa thãi. Dạ Tiểu Vũ có chút bực mình đá đá đồng thịt dưới chân, nhảm chán a~

Cũng ngay lúc đó, cô nhìn về phía Lục Lãnh, đôi môi mím cười thật xinh đẹp, thật mỹ lệ. Đây, con mồi hoàn mỹ nhất, con mồi tuyệt vời nhất. Cường đại, xinh đẹp, hắc ám, tàn bạo, đây mới chính là vẻ đẹp hoàn mỹ nhất mà cô đang tìm kiếm.

Dạ Tiểu Vũ không chút quan tâm vứt bỏ những thứ bắn thiêu trên tay, đôi mắt tàn khốc lóe lên vẻ cố chấp dữ tợn, chiếc lưỡi nhỏ khẽ liếm qua chân răng, những ngón tay lay động nhẹ nhàng.

Lục Lãnh bắn người lên phía trước, bàn tay giơ ra muốn chế trụ yết hầu cô gái, thế nhưng một bóng dáng nhanh đến mức không tưởng lóe qua, lồng ngực hắn đã mát lạnh. Phòng ngự tuyệt đối khiến hắn không bị thương, thế nhưng làn da hắn đã bị một vết thâm đỏ ghê sợ hằn lên, chiếc quần trang gọn gàng cũng bị xé thành hai nửa. Khuôn mặt của hắn không may mắn như vậy, một vết máu đỏ rơi xuống.

Lục lãnh xoa xoa tia máu ở khóe môi, ánh mắt phát ra tia sáng đỏ giống như dã thú trong bóng đêm.

Tốt, cô đã không muốn chết từ tế, tôi sẽ thành toàn cho cô!

Khí thể trên người Lục Lãnh bùng nổ, chấn động điên cuồng khiến Dạ Tiểu Vũ động tác bị trì trệ. Suy cho cùng, S cấp cùng D cấp cũng không chỉ là cách biệt có thể vượt qua chỉ bằng ý chí nhất thời.

"Àm!" Dạ Tiểu Vũ hung hăng phun ra một ngụm máu, máu đỏ nhiễm lên khuôn mặt của Lục Lãnh, một giọt máu chảy vào kẽ môi hắn, ngọt và tanh. Lục Lãnh có chút ngẩn ngơ. Đúng vậy, máu của cô ta, thật ngọt.

Ngọt, và mê hoặc.

Quả thật nam nhân chính là một giống loài suy nghĩ bằng nửa thân dưới, chốc lát, Lục Lãnh đã nhất trụ kinh thiên trong sự bất ngờ của hắn.

"Ha..." Một tiếng cười ngọt ngào của Dạ Tiểu Vũ lọt vào tai hắn, Lục Lãnh có chút ngẩn ngơ nhìn cô. Dạ Tiểu Vũ dường như không hề quan tâm đến sinh mạng đang bị uy hiếp, đôi mắt mơ màng của cô chớp chớp, sau đó cô đem ngón tay dính máu của mình cho vào miệng khẽ liếm.

Đúng vậy, máu của Lục Lãnh khi hắn bị cô rạch mặt!

Đến lúc đó thì gân xanh của Lục Lãnh bùng nổ rồi! Hắn điên cuồng ngấu nghiến đôi môi cô, đem quần áo cô tất cả đều xé nát, trở về với bản năng nguyên thủy nhất.

"Ha ha... ha ha ha..." Dạ Tiểu Vũ bật cười khúc khích, chọc cho Lục Lãnh muốn tạc mao, tiểu Lãnh lại trưởng thêm một vòng.

===== a ha... ta chính là đường phân cách... ta đi qua... a ha ha... =====

=3=

Lục Lãnh sạch sẽ à nha... hắn cả ngày vui đầu vào chiến tranh thì lấy đâu ra time mà đi bán lung tung =.=

Xi poi:

Dạ Tiểu Vũ vui vẻ giơ lên một thủ thế chiến thắng hình chữ "V", đôi môi xinh đẹp nở một độ cong rực rỡ, hàm răng trắng muốt đáng đánh đòn lóc sáng lóc lóc.

"Bái bái a

Lục nguyên soái, chúc ngài một ngày tốt lành

"

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Tìm Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bye Bye Venus A (H)

Lục Lãnh nắm lấy tóc Dạ Tiểu Vũ, mạnh mẽ ép cô lên tường.

"Uh..... Đau quá a..... " Dạ Tiểu Vũ thở dài một tiếng, ném qua một ánh mắt khiêu khích.

Dường như ngay lập tức, đôi môi của cô bị bắt giữ, mùi máu tanh tràn ngập trong khoang miệng cả hai, mang theo hương vị kích tình ngọt ngào mê hoặc.

"Ha.... Ha.... Ah....." Dạ Tiểu Vũ nắm lấy tóc của Lục Lãnh, đè sát hắn vào cơ thể mình ngấu nghiến hôn.

Nụ hôn điên cuồng dường như không có xu thế dừng lại mà lại càng thêm sắc bén. Bàn tay Lục Lãnh di chuyển khắp nơi trên cơ thể cô, vuốt ve từng góc nhỏ nhất, khiến cho thiên hạ bên trong ngực hắn mềm nhũn.

"Ha ha ha..... " Dạ Tiểu Vũ bật người thoát khỏi nụ hôn, có chút hưng phấn cười to, mang theo điểm khàn khàn dụ dỗ người phạm tội. Cô ngã người lên cơ thể hắn, thì thào bên tai hắn...

"Thật hưng phấn huh? Loại đàn ông như anh cuối cùng cũng sẽ khuất phục dưới váy tôi thôi Lục nguyên soái ~"

Đúng vậy, nụ hôn ngọt ngào mang theo vị máu lúc nãy đã giúp cô tỉnh táo lại và nhận ra tên cầm thú thói tha này. Cho dù cơ thể lúc này đã chẳng hề có một tí lực lượng nào, thế nhưng nó không ngăn cản được việc cô treu đùa tên đàn ông cầm thú này.

Mới vừa nãy hắn còn muốn dùng lũ bản thủ đó hiếp giết cô đến chết huh?

Thật to gan nha~

Dạ Tiểu Vũ cắn một cú độc ác lên môi Lục Lãnh, ánh mắt lóe ra tia cười nhạo. "Đàn ông đều là cầm thú..."

"Đúng, tôi là cầm thú..." Lục Lãnh bật cười, thất lưng động mạnh, tiểu Lãnh đi thẳng vào mặt động ả ướt tiêu hồn, thỏa sức vùng vẫy.

"Ah!" Dạ Tiểu Vũ ngã người ra phía sau, đầu chấn mạnh lên bức tường cứng rắn, máu tươi một lần nữa trào ra khiến cô choáng váng. Không cần phải bạo lực thế chứ?

"Ah ah ah... Ah..... Đau!"

Đồ biến thái!

Cô đầm lên tấm lưng cứng rắn phát ra tiếng "Đùng!" Thế nhưng tiểu Lãnh dường như lại như ăn thuốc kích thích, trướng thêm hai vòng, từng đường gân xanh nổi lên.

"Ah..... Ah!!!!!!!!!!!! Cầm thú! Đồ cầm thú! Ah!!!!" Dạ Tiểu Vũ bị hấn đâm đến phát đau, cơ thể liên tục bị đánh lên tường, một môi đến muốn sụp mí mắt.

Lục Lãnh cũng chú ý đến trạng thái của cô, bật cười một tiếng âm tàn, nắm lấy mái tóc đen, kéo cô lại về phía mình, cắn lên cổ Dạ Tiểu Vũ, máu tươi chảy ra, đi theo một đường đỏ yêu diễm, trang điểm thêm những bông hoa máu trên cơ thể cô gái, ma mị, mê hoặc lòng người.

"Cứ thử chạy trốn, tôi sẽ làm cô đến khi cô thôi nữa thành một đồng thịt nát! Tin tôi đi, chắc chắn!"

"Anh.... ha..... Ah..... Đừng động! Đau quá!" Một lần vũ động này Dạ Tiểu Vũ hoàn toàn chẳng hề có chút cảm xúc gì đáng nói, có hay chẳng, chỉ là đau đớn cùng một môi, thất lưng nứt vỡ và cơ thể muốn gãy từng khúc.

Đau...

Một môi...

Muốn giết chết tên cầm thú này!

Giết hấn!

Bàn tay Dạ Tiểu Vũ tụ lại thành hình lưỡi dao, dồn hết tất cả sức lực vào nó. Mặc kệ hệ thống cảnh báo gạt bỏ, lúc này cô quyết định rồi, giết chết tên này, cả hai đồng quy vô tận, không tốt sao hả?

Nhân lúc hấn ta đang trong cơn mê loạn, giết hấn!

Bàn tay hạ xuống với tốc độ nhanh vô cùng, thế nhưng, chỉ còn một chút nữa... Dạ Tiểu Vũ bắt gặp ánh mắt của Lục Lãnh, chuyên chú, trầm mê, cùng một chút... ôn nhu hả?

Bàn tay nhẹ nhàng hạ xuống, dừng lại trên tấm lưng trần vững chãi.

Có lẽ, trận đấu này, người thắng thực sự mới chính là cô... Khóe môi Dạ Tiểu Vũ cong lên, chủ động ôm lấy Lục Lãnh vào lòng, cố gắng quên đi sự đau đớn dưới thân thể, tìm kiếm một chút dễ chịu yếu ớt khó thấy.

Lục Lãnh, bốn tiểu thư chịu đựng chút khổ này, sau này, sẽ tính lãi gấp 10 lần với nhà ngươi!

Không ngược ngươi thành cầu, bốn tiểu thư không làm ngươi!

Cho đến khi ta trở thành nữ chính, Phượng Ly Hy, Lục Lãnh...

Hừ hừ!

Hiển nhiên, Mã Lạc đã sớm bị Dạ Tiểu Vũ quên lãng, thật tội nghiệp.

Đột ngột, tiểu Lãnh sau một lúc điên cuồng "thu gặt", trướng lớn thêm một vòng, càng thêm mạnh mẽ tiến công vào cơ thể Dạ Tiểu Vũ.

"Ha..... ha!!!!!! Ah!!!!" Dạ Tiểu Vũ đau đớn dồn hết sức lực cào một vết lên lưng Lục Lãnh, máu tươi nhọt nhọt chảy ra.

"Hừ!" Phóng thích, Lục Lãnh không biết vì sao có chút mơ hồ, hồ đồ đặt lên một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cô gái trong lòng. So với sự điên cuồng ở nụ hôn sâu kia, một nụ hôn nhẹ nhàng như chiếc lông vũ khẽ rơi này càng khiến cho trái tim của cả hai rung động, giống như nụ hôn kia không phải đặt lên đôi môi, mà đã chạm đến tận sâu trong tâm can, sâu tận những nơi âm u nhất.

Có lẽ, ngay khi Lục Lãnh quyết định đặt xuống nụ hôn này, kết cục tương lai đã có một sự thay đổi vô cùng lớn mà hấn lần Dạ Tiểu Vũ đều không nhận ra, kéo hai con người đến bên cạnh nhau trong vô hình.

Quá một môi, Dạ Tiểu Vũ ngắt đi, gục đầu lên lưng Lục Lãnh.

...

Trở về.

Lục Lãnh vội vàng gội xuống một chậu nước lạnh, thế nhưng cái đầu của hắn lại không nguội lại được!

Chết tiệt! Hắn lại động dục với một nữ quân nhân suýt chút thì giết hắn!??

Mẹ kiếp!

...

"Leng keng..." Tiếng chuông báo đánh thức Dạ Tiểu Vũ, cô ngơ ngác tỉnh dậy, có chút mặc danh kì diệu nhìn ngó xung quanh. Sạch sẽ, đảm xác chết xung quanh biến mất hết rồi! Không, là cô được chuyển đến một nơi khác.

"Cô... cô muốn ăn chút gì không?" Một vị giám ngục tiến đến, ánh mắt dịu dàng, phúc hậu và có chút yếu ớt. Anh ta có chút thương cảm nhìn cô gái, trên tay là khay thức ăn rất đầy đủ.

Ánh mắt Dạ Tiểu Vũ lóe lên, có chút yếu ớt gật đầu.

Nam giám ngục dường như có chút vui sướng, không biết rằng hắn đã tự mình chui vào một cái vòng thông lộng không có đường quay đầu.

Đôi môi Dạ Tiểu Vũ cong lên, bàn tay ác quỷ bắt đầu chuyển động.

...

"Bịch!" Một vị quân nhân ngã xuống.

Dạ Tiểu Vũ cong cong khoe môi, kéo chiếc mũ quân trang xuống che khuất khuôn mặt, vẫy vẫy tay chào tạm biệt nam giám ngục đang ngẩn ngơ.

Hắn... giúp cô ấy là đúng hay sai?

Nam quân nhân tội nghiệp, chính hắn không biết rằng hành động ngu xuẩn này đã mang đến những sóng gió tương lai đầy kinh hoàng cho cả vũ trụ.

...

Lục Lãnh đang trầm tư trong phòng chỉ huy, đột ngột Mah tiến đến gần thì thảo bên tai hắn.

Sắc mặt Lục Lãnh biến đến đen thui, âm trầm tựa như con bão giông tố.

Màn hình lớn phòng chỉ huy: Cô gái vui vẻ vẫy tay chào tạm biệt, đôi môi vẽ ra nụ cười ác liệt.

"Bái bái a

Lục nguyên soái, chúc ngài một ngày tốt lành

"Dạ Tiểu Vũ phóng ra một nụ hôn gió.

Bye bye Venus, bye bye Lục Lãnh cảm thú...

Hệ Mặt Trời, chuẩn bị run rẩy đi!

"Ha ha ha..." Màn hình tối đen, đen theo nó là khuôn mặt thối của Lục Lãnh. Mah không tiếng động lùi ra xa phía sau.

Lục Lãnh sau một khắc bình tĩnh lại tâm tình, đôi môi lại trở về với độ cong hồ ly.

Tại sao lại phải lẩn tránh vì điều này?

Cô ta chạy? Vậy thì hắn sẽ mang theo lồng sắt đến, khóa chặt cô lại, đem về nhà làm ấm giường!

Hệ Mặt Trời sao?

Cũng đúng lúc, hắn đã sớm muốn cùng tên kia đọ sức một phen.

Diệt Hệ Mặt Trời, tiện thể đem con chim nhỏ dám bay loạn kia bẻ cánh mang về nhà!

Haizzzzz, mệt mỏi, lo xem The Voice nên viết chậm ` 3 `

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thông Báo Về Việc Đăng Quyền 2 - Một Ít Xi Poi :))

Hello các nàng, Basa vốn là muốn post quyền 2 luôn ngay trong hôm nay, thế nhưng rất buồn chính là 2 - 3 tuần tới Basa sẽ ko có thời gian rảnh - dù chỉ vài tiếng.

Cho nên ngày post quyền 2 sẽ được dời đến khoảng 2 tuần sau TAT

XÌ POI QUYỀN 2:

TRẠCH ĐÁU CHÍNH TRỊ Ở HỆ MẶT TRỜI.

Các đoạn dưới đây có thể sẽ không y nguyên, thế nhưng về cơ bản chính là vẫn sẽ có nội dung như vậy :))

ĐOẠN NGẮN 1:

Cờ hoa vẫy gọi, ánh mắt ngợi ca, bài hát người anh hùng cất tiếng bởi những người lính, người dân bằng lòng cảm kích sâu đậm nhất.

Trên bục vinh quang, huy chương sao vàng lấp lánh, quân hàm Thiếu tướng song hành với nó, cao quý và凛冽.

Dạ Tiểu Vũ trang (giả vờ) một bộ yêu nước thương dân, sẵn sàng hi sinh vì tổ quốc, rom róm lau lẹ, ở góc chết duy nhất mà chiếc ca me ra kia không thể nhìn tới, khóe miệng đắc ý cùng nụ cười âm hiểm quen thuộc xuất hiện trên đôi môi son kia, đáng sợ và nguy hiểm.

ĐOẠN NGẮN 2:

Nam nhân ngã xuống dưới giường, một vị siêu cấp sát thủ khiến cao tăng cả vũ trụ kinh hoàng giờ đây đang bối rối ôm lấy cơ thể, cố gắng chống lại vị nữ vương cao quý đang đứng phía trên cao nhìn xuống.

"Coi đồ ra, tiểu nô lệ <3" Dạ Tiểu Vũ liếm môi, đôi mắt vui vẻ đến mang theo cả một tia sáng xanh.

Siêu cấp đầu M nha, cuối cùng cô cũng có được một tên để làm của riêng <3

ĐOẠN NGẮN 3:

Dạ Tiểu Vũ vuốt ve khuôn mặt thất thần của nam nhân, đôi mắt yêu diễm tràn đầy cười nhạo và ôn nhu đầy mâu thuẫn.

"Không một ai trong các người có thể thoát khỏi bàn tay tôi. Kể cả khi tôi vứt bỏ các người!"

Hàm răng trắng nõn cắn xuống da thịt cứng rắn, máu tươi chảy xuống, bắn lên khuôn mặt của yêu tinh kia. Cô ta mỉm cười, hàm răng dính máu nhai nuốt miếng thịt trong miệng, vô cùng vui vẻ nuốt nó vào bụng.

Vũ Chính nghĩ, có lẽ hắn sẽ giống như miếng thịt kia, bị cô nhai nuốt, nhắm nháp, nuốt vào bụng, hòa vào máu thịt cô, không có lối thoát!

Moa ha ha ha ha..... Các tiểu Ác Ma, đủ kích thích chưa? Chính là quyền 3, sẽ chỉ có hơn hơn hơn nhiều kích thích hơn nữa a!!!

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 38: Một Cú Lộn Vòng Ngoạn Mục

Dạ Tiểu Vũ phản kích nhìn ngó Hạm đội đang khuất dần, có chút cao hứng huyết sáo một tiếng thật dài. Ha ha, toàn thân thoát khỏi cái vũng lầy chiến

tranh này, quả nhiên cảm giác thật tuyệt vời.

Nhất là, có thể khiến tên kia tức đến muốn phun máu, ha ha ha, hai chữ sướng khoái!

Khoan đã, hình như có điều gì đó không đúng... Dạ Tiểu Vũ nhảy mũi một cái... mũi khét... động cơ! Cô giật mình nhìn về phía buồng máy của phi thuyền, một khu vực đang lóe ra tia lửa điện.

"Àm!" Phi thuyền rung chuyển giữa không trung, bắt đầu có xu hướng mất thăng bằng.

"A... a..." Dạ Tiểu Vũ vò vò đầu, mắt húng hắng cười một tiếng. "Chết tiệt... không có cơ giáp phòng hộ..." Cô chạy nhanh vào bên trong phi thuyền, kéo ra một chiếc tủ kim loại rắn chắc, động tác có chút đình trệ nhỏ. Những cơn đau... vẫn chưa từng dừng lại.

Cô còn khoảng 3 ngày trước khi phải vào bệnh viện đắp thuốc truyền máu... và bây giờ khi cô còn chưa kịp nhảy nhót ăn mừng, cô đã sắp cùng chiếc phi thuyền này trở thành một viên thiên thạch đỏ lửa đâm xuống Venus, ha, vận cứt chó!

"Rầm!" Đập bay cánh cửa sắt, trong lòng cô nhắm mắt...

10...

9...

8...

Ánh mắt của cô lóe ra tia sáng hưng phấn sôi trào... Rơi tự do không báo hộ... ha ha ha.....

3...

2...

1...

"Àm!!!!!!!" Chiếc phi thuyền tan nát thành đồng sắt vụn, từ bên trong ngọn lửa, một bóng dáng nhỏ bé vọt ra, mái tóc xoăn đen được ngọn gió nâng đỡ, rồi giống như thiên sứ bị trừng phạt, cô rơi xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh.

"Ừm....." Dạ Tiểu Vũ nhắm mắt cảm nhận cơn gió rít qua tai, không kiềm chế được phấn khích và cuồng dã hét lên thật to, đôi môi đỏ cật lên tiếng cười khoái trá.

Đúng vậy, cảm giác như lúc này đây, cô chết cũng không có gì hối tiếc nữa.

Những tầng mây bị xua tan, mặt đất dần hiện ra càng lúc càng rõ ràng. Dạ Tiểu Vũ nhắm mắt, cô muốn cuộc đời của cô dừng lại ngay tại đây, tại khoảnh khắc phấn khích nhất này.

Tiếng gió gào thét, hương vị mặn mòi của máu tươi và khói bụi hòa cùng không khí, đây chính là thứ mà chỉ có chiến tranh và chết chóc mới có thể lột tả ra được.

A...

Cô yêu nó...

Thế nhưng đột ngột, một nụ cười ngây ngô mang theo kiểu ngạo hiện ra từ những kí ức mờ nhạt xuất hiện trong mắt cô, rồi một ánh nhìn mang theo chiếm hữu cùng kiên quyết...

Dạ Tiểu Vũ có chút bức bối mở mắt, đôi môi đỏ khẽ chu lên.

Rồi cô xoay tròn cơ thể, di chuyển nó đến chiếc tủ kim loại rắn chắc mà cô đã đá ra khỏi phi thuyền, bàn tay trắng nõn tóm lấy chiếc tủ, khẽ động thân, ngồi lên trên nó.

"Àm!!!" Sau một chuỗi động tác hoa lệ này, chiếc tủ thật đúng lúc đáp xuống mặt đất, lực chấn động cực mạnh khiến chiếc tủ kim loại súng bắn không thùng phải run rẩy. Cũng thật tình cờ, "Rầm" một tiếng, cách đó hai mét, chiếc thân phi thuyền xui xẻo hạ cánh thất bại xuống mặt đất tan xác thành mảnh.

"Woa~" Dạ Tiểu Vũ huyt sáo một tiếng. Sau đó cô ngó nghiêng xung quanh, mũi chấy khét lẹt cho cô biết một việc rằng nơi này là một nơi đã bị chiến tranh quét qua.

Đây là đâu?

Nhìn lên chiếc đồng hồ trên tay, cô mở ra chế độ định vị bản đồ Venus. "Hả? Sở nghiên cứu tình Y? Thật đủ trùng hợp nha!" Cô mỉm cười, cô vốn suyt chút nữa đã quên mất tiêu chuyện này a!

Bàn tay vàng của cô...

Kì thực năng lực bùng nổ của nhà mẹ Cổ đã là bàn tay vàng lớn nhất của cô rồi, thế nhưng lợi ích nha, chỉ có đi ra ngoài không mang theo não mới từ chối không nhận!

"Rầm!" Cánh cửa bay ra. Không biết vì sao, Dạ Tiểu Vũ cô thực thích đá cửa a~

"Ai!!?" Một lão già áo trắng hét lên, bàn tay run rẩy nắm lên chiếc súng la ze chìa thẳng về phía Dạ Tiểu Vũ. "Đừng.. đừng hòng ta giao nó ra... Có chết ta cũng sẽ không phản bội Liên Bang Hệ Mặt Trời...!!!"

"..."

Hả? Lòng mày Dạ Tiểu Vũ nhếch lên. Có lẽ, cô gặp được nhiệm vụ ản rồi... Chóp mắt một cái, nước mắt Dạ Tiểu Vũ rơi xuống lộp bộp, hàm răng cắn cắn môi dưới, lão già cũng nhận ra người nữ quân nhân này hình như là phe mình...

Không khí đình trệ...

...

"Hức hức... là lỗi của con... là lỗi của con..." Dạ Tiểu Vũ chấm chấm nước mắt, đôi mắt long lanh mang theo bi phẫn cùng tự trách. Lão già thở dài một tiếng. "Chiến tranh vốn là thứ bất hạnh, mạng người thời chiến thì đáng giá mấy đồng? Cháu may mắn sống sót được trong hỗn loạn cũng không phải là lỗi của cháu."

"Thế nhưng, cho dù có là quân đội của Đế Quốc Dang, ta cũng không thể để nghiên cứu này của ta lọt vào tay bọn chúng!" Lão già vuốt ve chiếc nhẫn không gian thứ nguyên trên tay, ánh mắt lạnh lẽo quyết liệt. "Cháu có biết hay không, nghiên cứu của ta một khi thành công, sẽ cải biến được cả vũ trụ này?"

Có lẽ là bởi một mối, hay cũng bởi vì uy hiếp của chiến tranh - một phút trước còn sống sót tươi cười, một phút sau đã nhắm mắt âm dương cách biệt, ông muốn đem nghiên cứu của nửa đời mình nói cho cô gái trẻ này - nghiên cứu hạng SSS mà chỉ có 8 nguyên thủ cao nhất Liên Bang mới biết được.

Dạ Tiểu Vũ mang theo ánh mắt trong suốt nhìn theo lão già, trong lòng lại đang não động không ngừng.

Một nghiên cứu nếu thành công có thể cải biến cách cục của toàn vũ trụ?

Có thể, một chuyến xuyên không này của cô không chỉ cải biến số phận của một vài tên ngu ngốc nào đó, mà cũng sắp mang đến cho cả vũ trụ, cả thế giới này một hồi run rẩy tai ương.

Ha ha ha, đủ kích thích!

Một kẻ vốn dĩ đã sớm chết đi, hôm nay vẫn còn sống.

Một nhà nghiên cứu vốn sẽ bị vùi dập, hôm nay đã được cứu vớt.

Một nghiên cứu có thể thay đổi cả một thế giới vốn đã có số phận định sẵn sẽ biến mất, hôm nay lại có thể tiếp tục phát triển...

Ha ha ha...

==

Đúng vậy. Đây chính là bàn tay vàng của Dạ Tiểu Vũ, một bàn tay vàng đem đến cho cả Vũ trụ một trận siêu chiến tranh, MOAHAAHAHA.....

Xi poi:

"Chát!" Cậu bé bị bàn tay trắng nõn tát bay lăn lông lốc dưới mặt đất, một cái tát này, cậu tỉnh ra, cũng nhận được ánh sáng cứu rỗi của đời mình.

Và, cậu cũng không quan tâm cô là Thiên sứ hay Ác ma, chỉ cần cô có thể đem cậu kéo ra khỏi bóng tối này là đủ rồi..

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Tìm Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Nghiên Cứu Phá Vỡ Gen

"Ta là Vũ Phong, con có thể gọi ta là Vũ lão." Vũ Phong mỉm cười. Không biết vì sao, Vũ Phong ông cảm thấy cô gái này thật thuận mắt, lương thiện(?), dịu dàng(?), không hề giả dối như lũ chính khách suốt ngày đầu đầu đá đá kia(???)). Thời đại bây giờ vẫn còn tồn tại một cô gái như vậy, thật đáng quý trọng a.

"Vũ lão gia gia." Dạ Tiểu Vũ miệng ngọt xớt kêu một tiếng, ánh mắt cong thành hình lưỡi liềm. Lão gia gia, nhanh nhanh nói ra nghiên cứu nha, chờ thiệt lâu...

"Con có biết, hệ thống Gen của chúng ta đã tồn tại bao nhiêu lâu rồi không?" Vũ Phong đưa ra một câu hỏi kì lạ.

Dạ Tiểu Vũ lóe lên. Là về Gen? "1000 năm ạ."

"Đúng vậy, 1000 năm, theo lịch vũ trụ, ngày chúng ta từ bỏ Trái Đất, bắt đầu chuyển lữ hành xuyên qua các đại vũ trụ, sau đó những sự biến đổi xuất hiện. Thế chất của nhân loại bắt đầu phân hóa, dị năng xuất hiện, các cuộc đảo chính xảy ra liên miên. Từ đó, những kẻ sở hữu Gen cấp S bắt đầu tạo ra những đế chế của riêng mình." Vũ Phong lật ra một cuốn sách sử. "Hệ Mặt Trời chúng ta chính là Liên bang được tạo ra từ những kẻ bị bỏ lại - những kẻ hoặc cô độc, hoặc không có dị năng, hoặc là những kẻ yếu bị những kẻ mạnh vứt bỏ. Cho nên Liên Bang Hệ Mặt Trời từng được gọi là "Vùng đất bị lãng quên". Bởi bọn họ, những kẻ mạnh kia không tình nguyện dẫn theo chúng ta, đem tất cả vật tư cùng trang thiết bị cướp đi. 200 năm, Liên Bang dẫm lên xác nhau mà sống, đau đớn, cùng cực, huyết lệ sủi thì."

Ánh mắt Dạ Tiểu Vũ có chút phiêu dạt. Sử thi của Hệ Mặt Trời là chính tay cô viết ra, nó đau đớn như thế nào, cô biết rõ nhất. Đúng thôi, kẻ yếu sẽ bị vứt bỏ. Thế nhưng Hệ Mặt Trời không phải là kẻ yếu, một kẻ yếu sẽ không bao giờ có thể tồn tại suốt 1000 năm, rồi hôm nay lại có thể vươn lên đánh vào mặt những đại đế quốc kia.

"Rồi năm đó, hắn ta xuất hiện, kẻ cấp S duy nhất không bỏ rơi chúng ta, là con người dẫn lối cho chúng ta, đem chúng ta cứu dậy khỏi vực sâu tuyệt vọng. Tại sao 200 năm trước hắn không xuất hiện? Chúng ta hỏi hắn câu đó, thế nhưng hắn không trả lời, hắn chỉ nói với chúng ta rằng: "Muốn sống không?" Chúng ta nói "Có", hắn đem ra một bàn tay, chúng ta tất cả rơi vào một giấc ngủ say, tròn 10 năm. Khi chúng ta tỉnh giấc, 10 người trở thành S cấp, 50 tên A cấp, và rất nhiều B cấp. Chúng ta đã được tái sinh." Vũ Chinh đọc lên từng dòng chữ, nước mắt chưa xớt rơi trên trang sách. Đây là một cuốn nhật kí ó vàng, được viết tay hoàn toàn, giá trị vô giá. Nhờ vào cuốn sách này, Liên Bang đã biết được ngày xưa bọn họ đã từng khổ đau như thế nào, anh hùng như thế nào, cũng đáng thương như thế nào.

Dạ Tiểu Vũ hơi hơi nắm tay lại. Lịch sử này, có chút sâu xa. Hóa ra thế giới này, cũng có những mặt khuất mà cô không biết đến. Như người đàn ông đó, cô chưa bao giờ đề cập đến bên trong cuốn tiểu thuyết của mình.

"Bộp." Cuốn sách được đóng lại. Vũ Phong lại hơi hơi vẩy tay, một màn hình trong suốt hư không xuất hiện. "Ta từ bé đã nuôi một giấc mộng, một giấc mộng mà nửa đời này ta cố gắng vì nó."

"Tại sao lại bỏ rơi lại chúng ta? Tại sao lại phân biệt chúng ta? Chỉ số Gen thấp thì không phải nhân loại!?"

"Ta muốn đem thứ luật lệ bản thủ ti tiện ích kỷ đó phá vỡ!" Ánh mắt Vũ Phong điên cuồng bùng cháy lên một ngọn lửa dữ dội. "Ta muốn tạo ra một loại Ma pháp bằng khoa học, một Ma pháp có thể giúp những kẻ yếu phá vỡ thiên mệnh của chính mình, nắm lấy lực lượng tuyệt đối!"

...

Dạ Tiểu Vũ lái xe chạy trên đường, tia sáng liếc qua lão già đang bận rộn với một đám chai lọ bên trong thùng xe phía sau.

Sửa lại Gen của con người? Thật lớn gan... thế nhưng có lẽ nhà khoa học chính là luôn điên cuồng như vậy a... Thế rồi giống như nghĩ đến điều gì, khòe môi Dạ Tiểu Vũ cau lên. Cô thích nghiên cứu này, một khi thành công, cô sẽ bằng mọi giá cướp đoạt nó.

A a, không không không, cô sẽ khiến Vũ Phong tự tay dâng nó lên cho cô, còn nói với cô rằng "Hãy sử dụng nó cẩn thận nhé!". Ha ha, như vậy sẽ có điểm khiêu chiến hơn a... Bàn tay ác quỷ thao túng nhân tâm của ai đó đang ngứa ngáy a...

Và, cách để biến cái nghiên cứu này trở nên càng điên cuồng hơn, không khó.

Nếu có một ai đó nhìn thấy nụ cười lúc này của Dạ Tiểu Vũ, sẽ chỉ cảm thấy rụng rời tay chân, giống như bị ác ma nắm lấy, bóp nát trái tim trong hoảng sợ.

"Ha ha, tiếp theo, chỉ cần đem Vũ gia gia chuyển về Hệ Mặt Trời là tốt rồi." Ánh mắt Dạ Tiểu Vũ cong cong. Quân công nha, giết cả nghìn tên địch còn không bằng cứu về một nghiên cứu viên đâu. Rồi thân phận của Vũ lão, không khéo còn có thể kéo cô lên bài bạc đó à nha...

Khi Dạ Tiểu Vũ đang hí hửng hí mắt lại YY về tương lai tương đẹp với những cái huy chương xinh đẹp trên cổ áo, một đám người hỗn loạn ầm ĩ chắn đường cô. Một đám đực nực bao vây lấy một tên nhóc thiếu niên, sắc mặt dâm dăng hủ nát. A ha... NP... Thế nhưng các người chọn vị trí thật trùng hợp nha... chặn đường ta!

Dạ Tiểu Vũ liếc qua Vũ Phong đang trầm mê trong khoa học, mở ra cánh cửa xe. "Rầm!" Một tiếng, đem ánh mắt của đám người thu hút lại đây.

"Á ~ Tiểu nữ nhân!"

"Hôm nay đủ may mắn!"

"Tóm lấy à kĩ nữ đó!" Đám nam nhân gào thét lên, xông đến chỗ Dạ Tiểu Vũ như những con sói đói. Thế nhưng...

"Đoàng! Đoàng! Đoàng!"

"Đoàng!"

"Đoàng!"

Từng lỗ máu xuất hiện, từng tên ngã xuống như thái rau. "A!!!!!!!!!"

"Ah....."

"Chạy mau!!! A!!!!"

Thiếu niên ngơ ngác nhìn hết thấy mọi thứ đang phát sinh, cậu ta giống như từ địa ngục, được cứu vớt lên trên thiên đường. Đôi mắt to tròn mang theo tuyệt vọng được thấp lên một tia sáng rực rỡ. Dạ Tiểu Vũ nhìn khuôn mặt ngơ ngác kia, có chút ghét bỏ nghĩ nghĩ. Đây là tiểu đệ của cô? Không, nhìn giống một sủng vật hơn a...

Nhìn cái khuôn mặt kia, phải cho nó một cái tát để tỉnh ra thôi!

"Chát!" Cậu bé bị bàn tay trắng nõn tát bay lún lổn lổn dưới mặt đất, một cái tát này, cậu tỉnh ra, cũng nhận được ánh sáng cứu rỗi của đời mình.

Và, cậu cũng không quan tâm cô là Thiên sứ hay Ác ma, chỉ cần cô có thể đem cậu kéo ra khỏi bóng tối này là đủ rồi..

"Mặc đồ vào, đi vào xe." Dạ Tiểu Vũ cời quân phục ra, ném lên cơ thể thiếu niên. "Tôi không quan tâm cậu trước kia là ai, bây giờ, cậu là sủng vật của tôi." Đôi môi đỏ gọi lên.

"Sủng vật kiêm quân gia."

Cô nha, sẽ chết nếu không được chăm sóc. Có một vật nhỏ trung thành và tận tâm sẵn sàng chăm sóc, nấu ăn cho cô, đôi lúc sẽ để cô thuận mao vuốt ve, thật là một chuyện chỉ nghĩ đến thôi đã thấy hạnh phúc rồi.

Đây là tiểu đệ nha... tiểu đệ nha, tiểu thụ thụ nha... không phải nam chính nha, chỉ là tiểu đệ thôi.

Kế tiếp sẽ là 3 phiên ngoại liên tiếp, đêm nay sẽ có làm một cái.

Chúc mừng mừng 8/3 nha moahaha <3

Xi poi:

"Cuối cùng cũng về nhà..."

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ngoại Truyện: Lục Lãnh

Hắn là Lục Lãnh, một kẻ thực bình thường, Gen cấp B, làm một Quân nhân của Đế quốc Dang, 20 năm, chưa bao giờ nghi ngờ về sứ mệnh của mình.

Sứ mệnh của một Quân nhân, chính là bảo vệ quốc gia, bảo vệ gia đình, cùng bảo vệ một nửa của đời hắn.

Ngày hắn tốt nghiệp, nhận được chứng nhận binh nhì cùng lệnh tập huấn ở tỉnh cầu xa xôi kia, hắn đã sớm quyết tâm sẽ từ trần nơi sa trường, vì tổ quốc, vì thân nhân.

Thế nhưng hắn không ngờ được, mới hôm qua còn tập huấn thật bình thường, người người cùng nhau cười đùa, nói các loại chuyện bậy bạ, bàn luận về bộ ngực sữa của mấy cô em bên tiểu đội hậu cần, mà hôm nay đã tan xác dưới họng pháo kẻ thù.

Lục lãnh hắn, chỉ là một kẻ may mắn hơn mà thôi, hắn may mắn, nên hắn sống sót sau loạt đạn đầu tiên.

Thực thảm thương, một Sư đoàn pháo kích tân binh còn chưa biết lắp súng máy như thế nào cho chuẩn, đã gặp phải một Hạm đội tinh binh địch vũ trang hạng nặng. Cầu cứu? Ha ha ha...

"Không được phép rút lui! Quân đội Đế quốc cho dù tan xác cũng không bao giờ được phép bỏ chạy! Tổ quốc sẽ ghi công các anh!"

"Chống cự 2 giờ, chỉ 2 giờ thôi!"

Lục Lãnh thê lương cười một tiếng, nước mắt người lính chảy xuống lạnh như băng.

Sau đó, hắn buộc mình vào đạn pháo, tự đem mình nhét vào họng pháo, tự mình kích hoạt. Dưới cái nóng cháy thiêu đốt da thịt, làn da bốc lên mùi thịt khét, hắn cứ như vậy ôm chặt lấy quả đạn pháo kia, dùng da thịt che chở cho nó, từng phát đạn đốt thủng cơ thể hắn. Rồi một viên đạn, xuyên qua đầu hắn, nhưng cũng may mắn không cướp đi tính mạng hắn.

"Àm!!!" Một tiếng, Chủ hạm dịch lung lay, quân địch tán loạn.

Cũng đúng lúc đó, quân đội Đế quốc xuất hiện trên tinh không...

...

Lục Lãnh được tìm thấy dưới đồng hồ nát sâu tận 50 mét, co rút trong một khối băng giống như một con dã thú ngủ đông.

Sau 3 tháng điều dưỡng, hắn tỉnh giấc.

Con người màu đen xinh đẹp bị thay thế bởi màu trầm lam (xanh dương) sâu thẳm như biển sâu. Khí thể trên người hắn, cũng dần dần thay đổi.

Vị nam Quân nhân với nụ cười sang sảng kia nay đã như trở thành một vị chính khách già dối âm hiểm rắn độc, luôn mang theo nụ cười bên môi.

Hắn bắt đầu yêu giết người.

Hắn bắt đầu yêu quyền lực.

Và hắn yêu chiến tranh.

Trên hết, hắn có được năng lực để làm những điều hắn yêu thích.

Ngày Lục Lãnh mang trên người bộ quân phục màu trầm lam được thiết kế riêng cho chính mình, nắm lấy thanh kiếm đại diện cho quyền lực tối cao nhất, mỉm cười đứng trên chiếc ghế "Nguyên soái" đệ nhất Đế quốc, hắn đã nghĩ rằng, sẽ không bao giờ có thứ có thể khiến hắn điên cuồng theo đuổi nữa.

Nhưng khi hắn nhìn thấy nụ cười đáng đánh đòn của cô gái kia.

Hắn lại một lần nữa, muốn có được ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Ngoại Truyện: Vũ Phong

Vũ gia là một trong những gia tộc đứng đầu Liên Bang hệ mặt trời, không ai không biết Vũ Chính - Nguyên Soái gen S cấp, đệ nhất thiên tài quân sự của Liên bang chính là xuất phát từ cái cây cỏ thụ vĩ đại mang tên Vũ gia này.

Thế nhưng người ta chỉ biết có Nguyên Soái thiên tài Vũ Chính, mà không biết đến Vũ Phong - người mang Vũ gia từ mộng gia tộc hạng quèn đi lên đỉnh cao nhất của kim tự tháp quyền lực.

80 năm trước.

Cậu bé Vũ Phong - hiếu động, ham chơi và lười nhác giống như bao nhiêu đứa bé trai khác độn ngọt ngào giữa lớp học, các thầy cô lo lắng đem học sinh ngất xỉu về nhà.

Sau đúng 20 ngày sốt cao cùng nguy cấp, đứa bé tỉnh giấc, đôi mắt ngây thơ nhuộm màu tang thương và già dặn.

Không ai biết, linh hồn bên trong thân xác nhỏ bé này đã bị hoán đổi.

10 năm qua đi, 10 năm có thể làm thay đổi rất nhiều thứ, kể cả con người.

Cậu bé tưởng chừng như rất bình thường kia, sử dụng đầu óc thiên tài của mình mang Vũ gia bước lên bực cao nhất của Địa Cầu, sau khi Vũ Chính - 1 người mang gen S cấp được sinh ra, địa vị của Vũ gia lại chắc càng thêm chắc. Sau đó, Vũ Phong hoàn toàn biến mất.

Cậu ta, không, phải nói là ông ta sau khi thu xếp ổn thỏa thì bắt đầu mục đích duy nhất của đời mình - nghiên cứu đột phá cấp gen.

Vũ Phong, là một kẻ trọng sinh.

Người Liên Bang dựa vào một cuốn nhật kí để nhìn thấy lịch sử của dân tộc, còn ông ta, chính là người ở bên cạnh tên viết quyển nhật kí kia, cùng chiến đấu, cùng chết trận.

Thế nhưng ông may mắn hơn, ông còn sống!

Hàng đêm, Vũ Phong giống như lại trở về những ngày đó.

Tuyệt vọng bị bỏ rơi, run rẩy nhìn những chiếc phi thuyền mang theo hết thảy tất cả tài nguyên rời đi. Tiếng gào thét, tiếng oán than, tiếng người cắn lưỡi tự sát, cùng tiếng thở lịm dần của người mẹ trong lòng... in sâu vào trong đầu cậu bé mới chỉ 8 tuổi.

Cậu bé kia, mang theo ánh mắt vẫn đỏ tưa như đã thú hết lên trời cao, giọt nước mắt rơi xuống nền đất lạnh lẽo. Nỗi hận thù này, cậu ta sẽ không bao giờ quên nổi... khắc vào trong xương thịt, hòa lẫn cùng dòng máu trong tim.

Kẻ yếu thì không có quyền sống hay sao?

Kẻ mạnh thì có quyền bỏ rơi vợ con để đi theo quyền lực cùng sức mạnh hay sao?!!

Ngày đó, cậu bé 8 tuổi đã trưởng thành, trưởng thành khi đang ôm lấy cái xác lạnh ngắt của người mẹ, trưởng thành khi nhìn thấy người bố vĩ đại kia cướp đi tất cả đồ vật trong nhà, bóng lưng lạnh lùng rời đi không thềm ngoái lại cho dù người em gái của cậu vì đói quá không chịu nổi mà chết.

Con người... khi đối diện với tuyệt vọng... thì phần "Con" trong bọn họ mới rõ ràng làm sao...

Sau đó 200 năm, chính là bóng đêm không hề có ánh mặt trời... trên Địa Cầu khô kiệt tài nguyên cùng vô vàn các loại nguy hiểm, bệnh độc, dã thú, phóng xạ, con người chết dần chết mòn trong sự tuyệt vọng. Thế nhưng nhân loại - những kẻ bị bỏ lại vẫn giống như những cây cỏ dại mọc trên đất sỏi, gian nan chui lách trong những kẽ đá để sinh tồn. Thế hệ trước chết đi trong miệng dã thú, để lại những thế hệ sau càng thêm kiên cường, càng thêm rắn rỏi, càng thêm cứng cáp.

Duy độc cậu bé ngày đó, những nếp nhăn đã xuất hiện trên khóe mắt, thế nhưng trong đôi mắt kia, sự hận thù ngày đó càng thêm nội liễm thâm sâu, càng thêm sắt đá cùng in hằn.

Ông ta cứ nghĩ rằng, cuộc đời mình rồi sẽ đi đến kết thúc, giới hạn về gen khiến cho tuổi thọ của ông chỉ có thể dừng lại ở nơi đây. Lí tưởng của ông, rồi cũng sẽ chỉ là lí tưởng.

Nhưng không, người kia xuất hiện giống như ánh rạng đông nơi góc cuối của chân trời mịt mù, hắn ta giang tay về phía những kẻ sâu mọt đang giãy giụa trong tuyệt vọng, ban phát ra lòng nhân từ của mình, giải thoát nhân loại khỏi xiềng xích do chính những kẻ kia tạo ra. Sức mạnh, đúng vậy, chỉ cần có sức mạnh, kẻ yếu sẽ không còn là kẻ yếu nữa. Sức mạnh tạo ra tài nguyên, tạo ra lực lượng, cũng tạo ra số mệnh.

Ông ta may mắn được trở thành một trong những người mang gen S cấp, cùng 9 người kia trở thành mũi nhọn tiến công, từng chút từng chút sử dụng máu thịt đánh đổi trở về những mảnh đất đen, từng miếng bánh mì lúa mạch...

Chiến đấu...

Chiến đấu...

Mãi mãi chiến đấu...

Thời gian cứ như vậy trôi qua..... Cho đến khi ông ta kiệt sức ngã xuống nền đất lạnh như băng, cứ như vậy... chết....

Đúng vậy, Vũ Phong ngày đó đã chết rồi, thế nhưng lí tưởng của hắn chưa bao giờ chết đi, nhập vào thân xác của đứa bé này, tiếp tục tồn tại vì nó.

Vì một ngày đem cái lí lẽ "Kẻ mạnh là kẻ thống trị" kia ném xuống đất, hung hăng bẻ gãy nó!

Để một ngày, cậu ta có thể hét lên với cả thế giới rằng:"Kẻ yếu! Cũng có quyền được sống!!!"

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ngoại Truyện: Lâm Lam

Nghe đến hai chữ Venus, người ta chỉ nghĩ đến những bãi lầy tình dục, nữ sinh phóng đảng cùng phố đèn đỏ nổi tiếng kéo dài 200km.

Còn mặt tối sâu thẳm nhất của Venus, lại chẳng có một ai thèm để ý đến nó.

Ánh sáng càng lớn, thì bóng đêm phía sau nó càng khổng lồ.

Lâm Lam, lại chính là người hiểu rõ nhất sự bản thù dưới cái thứ ánh sáng hư ảo đỏ của Venus.

Phản bội.

Bán đứng.

Tham lam.

Tất cả những thứ mặt trái khôn nạn nhất của nhân tâm kia đẩy một vị vương tử điểm lệ cao quý trở thành một tên ăn mày chạy nạn trốn chui trốn nhủi dưới những cống ngầm bản thù nhất.

Đồng thời, nó cũng biến một tên phế vật vương tử chỉ biết ăn nằm rồi chờ chết thành một con người có thể làm tất cả những gì có thể để sống sót.

Hắn từ một kẻ chỉ vừa miệng cảm y ngọc thực trở thành một người có thể ăn mọi thứ vào bụng, kể cả giun dòi gián chuột.

Hắn từ một đại thiếu gia chân yếu tay mềm đến một cái chổi cũng không biết cầm trở thành một tên khát cái thứ gì cũng có thể làm được, trộm cắp, lừa đảo, câu dẫn, ti tiện.

Đồng thời, tên vương tử ngu ngốc năm xưa cũng học được cách cướp đoạt và tự bảo vệ bản thân khỏi bị kẻ khác cướp đoạt.

2 năm, hắn giống như một con u lình, lẩn trốn giữa những kẻ hờ của ánh sáng, chui lủi nơi những góc tối tăm nhất, bản thù nhất.

Trí tuệ siêu việt được di truyền giúp hắn có thể tìm được những góc ngách nhỏ bé nhất để bản thân có thể tồn tại, mà không bị thứ hắc ám kia nuốt thành một bãi xương trắng. Hắn chỉ có thể lẩn trốn, bởi kẻ thù của hắn chưa bao giờ ngừng lại việc tìm kiếm hắn, chỉ cần bị bắt được, đối diện với hắn chính là địa ngục không có lối về, cùng chút tôn nghiêm cuối cùng sẽ bị chà đạp thành từng mảnh.

Thứ duy nhất giúp Lâm Lam không triệt để rơi vào sa đọa cùng cực, chính là chút tôn nghiêm nhỏ nhoi cuối cùng này.

Thế nhưng suyết chút nữa, chút tôn nghiêm này của hắn cũng không còn.

Cố gắng giãy dụa trước những đôi bàn tay bản thù, nước mắt của hắn từng giọt rơi xuống ướt đẫm khuôn mặt. Hắn hối hận sự vô năng của bản thân mình, vô năng đến nỗi đến chính bản thân hắn cũng không thể nào tự bảo vệ chính mình.

Một cái tát kia của cô gái đó khiến hắn tỉnh ra.

Không rơi vào sa đọa, hắn sẽ mãi mãi chỉ là một kẻ yếu ớt.

Không hắc ám với chính mình, hắn sẽ chẳng thể bảo vệ nổi một ai, kể cả bản thân hắn.

Không tàn nhẫn với người khác, kẻ đó sẽ tàn nhẫn với hắn, chà đạp hắn!

Mỗi hận thù khác cốt ghi tâm giống như càng thêm cháy bỏng, hòa lẫn vào máu thịt thiếu niên. Tiếng gào thét điên loạn của mẹ khi bị gian dân cùng chó đực, tiếng cắn lưỡi tự sát của chị gái khi bị những tên khát cái cưỡng bức, tiếng rống giận như dã thú của bố khi nhìn thấy thảm cảnh của hai người phụ nữ hắn yêu nhất.

Thiếu niên chưa bao giờ quên, cũng chẳng thể nào quên!

Ngày đó bởi vì hèn nhát và sợ hãi mà không dám trả thù.

Còn hôm nay, cho dù có phải nhảy vào địa ngục, thù này, hắn phải báo!

Lâm lam cuộn mình trên chiếc ghế bành, ánh mắt phảng phất như một kẻ ngoi lên từ dưới địa ngục, nhìn về phía phương xa, nơi cung điện Venus trắng lệt tọạ lạc. Mỹ lệ cùng nhơ nhuốc!

Dạ Tiểu Vũ có chút tiểu ý nhìn một bên mặt của thiếu niên, trong lòng huyết sáo một tiếng.

Ánh mắt này, cô thích!

So với một con chi hua hua cái tai rung a rung, Dạ Tiểu Vũ cô lại càng thích một con rết độc với hàm răng sắc nhọn, kịch động toàn thân. Như vậy lúc

đũa sùng vật mới đủ thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thịt Vằn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Trở Về

OAHAHA, SẮP 100K VIEWS!!!

Dạ Tiểu Vũ ném cậu nhóc lên ghế phó lái, rút ra từ trong túi áo một chiếc kẹo mút ngọt ngào ngậm vào miệng.

Cô nha, không cần cần thứ gì đó thì sẽ ngứa ngứa răng nanh. Quả nhiên, vẫn là nên tìm mấy tên nam nhân đến cần cần a... Dạ Tiểu Vũ mơ màng tưởng tượng đến mấy cái bắp tay cơ ngực cứng rắn, nước miếng có xu thế muốn trào ra, phía dưới bụng cũng biểu thị một chút ngứa ngứa.

A, là muốn tìm bất mãn, muốn tìm nam nhân a...

Cô bước đến đám xác chết đang nằm la liệt, có chút mất hứng lực lợi trong đồng xác thịt bẩn thỉu, máu tươi bắn lên mặt khiến hàng mi Dạ Tiểu Vũ có xu hướng nói lại thành một hàng.

Sau 5 phút, những thứ còn có tác dụng được Dạ Tiểu Vũ ném vào xe.

Hai khẩu súng sóng âm cấp C .

Hai con dao hợp kim bền loại B. (Vũ khí lạnh phân cấp theo độ cứng và bền, không hạn chế cấp Gen người sử dụng như vũ khí nóng)

Một khẩu súng ánh sáng cấp D có chút cũ.

Một vài thứ đồ bỏ đi vô dụng.

"A?" Dạ Tiểu Vũ móc lên một tấm thẻ, nhướn mày.

[Thẻ phi thuyền trường sân bay NAS

Được phép cất cánh những chuyến bay phi thuyền vũ trụ hạng nhẹ 10 người trở xuống.]

Tấm thẻ của một tên lái phi thuyền vũ trụ? Có thể mở cửa những phi thuyền hạng nhẹ 10 người trở xuống ở sân bay NAS? Dạ Tiểu Vũ chớp mắt một cái, bấm đồng hồ trên tay tra bản đồ sân bay NAS.

Ồ, cách nơi này chỉ 150 km?

"Ha..." Dạ Tiểu Vũ bật cười. "Đang không biết làm sao kiếm được phi thuyền rồi đi, tấm vé về nhà lại được đưa đến tận tay, đủ may mắn..."

May mắn hơn nữa là Lục Lãnh chỉ có ý cần quét Venus một trận, không có ý định đem hành tinh này nắm giữ, tiếp quản, đồng thời ngăn chặn và cần quét. Nếu không, chỉ sợ phi thuyền của cô vừa mới lộ mặt lên không phận Venus liền sẽ bị hạm đội của Dang oanh tạc thành cái sàng đựng cá heo...

Dạ Tiểu Vũ tức khí đập lên bộ phận bẩn thỉu của một tên xấu số, sau đó leo lên xe.

"B... rừm..." Chiếc xe tàn nhẫn dùng một tốc độ thật chậm rãi cán qua từng cái xác một, không cái nào thoát khỏi, sau đó lại lùi lại một lần, cán qua một lần nữa, đem những cái xác này in hằn hai vết bánh xe kinh khủng.

Thiếu niên nhìn qua cánh cửa sổ, từ chiếc gương nhỏ nhìn đám máu thịt bầy nhầy phía sau có chút ngán ngời. Sau đó một hạt nước mắt lăn xuống, trong suốt tựa như thủy tinh.

Dạ Tiểu Vũ nhìn thiếu niên, có chút nhàm chán lấy tay xoa đi giọt lệ kia, rồi lại xoa xoa mái tóc màu hạt dẻ ngon miệng.

"Dạ Tiểu Vũ." Cô nói.

Thiếu niên gật gù đầu. "Lâm Lam..."

"Lâm Lam à..." Dạ Tiểu Vũ trí nhớ trở về có chút xa xăm. Rất giống... một người rất quan trọng với cô ngày trước... rất quan trọng...

Ai cũng từng có một góc thoáng lặng gió.

Ai cũng từng có một tri kỉ.

Ai cũng từng có một tấm lưng để dựa dẫm, để bảo vệ.

Thế nhưng, là đã từng...

Ánh mắt Dạ Tiểu Vũ thoáng biến đổi. Có lẽ từ khắc này đây, ánh mắt trong suốt của thiếu niên đã chiếm cứ một góc trống trong trái tim cô, chứ không còn là một cái sừng vật có cũng được mà không có cũng không sao nữa...

Dạ Tiểu Vũ kéo thiếu niên vào lòng, ôm lấy quả đầu màu hạt dẻ kia mà vuốt ve. Thật giống... ngay cả màu tóc này cũng vậy... "Ngủ đi... Lâm Lam..."

Lâm Lam nhìn ánh mắt kia... quả thực hồn nhiên đi vào giấc ngủ.

Dạ Tiểu Vũ nhìn tình huống xung quanh, đêm đen... Cô đẹp chiếc xe vào một góc tối, lặng lẽ nghĩ về những thứ xa xăm...

Thiếu niên có nụ cười tựa như một làn gió hạ tươi mát lại thấm đượm lòng người, mái tóc màu hạt dẻ lay động trong làn gió, nuốt ruồi son dưới khóe mắt tiên diễm nhưng lại thật thoát tục.

Cậu ấy đẹp như một bức tranh, Lâm Lam..

Lâm Lam xinh đẹp và trầm lắng, tựa như đoá bách hợp đọng sương mai, tựa như chú chim không tước cao quý kiêu ngạo. Thế nhưng một khi sa lưới tình, kẻ thông minh đến mức nào cũng sẽ trở nên ngu ngốc đến không tài nào nhìn nổi.

Lâm Lam.. hấn đáng sao...

"Hấn... là tất cả....."

Nụ cười kia làm chói mắt Dạ Vũ ngày đó, sau đó, bóng lưng thiếu niên chìm vào màn đêm.. đôi mắt xanh lam xinh đẹp nhắm nghiền... mãi mãi...

Những tưởng sẽ mãi mãi quên đi đôi mắt kia... thế nhưng... khắc quá sâu... quá đau đớn...

Không đáng, Lâm Lam.. không đáng chút nào...

Lâm Lam.. đồ ích kỷ...

Dạ Tiểu Vũ nhìn thiếu niên đang ngủ say, rồi rầm xoa xoa mái tóc màu hạt dẻ kia...

Đừng... đừng bao giờ để bị kịch kia lặp lại...

Lâm Lam..

...

Dạ Tiểu Vũ đội vào chiếc mũ giáp điều khiển phi thuyền, khóe môi câu lên. "Quý khách, hãy chuẩn bị xuất phát trở về quê hương của chúng ta nào :)"

"Ầm ầm ầm!" Phi thuyền cất cánh, từ từ đi ra khỏi không vực Venus, tốc độ siêu nhanh phóng về phía hành lang vũ trụ đi thông đến Hệ Mặt Trời.

"Chuẩn bị... Bước nhảy thời không.. 3...2...1..." Dạ Tiểu Vũ có chút phản kích bấm nút, phi thuyền biến mất, để lại một vệt tàn ảnh rồi hoàn toàn mất hút.

Vũ Phong rớt xuống một giọt nước mắt, cảnh vật trước mắt ông nhòa đi. Kí thác vào nữ quân nhân này... thế nhưng ông vốn đã chuẩn bị tâm lí sẽ chết mục xương ở Venus... thật may mắn... thật may mắn còn có thể trở về Liên Bang...

Hơn ai hết, nơi mà Vũ Phong muốn nhắm mắt xuôi tay, chính là nơi đây, Liên Bang của ông... là vinh quang... là hết thảy của ông.

"Cảm ơn cô... Rất cảm ơn cô..." Vũ Phong lau nước mắt.

Dạ Tiểu Vũ mỉm cười nhẹ nhàng gạt đầu, ánh mắt lại có chút phiêu hốt nhìn tinh cầu xanh lục quen thuộc phía dưới.

"Cuối cùng cũng về nhà..."

2 đời... chỉ có nơi này, mới là nhà của Dạ Tiểu Vũ (Dạ Vũ) cô...

=====

Ha ha... kịch tình ở HTM đã chuẩn bị bắt đầu, mọi ng chờ mong a...

"Làm cách nào để trở nên mạnh mẽ? Một câu hỏi đủ ngu ngốc a..."

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Buôn Bán Có Lời A

Dạ Tiểu Vũ nhận lấy tấm thẻ từ tay Vũ Phong, nhìn ông tựa như nguyên thủ cao cấp nhất Liên Bang được hộ tống đi, khóe môi câu câu.

Ván cược này, là cô thắng..

"Không.. thậm chí là ta còn có thể có được thứ to lớn hơn..." Ánh mắt Dạ Tiểu Vũ lóe lóe lóe lóe.

Lâm Lam đứng phía sau lưng Dạ Tiểu Vũ, ngơ ngác nhìn ánh mắt đầy tự tin cùng lãnh liệt của cô, bàn tay nắm chặt. Cậu cúi đầu, kéo sát chiếc áo vào cơ thể bản thủ, tựa như một con thú nhỏ tìm kiếm sự an toàn, lại như một dã thú yếu ớt, non nớt khẽ liếm miệng vết thương.

Dạ Tiểu Vũ liếc nhìn động thái của cậu nhóc sau lưng, khóe miệng câu lên độ cong hài lòng.

Phải có ghen tỵ, có tự ti, có khát vọng, thì mới có thể trở nên mạnh mẽ!

Sau đó một thoáng, ánh mắt Dạ Tiểu Vũ trở nên rét lạnh, hướng về phía một tòa nhà liếc mắt nhìn.

Nơi đó, có một con dã thú... hơi thờ thực quen thuộc...

Ha ha, quen thuộc đến mức muốn một dao lấy mạng hắn!

...

"Nhan Lăng... cậu làm sao vậy?" Nam nhân run rẩy khóe môi, cố gắng tránh xa tảng băng đang thoát phá ra khí lạnh trước mặt.

Nhan Lăng không hề hé môi, ánh mắt xa xăm nhìn về phương hướng hai bóng lưng dần khuất khỏi tầm mắt, trầm mặc...

Lâm Lam đã chết...

Tìm kiếm một thể thân, như vậy sẽ chẳng khác nào hắn đang si nhục sinh mệnh của cậu ấy.

"Không, đi thôi." Nhan Lăng quay lưng rời đi, đáy mắt lại trở về một mảnh tử khí âm trầm chìm vào bóng đêm.

Bóng đêm của thành phố này, tà ác mà nữ lệ, nóng bỏng mà lạnh như băng - một nơi mà tội ác cùng thiện lương hòa hợp cùng một chỗ, hoàn mỹ.

...

Dạ Tiểu Vũ phấn khởi nhìn ngắm những kiến trúc trên đường. Thế giới tương lai, quả nhiên đủ xinh đẹp.

Cho dù cô đã được tham quan ở Venus, thế nhưng Venus quá lạc hậu, thật sự hoàn toàn khác hẳn so với nơi đây - Trái Đất - Chủ tinh của Liên Bang Hệ Mặt Trời. Và Hafnif - thủ đô của Trái Đất, lại càng thêm mỹ lệ và cao quý.

Thế nhưng trên đường cái, ngoài những con người đi lại thật bình thường, lại có những cảnh tượng thật... không biết nói gì hơn...

"Chát! Chát Chát!" Roi da hằn vết trên da thịt nồn nã.

"A

~ Chủ nhân... tha thứ cho nô tì... nô tì biết lỗi rồi... a chủ nhân... ah ah ah... Ahhhhh....."

Sm trên đường cái =.= ...

"A..... ah..... quá mạnh mẽ... oh..... đâm thủng ta đi..... oh..... làm ta.... đâm chết ta..... Ahhhhhhhhhhhhhhh"

Chị gái à..... 1 người không đủ hay sao mà phải tập hợp cả đám lại vậy???

Đặc biệt cảnh tượng một người một chó đánh nhau trên đường cái càng làm nhức mắt Dạ Tiểu Vũ. Ôi cái thế đạo này... Càng khiến người ta bức mình

chính là, mấy cái cảnh tượng này diễn ra công khai như vậy mà chẳng có một ai quan tâm, thậm chí còn có người qua đường hứng thú xông vào nhập trận...

"Píp..." Dạ Tiểu Vũ đóng cửa lại, bực mình nhéo nhéo má Lâm Lam. Có ai hiểu cho cô không chứ? Cơ thể vốn đã ngứa ngáy khó nhịn mấy ngày nay, bây giờ lại chứng kiến những "AV sống" nữa... Muốn nam nhân a!!!

Không... là muốn hành hạ một ai đó... Dạ Tiểu Vũ bất mãn mím môi.

Tiểu Vũ, có ai nói cô thật Dâm Đăng, thật Sadist chưa =.=...

...

"Vũ Phong lão gia gia thật hào phóng nha...." Dạ Tiểu Vũ vút chiếc ba lô vào trên giường, khoe môi cong lên huyết sắc một tiếng.

Cô ngã mình vào trên nệm, êm ái rên một tiếng. Thế nhưng đầu óc của cô thì lại tỉnh lặng đến không ngờ.

Định mức 1: Trong vòng 2 năm trở thành thiếu tướng (1/24 tháng)

Định mức 2: Trong vòng 5 tháng thành công thu phục 2 nam chính: Tiến độ: 1/2 (Trịnh Công) (1/5 tháng)

Mối quan hệ hiện tại:

Trịnh Công: Người quan trọng nhất trên đời, khắc cốt ghi tâm sâu vào máu thịt. (Đã thu phục)

Tần Đông: Muốn bảo vệ, muốn che chở, muốn chiếm hữu.

Lục Lãnh: Muốn đem xiềng xích nhốt vào lồng, hung hăng làm chết, làm chết, làm chết!

Sở Lưu: Muốn giấu kín vào ngực tối, một mình chiêm ngưỡng.

Vũ Chính: Người cứu ông nội, phải mang ơn.

"Ồ, Vũ Chính?" Dạ Tiểu Vũ nhoen miệng cười. Cứu Vũ Phong, lấy được một căn nhà, một tấm thẻ rất nhiều Tinh tệ, cùng một đám quân công cao ngút trời, bây giờ còn được khuyến mãi mua một tặng một một on huệ của Vũ Chính, thật có lời, ha ha ha...

*Tinh tệ: Đơn vị tiền tệ hiện nay của vũ trụ

Đây là chưa tính việc thành quả nghiên cứu kia của Vũ Phong nếu ông ta thành công a...

Khi Dạ Tiểu Vũ đang hí hửng nghĩ xem nên sử dụng số tiền khổng lồ trong cái Tinh tệ (thẻ chứa Tinh tệ, giống thẻ ngân hàng á, nhưng không cần máy quét thẻ, có thể dễ dàng chuyển khoản hay mua sắm bằng ý nghĩ) như thế nào, đột ngột một tiếng gõ cửa giòn tan vang lên.

"Vào đi."

Lâm Lam tiến vào, nhìn chằm chằm vào Dạ Tiểu Vũ, sau đó cậu đột ngột quỳ xuống, dập đầu xuống đất.

"Chủ... chủ nhân... xin hãy chỉ cho tôi cách để trở nên mạnh mẽ. Tôi muốn được ngài ban cho sức mạnh, đem chính bản thân dâng hiến cho ngài!" Ánh mắt Lâm Lam ánh lên tia sáng kiên quyết, ánh mắt sáng ngời.

"Làm cách nào để trở nên mạnh mẽ? Một câu hỏi đủ ngu ngốc a..." Dạ Tiểu Vũ bật cười một tiếng. Sau đó cô vỗ vỗ tay, lời Lâm Lam đi ra ngoài.

=====

100k viewS!!!!!!!!!!

Các tiểu ác ma đáng yêu ơi, các bé làm basa vui quá đi à ^A^

Ngày mai sẽ có chương mới mừng 100k views các bé nhớ nha <333333

Xi poi:

"Để trở nên mạnh mẽ, có rất nhiều cách. Thế nhưng cách đơn giản nhất, chính là đứng lên, cầm lấy chiếc dao kia!"

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Buôn Bán Có Lời A (Siêu Vụn H =.=)

Dạ Tiểu Vũ nhận lấy tấm thẻ từ tay Vũ Phong, nhìn ông tựa như nguyên thủ cao cấp nhất Liên Bang được hộ tống đi, khóe môi câu câu.

Ván cược này, là cô thắng..

"Không.. thậm chí là ta còn có thể có được thứ to lớn hơn..." Ánh mắt Dạ Tiểu Vũ lóe lóe lóe lóe.

Lâm Lam đứng phía sau lưng Dạ Tiểu Vũ, ngơ ngác nhìn ánh mắt đầy tự tin cùng lạnh liệt của cô, bàn tay nắm chặt. Cậu cúi đầu, kéo sát chiếc áo vào cơ thể bản thủ, tựa như một con thú nhỏ tìm kiếm sự an toàn, lại như một dã thú yếu ớt, non nớt khẽ liếm miệng vết thương.

Dạ Tiểu Vũ liếc nhìn động thái của cậu nhóc sau lưng, khóe miệng câu lên độ cong hài lòng.

Phải có ghen tỵ, có tự ti, có khát vọng, thì mới có thể trở nên mạnh mẽ!

Sau đó một thoáng, ánh mắt Dạ Tiểu Vũ trở nên rét lạnh, hướng về phía một tòa nhà liếc mắt nhìn.

Nơi đó, có một con dã thú... hơi thở thực quen thuộc...

Ha ha, quen thuộc đến mức muốn một dao lấy mạng hắn!

...

"Nhan Lăng... cậu làm sao vậy?" Nam nhân run rẩy khóe môi, cố gắng tránh xa tảng băng đang thoát phá ra khí lạnh trước mặt.

Nhan Lăng không hề hé môi, ánh mắt xa xăm nhìn về phương hướng hai bóng lưng dần khuất khỏi tầm mắt, trầm mặc...

Lâm Lam đã chết...

Tìm kiếm một thể thân, như vậy sẽ chẳng khác nào hắn đang si nhục sinh mệnh của cậu ấy.

"Không, đi thôi." Nhan Lăng quay lưng rời đi, đáy mắt lại trở về một mảnh tử khí âm trầm chìm vào bóng đêm.

Bóng đêm của thành phố này, tà ác mà mỹ lệ, nóng bỏng mà lạnh như băng - một nơi mà tội ác cùng thiện lương hòa hợp cùng một chỗ, hoàn mỹ.

...

Dạ Tiểu Vũ phấn khởi nhìn ngắm những kiến trúc trên đường. Thế giới tương lai, quả nhiên đủ xinh đẹp.

Cho dù cô đã được tham quan ở Venus, thế nhưng Venus quá lạc hậu, thật sự hoàn toàn khác hẳn so với nơi đây - Trái Đất - Chủ tinh của Liên Bang Hệ Mặt Trời. Và Hafnol - thủ đô của Trái Đất, lại càng thêm mỹ lệ và cao quý.

Thế nhưng trên đường cái, ngoài những con người đi lại thật bình thường, lại có những cảnh tượng thật... không biết nói gì hơn...

"Chát! Chát Chát!" Roi da hằn vết trên da thịt nồn nã.

"A

~ Chủ nhân... tha thứ cho nô tì... nô tì biết lỗi rồi... a chủ nhân... ah ah ah... Ahhhhh....."

Sm trên đường cái =.= ...

"A..... ah..... quá mạnh mẽ... oh..... đâm thủng ta đi..... oh..... làm ta.... đâm chết ta..... Ahhhhhhhhhhhhhhh"

Chị gái à..... 1 người không đủ hay sao mà phải tập hợp cả đám lại vậy???

Đặc biệt cảnh tượng một người một chó đánh nhau trên đường cái càng làm nhức mắt Dạ Tiểu Vũ. Ôi cái thế đạo này... Càng khiến người ta bức mình chính là, mấy cái cảnh tượng này diễn ra công khai như vậy mà chẳng có một ai quan tâm, thậm chí còn có người qua đường hứng thú xông vào nhập trận...

"Píp..." Dạ Tiểu Vũ đóng cửa lại, bức mình nhéo nhéo má Lâm Lam. Có ai hiểu cho cô không chứ? Cơ thể vốn đã ngứa ngáy khó nhịn mấy ngày nay, bây giờ lại chứng kiến những "AV sống" nữa... Muốn nam nhân a!!!

Không.. là muốn hành hạ một ai đó... Dạ Tiểu Vũ bắt mồm mím môi.

Tiểu Vũ, có ai nói cô thật Dâm Đảng, thật Sadist chưa =.=...

...

"Vũ Phong lão gia gia thật hào phóng nha...." Dạ Tiểu Vũ vút chiếc ba lô vào trên giường, khoe môi cong lên huyết sáo một tiếng.

Cô ngã mình vào trên nệm, êm ái rên một tiếng. Thế nhưng đầu óc của cô thì lại tỉnh lặng đến không ngờ.

Định mức 1: Trong vòng 2 năm trở thành thiếu tướng (1/24 tháng)

Định mức 2: Trong vòng 5 tháng thành công thu phục 2 nam chính: Tiến độ: 1/2 (Trịnh Công) (1/5 tháng)

Mối quan hệ hiện tại:

Trịnh Công: Người quan trọng nhất trên đời, khắc cốt ghi tâm sâu vào máu thịt. (Đã thu phục)

Tần Đông: Muốn bảo vệ, muốn che chở, muốn chiếm hữu.

Lục Lãnh: Muốn đem xiềng xích nhốt vào lồng, hung hăng làm chết, làm chết, làm chết!

Sở Lưu: Muốn giấu kín vào ngực tối, một mình chiêm ngưỡng.

Vũ Chính: Người cứu ông nội, phải mạng on.

"Ồ, Vũ Chính?" Dạ Tiểu Vũ nhoen miệng cười. Cứu Vũ Phong, lấy được một căn nhà, một tấm thẻ rất nhiều Tinh tệ, cùng một đám quân công cao ngút trời, bây giờ còn được khuyến mãi mua một tặng một một on huệ của Vũ Chính, thật có lời, ha ha ha...

*Tinh tệ: Đơn vị tiền tệ hiện nay của vũ trụ

Đây là chưa tính việc thành quả nghiên cứu kia của Vũ Phong nếu ông ta thành công a...

Khi Dạ Tiểu Vũ đang hí hửng nghĩ xem nên sử dụng số tiền khổng lồ trong cái Tinh tạp (thẻ chứa Tinh tệ, giống thẻ ngân hàng á, nhưng không cần máy quét thẻ, có thể dễ dàng chuyển khoản hay mua sắm bằng ý nghĩ) như thế nào, đột ngột một tiếng gõ cửa giòn tan vang lên.

"Vào đi."

Lâm Lam tiến vào, nhìn chăm chăm vào Dạ Tiểu Vũ, sau đó cậu đột ngột quỳ xuống, dập đầu xuống đất.

"Chủ... chủ nhân... xin hãy chỉ cho tôi cách để trở nên mạnh mẽ. Tôi muốn được ngài ban cho sức mạnh, đem chính bản thân dâng hiến cho ngài!" Ánh mắt Lâm Lam ánh lên tia sáng kiên quyết, ánh mắt sáng ngời.

"Làm cách nào để trở nên mạnh mẽ? Một câu hỏi đủ ngu ngốc a..." Dạ Tiểu Vũ bật cười một tiếng. Sau đó cô vỗ vỗ tay, lời Lâm Lam đi ra ngoài.

=====

100k viewS!!!!!!!!!!

Các tiểu ác ma đáng yêu ơi, các bé làm basa vui quá đi à ^A^

Ngày mai sẽ có chương mới mừng 100k views các bé nhớ nha <333333

Xi poi:

"Để trở nên mạnh mẽ, có rất nhiều cách. Thế nhưng cách đơn giản nhất, chính là đứng lên, cầm lấy chiếc dao kia!"

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Lột Xác (1)

"Muốn mạnh mẽ thì có rất nhiều cách..." Dạ Tiểu Vũ tra trên bản đồ, ném Lâm Lam lên một chiếc xe bay. "Đến rừng rậm Ma Bí." Dạ Tiểu Vũ nói với tài xế trong ánh mắt kinh dị và bất ngờ của hắn.

Vị tài xế nuốt nước bọt một cái, tiếp theo cho xe bay đi.

"Nhiều... nhiều cách?" Lâm Lam rụt rè hỏi. Thật kì lạ, cậu lại chẳng biết được một cách nào.

"Tất nhiên rồi." Dạ Tiểu Vũ mỉm cười, nhàn nhã vuốt ve chiếc màn hình ảo tra thông tin trên Mạng Tinh tế (Internet Vũ trụ). Chiếc đồng hồ trên tay này thiết tiện lợi a... 1 chiếc đồng hồ = thẻ CMND + điện thoại + máy tính + thẻ ngân hàng + máy điều tra và kiểm soát con người. (*)

(*) ví dụ khi người đó chết thì chiếc đồng hồ sẽ xác nhận tử vong và gửi thông tin về tổng đài kiểm soát.

Ô. Hóa ra con người thế giới này vẫn không phải đang sống trong một hoàn cảnh an toàn tuyệt đối.

Ngày "Đại di cư" của nhân loại chính là ngày mà những nhà máy phóng xạ hạt nhân đồng loạt bị ngoại lực kì lạ nổ tung, phóng xạ hạt nhân bao phủ toàn Trái Đất chỉ với 5 giây, nhân loại vốn đã thoi thóp sinh tồn nay lại gặp phải đã kích mang tính hủy diệt, hơn 1 nửa chết đi dưới phóng xạ, 1 nửa còn lại thì lay lắt kéo hơi tàn chạy ra khỏi địa cầu.

Thế nhưng phóng xạ làm những con người biến dị phân thành từng cấp bậc Gen, cho nên những kẻ mạnh đã bỏ rơi kẻ yếu ở lại mảnh Trái Đất tràn ngập trong phóng xạ hạt nhân này. Những kẻ yếu đuối kia phải đối diện với sự thật rằng bọn họ đã bị bỏ rơi, bị cướp sạch hết thấy số tài nguyên còn lại, hơn nữa, hàng loạt các loại động thực vật cũng biến dị bằng phóng xạ xuất hiện đe dọa bọn họ.

Máu tươi nhuộm đầy những trang sử sách.

Cho dù qua mấy ngàn năm, phóng xạ trên Trái Đất dường như đã biến mất gần hết, thế nhưng hậu quả không thể khắc phục được chính là việc tồn tại 7 khu vực "Chết" mà con người không thể thanh trừ.

7 khu vực chết này tràn ngập phóng xạ hạt nhân hội tụ, không biết vì sao chúng không thể tự xua tan, cũng không thể thoát li khỏi khu vực đó, đất đai, nguồn nước nơi đó cũng có 98% hàm lượng phóng xạ bên trong, không thể trồng trọt hay sử dụng. Trên hết, trong 7 khu vực này tràn ngập những loài biến dị động thực vật vô cùng khủng bố, càn vào sâu trung tâm, chúng càng thêm kinh khủng.

Con người hôm nay đã miễn nhiễm với phóng xạ, thế nhưng vẫn phải chịu sự đe dọa phát ra từ những loài biến dị kia.

Bởi vậy nên hàng năm quân đội đều cố gắng mang theo binh lính tiến vào thanh trừ bọn chúng, thế nhưng chỉ là muối bỏ biển. Thậm chí cứ 2 năm, các loài biến dị này sẽ bạo động một lần, tấn công thành trì nhân loại. Cho nên cũng dễ hiểu, địa vị của quân đội chính đứng đầu một quốc gia là vì vậy. Bạn cần người ta bảo vệ, người ta sẽ nắm thóp bạn.

Rừng rậm Ma Bí là một trong 7 khu vực chết, và ở gần Hafnơ nhất so với những cái khác. Biểu tình vị tài xế kia khó coi như thế là bởi vậy. Ai phải đến gần nơi đó mà chả đau "trứng"?

A, tất nhiên là Dạ tiểu thư sẽ không tính là "Người bình thường" rồi a...

...

Chờ đến khi chiếc xe bay taxi kia đi khỏi, Dạ Tiểu Vũ ném vào tay Lâm Lam một chiếc dao quân dụng. Cô xoa xoa đầu Lâm Lam, ánh mắt lại lạnh như băng.

"Tôi đã nói rồi, muốn mạnh mẽ, có rất nhiều cách. Thế nhưng đơn giản nhất, cũng nhanh chóng nhất, chính là cầm dao lên, tiến vào nơi đó." Cô mỉm cười, chỉ tay vào trong rừng rậm Ma Bí. Tiếng dã thú gào thét đã sớm truyền vào tai Lâm Lam, khiến hai chân của cậu run rẩy, thế nhưng bàn tay cậu vẫn nắm chặt lấy con dao trong tay.

Lâm Lam ngược nhìn Dạ Tiểu Vũ, khẽ gạt đầu một cái, sau đó tiến vào rừng rậm Ma Bí.

"1 tháng sau, tôi sẽ quay lại." Dạ Tiểu Vũ hài lòng cười khẽ một tiếng, quay lưng rời đi.

Nói cô tàn nhẫn? Được, cô thừa nhận rằng cô tàn nhẫn.

Thế nhưng muốn đứng bên cạnh Dạ Tiểu Vũ cô, nếu không có cả lực lượng cùng trí tuệ, sớm muộn gì cũng sẽ đầu mình hai nơi, thậm chí, là sống không bằng chết!

Hơn nữa, cô tin tưởng vào đôi mắt màu xanh lam kia.

Bí mật bên trong đôi mắt màu xanh lam đó, không phải là cô không cảm nhận được.

Lâm Lam của trước kia đồng tử vẫn là màu đen, chỉ đôi khi ánh lên màu xanh lam. Còn Lâm Lam bây giờ, hoàn toàn là một đôi đồng tử màu lam.

Ha ha... Dạ Tiểu Vũ cười khẽ một tiếng. 1 tháng này, Lâm Lam bận rộn, cô cũng không có rảnh rồi đâu a...

...

"Àm..." Chiếc phi thuyền thuần một màu đen hắc ám dừng lại nơi trạm kiểm soát không trung Venus, những tên quân nhân Dang giương súng, nhìn chằm

châm vào cánh cửa phi thuyền.

"Những kẻ trên kia nghe rõ ngay lập tức trả lời! Xuất trình rõ thân phận cùng hạ cánh phi thuyền ngay lập tức, nếu không chúng ta sẽ bắn hạ các ngươi!" Một tên binh sỹ hét lên!

"Ầm!" Một tia sét màu đen đánh xuống tốp quân binh, đem bọn họ đánh tan thành những hạt bụi đen.

"Dang?" Nam nhân giấu mình trong bộ áo choàng đen nhần mảy, những kẻ phía sau hắn lui lại thành một đoàn. Những tên cướp vũ trụ khét tiếng nay lại ôm ấp một đoàn quái vật tai nhọn răng nanh dài cùng nhau run rẩy.

Không có cách nào nha... Tần đại ca quá kinh khủng QAQ...

=====

Có ai nhận ra hông? Mất màu xanh lam :)))

TÌM ĐƯỢC CÁI BÌA TRUYỆN THẬT ĐẸP VÀ QUÁ CHUẨN VỚI CUỐN 2 NÀY ^^

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Văn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Lột Xác (2)

Dạ Tiểu Vũ nhàn nhã đi dạo trên con phố, liếc nhìn khung cảnh xinh đẹp tráng lệ của những tòa nhà chọc trời, những chiếc ô tô bay lượn vòng thiên không. Cô biết thật rõ ràng, bây giờ thì còn có thể ngắm nhìn khung cảnh này, còn tương lai thì không hẳn.

Bởi chiến tranh, nổ ra chính là tất yếu. Thậm chí, kể cả Phurong Ly Hy trùng sinh rồi muốn ngăn cản bước chân của chiến tranh, thế nhưng cô ta phải nhớ hỏi cô có đồng ý hay không đã. Ánh mắt Dạ Tiểu Vũ trở nên sâu thẳm thẳm.

Chiến tranh nha... nói dễ thì dễ, nói khó thì khó.

Thế nhưng thật hiển nhiên, một kẻ bắt buộc phải phá vỡ luật lệ của thế giới này để sinh tồn như cô, đem thế giới này nhấn chìm vào địa ngục chính là phương pháp thành công đơn giản, nhanh chóng nhất.

Dạ Tiểu Vũ dừng lại tại một địa phương, liếc nhìn chiếc đồng hồ điện tử cỡ lớn.

A... cô quên đi đón Lâm Lam a!

Chết cha, được cho phép nghỉ dưỡng 2 tháng khiến cô chỉ lo tận hưởng, chuyện quan trọng như thế mà cũng quên bống đi! À, còn cô tình quên hay vô ý quên thì cô cũng không biết :)).

Quá 2 tuần rồi...

...

Khi Dạ Tiểu Vũ nhàn nhã đi đến, thiếu niên đã sớm đứng ở nơi đó. Dạ Tiểu Vũ ngẩn ngơ nhìn mái tóc màu hạt dẻ tung bay, ánh mắt xanh lam ướt át như biển sâu cùng khóe môi với nụ cười như có như không.

Được rồi, bỏ qua việc đôi mắt màu xanh lam kia càng lúc càng đậm thì có thể nói, Lâm Lam hôm nay với ngày trước Dạ Tiểu Vũ đã không nhận ra nổi nữa. Cô ngơ ngác tiến đến, bàn tay giờ lên vuốt ve gò má kia.

Lâm Lam, đã lâu không gặp...

"Đã lâu không gặp, tiểu Vũ." Lâm Lam đột ngột mở miệng, giang rộng vòng tay ôm lấy Dạ Tiểu Vũ. Nơi khóe mắt xinh đẹp của cậu đột ngột xuất hiện một hình xăm nhỏ hình bông hoa màu lam, rồi đột ngột biến mất.

"Là... là cậu..." Dạ Tiểu Vũ giật mình níu lấy áo Lâm Lam, đôi mắt xinh đẹp mở to.

Lâm Lam chỉ lẳng lặng nhìn cô, đôi mắt nhu hòa như hồ nước mùa thu.

Dạ Tiểu Vũ bật cười một tiếng. Được rồi, làm bạn với nhau suốt mấy năm trời, chẳng lẽ lại chẳng nhận ra nhau nổi hay sao?

"Mừng cậu trở về..."

...

Ngày đó, giống như cô bé 16 tuổi kia đã sống lại. Ngốc nghếch cùng nhau dạo phố, cùng nhau đi dạo trên bãi biển, cùng nhau cười đùa. Những năm tháng đó, Dạ Tiểu Vũ chưa bao giờ quên. Lâm Lam - bí mật của cậu là gì nếu cậu không muốn nói thì tôi sẽ không hỏi, chỉ cần cậu vẫn còn sống, là tốt rồi.

Lâm Lam nhìn Dạ Tiểu Vũ đang tung tăng chạy nhảy trên bãi biển, ánh mắt nhu hòa nhiễm một tia mê mang cùng mơ màng. Năm 8 tuổi gặp Dạ Vũ (tên trước), năm 16 tự sát chết, và bây giờ thì lại đột ngột sống lại, Dạ Vũ cũng thay đổi thân xác, thế giới cũng đổi thay.

Nói cậu không kinh hoàng, đây mới là chuyện lạ.

Trên hết, dường như cậu đã quên đi chuyện gì đó... thực quan trọng. Một đoạn kí ức giống như bị ai đó khoét đi, để lại một cái lỗ hổng to lớn, tựa như con tim bị cướp đi một nửa, vẫn chưa được trả lại.

'Mặc kệ tất cả đi. Bây giờ cậu đang sống, vậy là đủ rồi...' Giọng nói của thiếu niên vang lên trong đầu Lâm Lam, lạnh lùng, mang theo mùi máu nhân nhát.

'Ừ, cậu nói đúng.' Lâm Lam nhắm mắt, khóe môi mơ hồ hiện ra một tia cười cợt.

Được sống đã là một điều thật tốt rồi a... cậu còn phải đòi hỏi điều gì nữa đây?

=> Giải thích một phen: Lâm Lam này và Lâm Lam kia cùng chung một thể xác, là hai linh hồn độc lập không có xung đột.

Đột ngột hư ảnh một bông hoa màu xanh lam hiện lên trong đôi mắt Lâm Lam, yêu kiều, huyền bí.

...

Nơi một thế giới khác, ở tận cùng vùng địa vực xa xôi nhất không một ai biết đến, cánh đồng hoa màu xanh lam trải dài vô tận không có điểm cuối cùng. Từ bên trong nhụy hoa, từng đốm sáng xanh lam nhỏ bé bay lên, hòa lẫn cùng những cánh hoa đua nhau uốn lượn theo chiều gió.

Chính giữa cánh đồng hoa, là một chiếc giường hoàn toàn được chế tác bằng những tinh thể đẹp nhất vũ trụ. Thiếu nữ mái tóc màu xanh lam, đôi môi anh đào hồng hào khẽ nhắm lại tựa như đang ngủ say.

Những đốm sáng xinh đẹp đi theo làn gió nhẹ nhàng rơi xuống cánh môi thiếu nữ, xinh đẹp mà đầy bí ẩn.

"Lâm Lam..."

"Lâm Lam..."

Tiếng nỉ non của thiếu nữ tựa như tiếng thờ dài khe khẽ.

Thật vất vả tìm kiếm được một người hữu duyên, người đó lại bởi vì ái tình mà lựa chọn mỉm cười rời đi.

Cô đơn...

Cô đơn quá...

Rốt cuộc... tôi là ai...

Đừng rời bỏ tôi...

Tôi cô đơn quá...

Giọt nước mắt màu xanh lam rơi xuống, thế nhưng lại không một ai ở nơi này lau nó đi...

=====

Có thể nói Lâm Lam là 2 nhân cách a....

Về chuyện xì poi thì ta sẽ ko xì poi nữa á, trừ TH chương sau có tình tiết đặc biệt hấp dẫn (như H chả hạn.....)

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Mong Ước Của Em, Chính Là Số Mệnh Của Tôi

Dạ Tiểu Vũ tựa đầu lên vai Lâm Lam, ánh mắt mơ màng lộ ra tia sáng sắc bén.

Cô còn 2 tháng để đem 1 tên nam chính nữa thu vào vòng tay.

Và hơn 1 năm rưỡi nữa để trở thành Thiếu tướng.

Lâm Lam xoa xoa tóc Dạ Tiểu Vũ. Mấy ngày nay, hắn đã như lại được trở về những năm 16 tuổi ngây ngô ngốc nghếch kia. Thế nhưng, những việc cần làm thì vẫn phải làm, và nhiệm vụ của hắn, hắn cần phải thực hiện. "Tiểu Vũ." Lâm Lam nhẹ nhàng gọi tên cô.

"Huh?" Dấu đi tia sáng sắc bén, Dạ Tiểu Vũ trung ra một khuôn mặt thật vô tội.

"Tôi biết tất cả, không cần phải dấu diếm tôi." Lâm Lam dịu dàng mỉm cười. "Cho dù em có là ai đi chăng nữa, với tôi em vẫn là tiểu Vũ của năm đó, sẽ không bao giờ thay đổi."

Nụ cười trên môi Dạ Tiểu Vũ tắt dần. Cô đứng dậy, ánh mắt bình thản mang theo lãnh liệt xa cách.

Lâm Lam quỳ một đầu gối xuống, bàn tay đặt lên trái tim của chính mình.

"Tôi được tái sinh ở thế giới này, không phải để tận hưởng, mà là để phục tùng em. Ngay từ đầu, đó là vận mệnh của tôi, và tôi hạnh phúc về điều đó." Đôi mắt xanh lam của Lâm Lam lóe lên.

Ngày cậu tự gieo mình xuống vách núi, những kí ức sâu xa nhất hiện về trong đầu cậu.

Cô bé 6 tuổi xông vào bên trong đám người áo đen, bàn tay trắng nõn đâm máu móc ra từng miếng thịt trên cơ thể đám người xấu số, rồi bàn tay đó, vuốt ve khuôn mặt của cậu nhóc tí.

"Không sao, chúng ta về nhà... về nhà..." Cô bé mỉm cười thật xinh đẹp, ánh mắt mộng lung mơ hồ mang theo sự tàn bạo.

Sáng sớm ngày mai, Lâm Lam quên hết tất cả, lại bám lấy Dạ Vũ, cười đùa, tùy hứng, mà hoàn toàn không để ý đến đôi mắt xinh đẹp kia đã trở nên mờ hồ và xa xăm như biển khơi, lại giấu giếm một tia mệt mỏi cùng tang thương nhàn nhạt.

6 tuổi Lâm Lam đã vô tình đẩy Dạ Vũ vào vực sâu ác mộng hàng đêm, vô tình đem Dạ Vũ trở thành một kẻ điên loạn khát máu luôn phải tự mình che giấu, cũng là cậu 10 năm sau, khiến cho Dạ Vũ lâm vào chứng tự bế, tự ép buộc bản thân quên hết tất cả, sống như một con búp bê gỗ chỉ biết mỉm cười trước mặt người khác.

Lâm Lam, nợ Dạ Vũ thật nhiều, rất rất nhiều.

Cho dù hắn hôm nay quên đi thật nhiều thứ quan trọng, thế nhưng những điều Dạ Vũ vì cậu mà đánh mất, cậu không bao giờ quên nổi!

Hôm nay, đứng ở vị thế này, cậu sẽ không phải chỉ là một người bạn của cô, mà là một tên thần tử.

"Dạ Tiểu Vũ. Mong ước của em, chính là số mệnh của tôi. Tôi sẽ làm tất cả, để đem em đứng trên bực cao nhất." Lâm lam hôn lên mu bàn tay Dạ Tiểu Vũ, hắn nói thầm một tiếng, chìm theo làn gió. "Nữ hoàng của tôi."

Dạ Tiểu Vũ nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh lam xinh đẹp ấy. Cô biết, có những thứ một khi thay đổi chính là mãi mãi. Bắt đầu từ khoảnh khắc Lâm Lam lựa chọn quỳ xuống nơi đây, tình bạn giữa cả hai đã kết thúc, nó đã trở thành một mối quan hệ khác.

Cô là chủ nhân, và Lâm Lam là thần tử quy phục dưới chân cô.

Suy cho cùng, Dạ Vũ hôm đó, cùng Dạ Tiểu Vũ hôm nay, mãi mãi sẽ chỉ là một kẻ cô độc. Giống như một nữ hoàng ngồi trên vương vị được đắp lên từ ngàn vạn bộ xương người, cô độc, mãi mãi cô độc.

...

Vũ Phong mỉm cười đối diện với những ánh mắt đỏ ngầu lo lắng của đám con cháu, có chút bất đắc dĩ mỉm cười.

"Các ngươi là đang lo lắng cái quý gì? Lão già ta đây chỉ là muốn ra ngoài hóng gió a, thật sự!" Vũ Phong dờ khóc dờ cười.

Ngày đó ông được hộ tống về gia tộc, cả đám người này giống như phát điên giống nhau ôm lấy chân ông khóc lóc. Kể cả vị đệ nhất Nguyên soái Vũ Chính kia cũng lên lút xoa xoa khóe mắt. Dù sao, thằng nhóc này là chính tay ông nuôi lớn lên từ khi còn quần tã a!

Đã 2 tháng trôi qua kể từ khi ông trở về, và cách kiêu bảo vệ thái quá của đám người này vẫn chẳng có chút nào thay đổi.

"Lão già già... ngài như vậy là không..... được....." Nam nhân này đã 40 mà vẫn làm nũng ôm lấy bắp chân Vũ Phong kẻ khờ. "Ngài có biết nhận được tin Venus bị Dang tập kích chúng con đã lo lắng cho ngài đến mức nào hay không? Nếu không phải tất cả cao tăng Liên bang đều ngăn cản Vũ

Chinh động binh, Vũ Chinh nó đã mang quân đội Liên bang tiến đến đón ngài rồi a!"

"Lão tổ... ngài là người quan trọng nhất của Vũ gia, không có ngài, Vũ gia làm sao có được phong cảnh ngày hôm nay... ngài phải được nằm trong sự bảo vệ tốt nhất!" Một tiểu nữ chỉ khoảng 15 tuổi nắm lấy bàn tay của Vũ Phong nhọc nhọc nói.

Vũ Phong thở dài một tiếng, 2 tháng nay mỗi khi có ý định ra ngoài thăm cô nhóc kia đều sẽ gặp phải chuyện như thế này, thật khổ sở nha! Có lẽ, việc ông gặp nguy hiểm trên Venus đã khiến đám người vốn lúc nào cũng cường thế hồ phong hoán vũ này bị đả kích không nhỏ.

Thôi vậy.

Vũ Phong liếc nhìn đến Vũ Chinh đang lẳng lặng đứng ở một góc, vẫy vẫy tay bảo hắn vào thư phòng.

"Gia gia... ngài có gì muốn nói sao?" Vũ Chinh ngồi xuống đối diện với Vũ Phong, khuôn mặt anh tuấn mang theo biểu tình tò mò.

"Nữ quân nhân đã đem ta cứu trở về, con đã sắp xếp như thế nào rồi?" Vũ Phong đi thẳng vào vấn đề.

"A? Con đã cho cô ta nghỉ phép 2 tháng để điều dưỡng tinh thần và cơ thể. Sắp tới cô ta cũng sẽ trở lại với đội ngũ rồi." Vũ Chinh gật đầu nói. Hắn nghĩ sắp xếp cho cô gái đó nghỉ phép 2 tháng chính là một món quà tặng rất lớn rồi.

Vũ Phong gật đầu."Cho cô gái đó một chức vụ nào đó an toàn một chút, thế nhưng hãy nâng đỡ cô ấy, dù sao cái mạng già này của ta chính là cô ấy cứu về."

"Vâng." Vũ Chinh gật đầu đáp lại. "Con định sẽ đem cô ta làm thư kí cho con, như vậy cô ấy sẽ rất khó bị phái ra chiến trường làm pháo thí."

"Tốt!" Vũ Phong cười híp mắt. Không chỉ là 1 cái tốt, mà là hai cái nha. Ông đang muốn để hai tên tiểu tử này đi lại gần gũi với nhau một chút, ai ngờ thằng nhóc con này đã đem người đến bên cạnh rồi, ha ha ha...

Nếu có thể có được đứa cháu dâu như Dạ Tiểu Vũ, ông ngũ cũng có thể bật cười được rồi!

=====

Có thể nhiều bạn sẽ không thích, nhưng mình muốn giải bày một chút.

Các bạn thắc mắc vì sao truyện của mình lại nhiều ngoại truyện ư?

Vâng, vì đối với mình, mỗi cuộc đời chính là một câu chuyện, và câu chuyện kia làm nên con người đó.

Không phải sao? Mỗi con người chính là nhân vật chính trong câu chuyện của đời mình, dù là thành công hay thất bại, dù là hạnh phúc trong nhưng lựa hay khổ sở gầy dựa trong góc tối bẩn thỉu.

Cho dù là Dạ Tiểu Vũ, Thiên Nhi, Tam Tiền Tam, Lâm Lam, Vũ Phong, hay rất nhiều người khác, đều sẽ có một câu chuyện của riêng họ.

Mình đem ngoại truyện viết về họ, chính là để tạo cho họ một câu chuyện, không quá phức tạp, nhưng cũng không phải chỉ là vài dòng chữ qua loa.

Mình tôn trọng từng nhân vật trong truyện, dù ác hay tốt, cho nên thậm chí Mã Lạc, hay Phượng Ly Hy cũng đều sẽ có ngoại truyện.

Nếu các bạn ghét những ngoại truyện này, mình cũng sẽ vẫn phải viết ra, truyện này thật sự là dài vô cùng, nếu đem cuộc đời mỗi nhân vật đều viết ra sẽ biến cuốn sách này thành một đồng hồ lớn. Ngoại truyện nếu các bạn không thích có thể bỏ qua nó. Cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Bắt Đầu Mới

Từng chiếc xe Tank quân dụng nối nhau san sát, binh lính vũ trang kín mít, cứ 10 mét sẽ có 1 tiểu đội đi tuần tra.

Nghiêm trang, cẩn mật cùng nguy hiểm, chính là nơi này, tổng hành dinh của quân bộ Liên Bang Hệ Mặt Trời - cũng là nơi cư ngụ của Đệ nhất Nguyên Soái của Liên Bang - Vũ Chinh.

Quả thật, Dạ Tiểu Vũ khi đang rầu rĩ về việc phải làm sao để tiếp cận Vũ Chinh, thì một phong thư thẳng chức đập vào mặt cô, sau đó cô trở thành một thiếu Tá, cũng trở thành thư kí cho Vũ Chinh... Thật buồn cười làm sao?

Dạ Tiểu Vũ được dẫn vào tầng trên cùng của tòa nhà, đứng trước một cánh cửa điện tử bí mật.

"Vào đi." Tiếng nói truyền ra, cánh cửa điện tử tự động mở.

Vũ Chinh nhìn cô gái đang bước vào, ấn tượng đầu tiên của hắn là, có phải gia gia nhớ lộn người hay không?

Nữ quân nhân này, ánh mắt nhút nhát, đôi môi rung rung tựa như một con thỏ nhỏ, hoàn toàn không có cái đáng về cuồng sát, dũng cảm trong lời kể của Vũ Phong. Hơn nữa... cấp độ gen này... cũng quá quá thấp đi...

Vũ Chinh quý dị nhìn Dạ Tiểu Vũ, sau đó, hắn thở dài một tiếng. "Từ hôm nay cô sẽ là thư kí riêng cho tôi, chịu trách nhiệm sắp xếp các lịch trình, nhận tin báo cùng thu xếp các thứ xung quanh tôi. Cô đã rõ chưa?"

Dạ Tiểu Vũ mềm mại gật đầu một cái, sau đó thì bước tới chỗ bàn làm việc của mình. Hai cái bàn này, cách nhau 2 mét, và nhiệm vụ của Dạ Tiểu Vũ, chính là đem chúng kê sát nhau, rồi khiến cho Vũ Chinh ném cô lên trên đó triển khai các loại tư thế đáng thẹn.

A~ Mong chờ a~

...

Lâm Lam đi dạo loanh quanh trên phố, đôi mắt phượng xinh đẹp liếc nhìn chiếc xe bay đang đỗ xuống đất, một nam nhân mở cửa xe bay, cung kính cúi đầu xuống. "Đỗ thiếu!"

Đỗ Phủ bước xuống xe bay, đầu óc bối vì say xe mà chưa kịp định hình lại, một tiếng súng vang lên, cùng một bóng người nhỏ bé ngã xuống dưới chân hắn.

"Có ám sát!"

"Bảo vệ Đỗ thiếu gia!"

"Đỗ thiếu, ngài có bị thương ở đâu không???"

"Đỗ thiếu!"

Đỗ Phủ trừng mắt ôm chặt lấy người dưới chân, có chút nóng nảy hét lên. "Tất cả rút ra! Gọi bác sỹ cao cấp nhất đến đây!"

Mẹ nó! Nếu tiểu tử này vì cứu hắn mà chết, vậy thì hắn sẽ khó chịu đến chết mất!

Lâm Lam lồng ngực có chút khó khăn thở dốc, ở một góc khuất không ai nhìn thấy, khóe môi của hắn câu lên.

Đây, mới chỉ là bắt đầu.

...

Phải nói, làm một thư kí riêng quả nhiên rất mệt, rất rất mệt!

Dạ Tiểu Vũ ngồi xuống chừng 1 phút... Một chồng tài liệu được ném xuống trước mắt cô.

Nam quân nhân đặt chồng tài liệu xuống, mắt kính gọng vàng lóe lóe. "Phân loại chồng tài liệu này ra làm 3 bộ phận, đối ngoại, đối nội, cùng không phải cả hai, sắp xếp cấp độ từ F đến SSS."

Khi chồng tài liệu mới chỉ được xử lí chưa đến 1 nửa, một nam quân nhân khác xuất hiện trước mặt Dạ Tiểu Vũ, để lên bàn cô một danh sách dài dằng dặc a dài dằng dặc.

"Đây là danh sách các quan chức quân bộ cùng các quan viên chính phủ Liên Bang muốn gặp mặt Vũ nguyên soái, cô hãy sắp xếp lịch hẹn bọn họ cho Nguyên soái trong vòng 1 tuần. Nhớ lựa chọn thời gian nghỉ ngơi hợp lí cho Nguyên soái, cũng gạch tên những người không cần thiết, tốn thời gian."

Dạ Tiểu Vũ có chút trở mắt nhìn tập danh sách dài dằng dặc, miễn cưỡng gật gật đầu.

5 phút sau, một nữ binh hốt hải chạy đến.

"Àm!" Chồng giấy lấp kín Dạ Tiểu Vũ, khiến cô bị nhấn chìm.

"Đây là 2006 bản chiến thuật do các phòng nghiên cứu tham mưu gửi về, cô nhớ sắp xếp chúng cẩn thận, đồng thời kiểm tra lỗi chính tả trước khi nộp lên Nguyên soái. Cảm ơn a~"

Dạ Tiểu Vũ:"..."

Đột nhiên cô có xúc động muốn một súng rút ra nện chết cô ả này, có được hay không nhỉ?

Vũ Chinh sau một ngày làm việc mệt mỏi, xoa xoa mắt nhìn chiếc bàn làm việc bên cạnh mình.

Tài liệu hơn 10000 loại được sắp xếp theo thứ tự từ F đến SSS.

Bảng lịch trình 1 tuần tiếp theo, hoàn mỹ không tỳ vết.

2006 bản chiến thuật được check bỏ lỗi chính tả kỹ càng không sót lại sạn đá.

Còn cô thư kí, không có?

Vũ Chinh tò mò nhìn xung quanh. Đột ngột, một hương vị thơm ngon tràn vào mũi hắn, khiến bụng hắn rên rỉ một tiếng thật to.

Dạ Tiểu Vũ xách ra một chiếc xe đẩy, đặt trước mặt Vũ Chinh. Một món mặn, một món canh, cùng một bát cơm trắng. Vũ Chinh khó hiểu liếc nhìn cô.

"Tôi nhớ ngài đã bảo rằng tôi là người thu xếp những thứ xung quanh ngài phải không? Một thư kí như tôi làm sao có thể để ông chủ của tôi làm việc suốt đêm với cái bụng đói cồn cào đây?" Dạ Tiểu Vũ tinh nghịch nháy mắt một cái.

Vũ Chinh đem một miếng cơm trắng nuốt vào bụng, con nóng ảm đi thẳng xuống dạ dày đột ngột truyền đến một hồi rung động trong tim hắn.

"Cảm ơn cô..." So với giọng nói hơi sáng, thật rõ ràng, giọng nói của Vũ Chinh lúc này thật trầm ảm cùng nhẹ nhàng.

"Không có gì. Đó là trách nhiệm của tôi mà." Dạ Tiểu Vũ đỏ mặt nói.

Câu dẫn đàn ông, chính là phải tùy người!

Những kẻ bình thường, thì phải dùng phương pháp bình thường, tỷ như: muốn chinh phục đàn ông trước hết phải chinh phục cái bụng của hắn!

Còn những kẻ bất thường? A ha ha...

Rõ ràng, Vũ Chinh THỜI ĐIỂM NÀY là một tên nam nhân thực bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Không Liên Quan, Chỉ Là Muốn Giải Bày Chút Chút

Đạo này mọi người có ai đạo đạo Watt rồi bắt gặp 1 vụ đạo văn thật lớn lớn lớn không nhỉ?

"Ác ma" - Tác giả Mio.

Chi tiết thì chắc mọi người có thể tự biết rồi nhỉ, chỉ là Mio đạo văn từ 1 phân cảnh nhỏ trong 1 bộ truyện Skip Beat, và thậm chí là muốn đem nó để thu lợi.

Có người bênh vực Mio.

Cũng có người "phốt" Mio.

Tuy nhiên, càng nhiều người lại đem vụ này kéo vào 1 cái định kiến đáng buồn: "Văn hóa đọc và viết của giới trẻ Việt đang đi xuống."

Đọc những câu này mà Sa buồn ghê đó QAQ.

Có ai thấy buồn không? Làm một tác giả - cũng là một độc giả trẻ, nhìn thấy câu nói này làm Basa cảm thấy đáng lòng ghê gớm.

Chúng ta đã đến mức độ như thế sao?

Có thể nói là, văn hóa truyện của chúng ta còn kém những quốc gia khác. Xem TQ đi, bọn họ bắt đầu biết xuất bản online kiếm tiền từ mười mấy năm trước, 2k2, 2k3 (Ô hô, năm đó Basa mới 3 tuổi ỷ), và tận mấy năm sau, cuốn tiểu thuyết TQ đầu tiên trôi về ...

Rồi đến tận 3,4 năm gần đây, một số tác giả trẻ của Việt mới xuất hiện.

Trẻ = non nớt + không chuyên nghiệp + dễ mắc sai lầm.

Kể cả mình, tính đến nay cũng mới chỉ 1 năm 1 tháng rưỡi từ khi biết viết truyện đăng Wat mà thôi QAQ.

Chính vì non trẻ, mà truyện Việt không được ủng hộ rộng rãi, bị chèn ép, bị coi thường. Tin tuôi đi, cảm giác đó chẳng tốt đẹp gì. Tòì không thể nào quên được những ngày đầu viết truyện, view tăng theo tốc độ 1 con rùa vừa đi vừa ngủ gật luôn QOQ.

Hãy thông cảm cho chúng tôi. Chúng tôi viết truyện, chính là hoàn toàn không được một đồng nào, cũng có thể nói, tác phẩm của chúng tôi không đáng 1 xu (O hay, vì nó free mà =3=), thế nhưng trong tim chúng tôi, từng từ chúng tôi viết ra chính là vô giá.

Chúng tôi xuất phát chậm, cho nên chúng tôi chưa giỏi, chưa thể sáng tạo 1 cách bùng nổ như những tác giả kì cựu TQ kia. Thế nhưng đừng đem công sức của chúng tôi ném vào một cái sọt "Truyện Việt là rác rưởi".

Mio đạo văn? Ok, Mio từng nhờ GAT_GROUP - nhóm của tôi làm rv, tôi ưon nên không nắm rõ lắm. Thế nhưng những mem khác thì đều nhận xét rằng truyện của Mio rất tuyệt :))

Mio phạm sai lầm, và khiến thật nhiều fan thất vọng, thậm chí có thể 1 số người sẽ xuất hiện định kiến Anti Vietnam's author. Thế nhưng Mio mới 16 tuổi, bông bột và ngốc nghếch, dễ phạm sai lầm.

Đừng quá áp đặt lên Mio, nếu em ấy đã biết hối lỗi, hãy tin tưởng rằng em ấy sẽ không phạm sai lầm này nữa. Và trên hết, đừng vì như thế này mà có những định kiến không tốt với truyện Việt, xin cảm ơn.

Truyện Việt - không phải chỉ biết có Đạo và Nhái!

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Động Thái Kì Lạ Ở Venus

Đỗ Phủ ngồi bên cạnh giường bệnh, gấp rút xoa xoa tay. Khuôn mặt của thiếu niên tái nhợt khiến hắn cảm thấy tội lỗi ghê gớm.

Sinh ra trong một gia đình nắm giữ vị trí vô cùng quan trọng trong quân bộ Liên Bang, con đường của hắn được trải dài một cách bằng phẳng, cũng chính vì thế mà Đỗ Phủ chưa bao giờ gặp phải những chông gai hay khó khăn gì. Vụ việc hôm nay cảnh tỉnh hắn một điều, hắn, vẫn còn yếu ớt lắm.

"Ừ..." Đột ngột, thiếu niên trên giường tỉnh giấc. Đôi mắt xanh lam mở ra, linh hồn của Đỗ Phủ dường như là bị nó cuốn lấy, trái tim đập nhanh liên hồi không còn nằm trong khống chế, khuôn mặt anh tuần đồ bùng.

Chết tiệt... chuyện gì thế này?

Nhìn khuôn mặt cà chua của Đỗ Phủ, Lâm Lam nghĩ rằng, mọi chuyện còn thuận lợi hơn hắn nghĩ rồi..

...

Dạ Tiểu Vũ tí nữa check lỗi chính tả, có chút xúc động muốn thổ tào. Báo cáo quân sự mà lỗi chính tả đầy rẫy như thế này, có phải bọn họ đang muốn hành hạ cô không vậy? Á à, nếu là như vậy thì... hừ hừ...

Vũ Chính đạo này cảm giác bản thân hơi kì lạ, giống như hắn, từng chút, từng chút một bị cô thư kí nhỏ bé này thu hút. Từng nụ cười dịu dàng của cô, từng cái nhăn mày xoắn xuyết của cô, những hành động nhỏ nhặt nhất như trêu đùa với sợi tóc, gãi gãi càn cổ xinh đẹp, há to chiếc miệng ngáp một cách thô lỗ (=.=), tiếng ợ chưa ghé tòm sau khi ăn xong (OAO!!!)... tất cả đều bị hắn thu vào trong mắt.

Tại sao cô ta làm thứ gì hắn cũng đều cảm thấy thực thuận mắt nhỉ?

Nếu bọn kia dám làm mấy cái thứ ngu ngốc như vậy, Vũ Chính đã sớm ném một tảng đá qua chọi chết bọn họ!

Chàng nguyên soái lần đầu cảm thấy tò mò về một người khác giới, hoàn toàn không hề nhận ra hắn đang thay đổi 1 cách kì cục như thế nào.

Dạ Tiểu Vũ bực mình lật ra tờ "Thông báo khẩn cấp" tiếp theo, sắc mặt nhàn nhã đột ngột bị đông cứng lại. Cô mím mím môi, lặng lẽ mở nó ra. Những động tác nhỏ này hoàn toàn không thoát ra được con mắt của Vũ Chính.

[Thông báo khẩn cấp: Venus dị động]

Theo ảnh chụp từ ra đa vũ trụ, trên Venus đột ngột xuất hiện một toán quân đội kì lạ với vô vàn các loại sinh vật không biết tên, được dẫn đầu bởi một người đàn ông.

Theo suy đoán, người đàn ông này mang Gen S cấp, và dị năng vô cùng mạnh mẽ.

Hiện nay toán quân đội này đã không chế xong Venus, đánh đuổi xong tàn quân Dang.

Đặc biệt, toán quân đội này dường như đang tìm kiếm ai đó. Chúng truyền thông cáo khắp nơi một cách điên cuồng, tỏa ra trên từng góc ngách của Venus.]

Dạ Tiểu Vũ tỉ mỉ đọc từng chữ một, cuối phần thông báo, là một bức ảnh nhỏ chụp lên được từ ra đa. Dù chỉ là một phần bên mặt mờ nhạt, thế nhưng những đường nét này, đôi mắt này, chắc chắn, không sai vào đâu được!

Tần rần đọc !!!

Cố gắng làm như không quan tâm, thế nhưng từng nét mặt nhỏ của Dạ Tiểu Vũ đều không thể nào thoát ra được khỏi mắt Vũ Chinh.

Cô ấy hoảng hốt.

Cô ấy lo lắng.

Cô ấy... hạnh phúc?

Là... bởi vì ai sao...

"Nguyên soái!" Dạ Tiểu Vũ vui vẻ đứng dậy. "Hôm nay tôi có chút việc muốn về sớm, công việc hôm nay cũng đã hoàn thành xong."

Vũ Chinh nhìn nụ cười ngọt ngào của Dạ Tiểu Vũ, sắc mặt thoáng chút cứng lại. "Ừ, cô cứ về đi."

"Hi hi, cảm ơn ngài <3" Dạ Tiểu Vũ cười khanh khách một tiếng, sau đó thì sắp xếp đồ đạc rồi đi.

Ngay sau khi quay lưng lại, nụ cười trên môi Dạ Tiểu Vũ hoàn toàn biến dạng. Ha ha, đàn ông, quả nhiên là một loài sinh vật thực buồn cười.

Nhìn khuôn mặt đen thui kia của Vũ Chinh, Dạ Tiểu Vũ chỉ có thể cảm khái một câu. Trước khi hắc hóa, nam chính mấy tên này tên nào cũng thiệt thiệt là dễ thương a...

"Cạch." Sau khi Dạ Tiểu Vũ đi khuất, đột ngột Vũ Chinh nắm một cái xuống mặt bàn. Chiếc bàn cấu tạo từ hợp kim siêu cấp chuyên dùng để chế tạo xe Tank bị thủng một lỗ hình nắm đấm xinh đẹp.

"Venus sao..." Đôi mắt vị Nguyên soái nào kia híp lại.

Dạ Tiểu Vũ hoàn toàn không ngờ, động tác vuốt râu lão hổ này của cô đã vô tình đẩy bạn Nguyên soái ngây ngô từ từ tiến vào cánh cửa hắc hóa nghiêm trọng.

A, nếu biết thì cô có làm không? Chắc chắn là vẫn làm a ~

Thực sự, đối với Dạ Tiểu Vũ thì hắc hóa hay không cũng không quá quan trọng, chỉ là tính khiêu chiến sẽ tăng lên một chút mà thôi à!

Yup! Nếu thực sự không cầu dẫn được hán thì tìm cơ hội trối hán ta lại cường x hán ta a :)

...

"Cậu thực sự muốn vào quân bộ?" Đỗ Phủ lo lắng nhìn Lâm Lam.

"Sao? Anh không làm được? Như vậy thì cái yêu cầu "đền đáp ơn cứu mạng" kia tôi sẽ không nhắc lại nữa vậy." Lâm Lam cười khể một tiếng.

Đỗ Phủ nghe giọng điệu xa lạ của thiếu niên thì gấp rút xoắn xuyết cả lên. "Không, đối với tôi thì chuyện đó đơn giản như một cái nhấc tay thôi. Thế nhưng quân bộ..."

"Tôi muốn vào quân bộ, bởi tôi có một chuyện cần phải làm." Lâm Lam uống một hớp nước, đôi mắt xanh lam xinh đẹp bị bao phủ bởi một lớp hơi nước mờ ảo.

Đỗ Phủ mê mẩn nhìn mỹ nam từ trên giường.

"Được rồi, tôi sẽ hỗ trợ em. Ôn cứu mạng, làm sao chỉ có thể một yêu cầu dễ dàng như vậy là xóa bỏ, đúng không?" Đỗ Phủ mặt dày nói.

Lâm Lam che miệng cười khể một tiếng, lại thành công hớp hồn nam nhân.

Đột ngột, một bóng dáng cao lớn lướt qua cửa phòng, nụ cười trên mặt Lâm Lam hơi hơi dừng lại.

Tại sao, trái tim lại nhói đau.

Nhói đau, mà trống rỗng.

Tựa như có thứ gì đó đã từng tồn tại, nhưng sau đó lại bị móc ra, toàn bộ ném đi.

Muốn tiến lên, nhưng lại theo bản năng dừng lại.

Bản năng của cậu mách bảo rằng, quên đi, đừng tìm hiểu, đừng đi tìm.

Bởi thứ đó, sẽ làm cậu đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thịt Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Ở Venus

VENUS.

Khi quân đoàn quái vật xuất hiện, người dân Venus hoảng sợ vô cùng. Chỉ mới một Dang thôi mà bọn họ đã đủ tai nạn rồi, bây giờ lại xuất hiện một đám dị vật không ra hình người, không rõ mục đích, có phải trời cao muốn diệt Venus không a???

Rồi khi quân dân Venus đồng lòng muốn quyết một trận tử chiến, bọn họ lại nhận được tin tức, Sư đoàn Dang đang đóng quân ở Venus đã bị quân đoàn quái vật bí ẩn kia tiêu diệt không sót lại một mống nào.

A, nếu vậy chẳng lẽ quân đoàn quái vật kia là đồng minh của người Venus bọn họ sao?

...

Mah cảm báo cáo đặt trước mặt Lục Lãnh. "Quân đoàn quái vật bí ẩn kia đã tiêu diệt Sư đoàn mà chúng ta để lại ở Venus. Nguyên soái, ngài tính như thế nào?"

Lục lãnh vuốt ve con dao nhỏ trong tay. Nhỏ bé, nhưng lại sắc bén vô cùng. Giống như nụ cười của cô ta vậy...

"Mặc kệ bọn nó. Một cái Venus đồ bỏ đi mà thôi! Đem cho bọn chúng làm quả bóng đá chơi cũng được." Lục lãnh liếc mắt nhìn Mah. "Việc mà ta muốn làm nhất bây giờ, người cũng biết mà đúng không? Ta không muốn tốn thời gian vào những việc vô bổ này!"

Mah nhìn Lục Lãnh thật lạ lẫm trước mắt, cố gắng đè xuống lo lắng trong bụng.

Nguyên soái, ngài có nhìn ra hay không... ngài... càng lúc càng kì quái...

...

Tần Đông lạnh lùng nhìn khung cảnh tan hoang trước mắt, có chút phiền muộn vò vò đầu. Hấn đến muộn mất rồi sao?

"Đại ca! Bọn em không nhìn thấy được những dấu vết của chị đại mà anh nói. Có lẽ chị đại đã..." Dù sao cô ta cũng là một con bé chưa tròn 18 tuổi, gen lại mới chỉ D cấp, trong lúc chiến tranh loạn lạc này thì xác suất sống sót có thể coi như không tồn tại a~ Hắc Diện nghĩ nghĩ.

"Người đang suy nghĩ cái gì?" Tần Đông âm trầm nhìn Hắc Diện.

"A... không không không! Chắc chắn là đại tỷ vẫn còn ổn rồi a! Đại tỷ làm sao có thể... ha ha ha..." Anh anh anh... đại ca thật đáng sợ... Đường đường là Hắc Diện đại nhân ta đây mà cũng không dám cãi lại một câu, hic hic hic... QAQ

"Em ấy sẽ không chết. Làm sao có thể..." Tần Đông cười thâm, lắm bà lắm bầm.

Hắc Diện nhìn Tần Đông, buồn bã hức một tiếng.

Đại ca, anh như thế này lại càng đáng sợ hơn đó TOT

...

Khác hẳn với luồng không khí vừa u ám vừa nguy hiểm ở trên kia, Dạ Tiểu Vũ bây giờ đang tận hưởng một cuộc sống "dưỡng lão" vừa viên mãn vừa thích ý.

Sáng thì được Lâm Lam đánh thức sắp xếp, rồi đi làm.

Khi làm việc thì vừa gặm bánh vừa sửa lỗi chính tả với sắp xếp giấy tờ linh tinh, đôi lúc thì lại tìm một số cách câu dẫn tên ngốc Vũ Chinh.

Tối về nhà chính là bồn nước ấm bốc hơi nghi ngút của Lâm Lam, cùng với một bàn ăn ngập tràn sơn hào hải vị.

Sống hai đời, đây chính là lần đầu tiên Dạ Tiểu Vũ cảm thấy hạnh phúc và thoải mái như thế này a!

Cho đến khi..

"Vũ ca ca

" Vũ Ngân xông vào phòng làm việc của Vũ Chinh, ôm chặt lấy tay hắn. "Ca ca~ Ngân nhi muốn đi chơi!"

"Được rồi!" Vũ Chinh thở dài. Cô em gái này, hắn không thể nào làm ngơ được. Dù sao trước khi mẹ mất, mẹ đã giao phó nó cho hắn.

"Ca ca là tốt nhất!" Vũ Ngân thoải mái cười khúc khích. Rồi nhân lúc Vũ Chinh không chú ý, con bé quay đầu lại nở một nụ cười đắc thắng "ca ca là của tu!" với Dạ Tiểu Vũ. "Ngân nhi muốn đi ăn bánh ngọt ở phố KLim

Thật là trẻ con. Dạ Tiểu Vũ cắn một miếng bánh, có chút thương hại nhìn cô bé đang cười đến bất diệc nhạc hồ kia.

Nữ vật hi sinh - Vũ Ngân. Một vật hi sinh nữ xứng gen cấp A.

Vũ Ngân là em gái cưng của Vũ Chinh, kiêu ngạo và trẻ con chính là hai từ chính xác đến tuyệt đối mà Dạ Tiểu Vũ khái quát về cô ta.

Không, cả ngu ngốc nữa!

Một vật hi sinh ngu ngốc từ bỏ cả địa vị lẫn sức mạnh vì một thứ tình yêu đơn phương sai lầm, cuối cùng là chết mục xương ở một cái xó nào đó, tạo cơ hội cho vị nữ phụ Mã Lạc kia tiếp cận Vũ Chinh đang "thương tâm" vô cùng.

Yêu một cách hèn mọn đến mức đó, Dạ Tiểu Vũ cũng phải cho cô bé này một con điểm 10 về sự hèn mọn.

Nổi hờ thẹn của phụ nữ a!

Dạ Tiểu Vũ thở dài, gãi gãi sống mũi. Đôi lúc, quá ngu ngốc sẽ hại chết chính bản thân mình, mà thông minh quá, cũng sẽ sống không lâu.

"Dạ thư ký, cô có muốn cùng đi với chúng tôi không?" Đột nhiên Vũ Chinh quay lại hỏi một câu khiến Dạ Tiểu Vũ thật bất ngờ. Khuôn mặt Vũ Ngân trở nên đen như đáy nồi, một luồng tức giận chạy thẳng vào đầu óc ngu ngốc kia.

"Không được ca ca!!! Ngân nhi không thích ả này! Không cho ca ca lại gần ả!" Vũ Ngân túm lấy tay của Vũ Chinh, dùng hết mọi cách kéo đi.

"Vũ Ngân..." Vũ Chinh thở dài, kéo cánh tay kia ra ngoài. "Anh còn có rất nhiều thứ cần phải làm. Hơn nữa Dạ thư kí không phải "ả ta", em cần phải rút lại những lời nói đó! Xin lỗi cô ấy đi!"

"Việc gì em phải xin lỗi ả đàn bà này?" Vũ Ngân chanh chua hét lên. "Anh là anh trai của em, anh phải nghe lời em chứ! Mẹ cũng bảo anh phải nghe lời em đó thôi!"

Lông mày Vũ Chinh nhíu lại, bàn tay nắm chặt thành hình nắm đấm. Vũ Ngân vô tri hoàn toàn không thèm để ý đến điều này.

Dạ Tiểu Vũ cười khẩy một tiếng.

Thật ngu ngốc làm sao.

Cho dù người đàn ông đó có nuông chiều người như thế nào, thế nhưng tuyệt đối, đừng đem sự nuông chiều đó trở thành đương nhiên hay một cái nghĩa vụ bắt buộc.

Tại sao ư? Bởi vì đàn ông là một loài động vật ăn thịt vô cùng ích kỉ.

Khi bọn hắn cảm thấy thích thú, sự chăm sóc và nuông chiều sẽ được bọn họ coi như một thú vui "chiều lòng phụ nữ". Còn khi phiền chán, đừng nghĩ rằng bọn họ sẽ cho người một chút thương cảm nào, thậm chí, sự chăm sóc ân cần ngày xưa sẽ càng làm bọn họ thêm ghê tởm người.

Tất nhiên, điều này cũng có ngoại lệ.

Những tên biến thái đó suy nghĩ như thế nào về phụ nữ, chỉ có bọn họ mới biết a, dù sao Dạ Tiểu Vũ cô cũng không phải thần thánh, và bọn họ cũng chẳng phải người bình thường.

Dạ Tiểu Vũ tỏ vẻ: =.=

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Méo Mó

"Rầm!!!" Ngay khi cả 3 người đang giằng co, một vị quân nhân hốt hoảng xông thẳng vào cửa phòng Vũ Chính. "Nguyên soái! Mộc tinh gửi tin cầu viện!"

"Mộc tinh?" Vũ Chính nhíu mày.

"Đây là thông báo của họ. Thứ lỗi cho tôi vì đã thất lễ." Vị nam quân nhân cúi đầu.

Vũ Chính lắc đầu. "Không sao, anh là người của Mộc tinh và gia đình anh đang ở trên đó, tôi biết. Nếu là tôi thì cũng sẽ không giữ được bình tĩnh. Thế nhưng anh cũng đã vi phạm quy tắc, đến nhận phạt ở phòng quản chế đi."

"Cảm ơn ngài." Nam nhân cảm kích nói, sau đó thì lui ra ngoài.

Vũ Ngân thấy Vũ Chính định ngồi xuống bàn, vội vàng kéo lấy ống tay áo của hắn. "Ca ca! Ca ca phải dẫn Ngân nhi đi chơi!"

"Không được..." Vũ Chính thờ dãi một hơi, thân thủ kéo tay Vũ Ngân ra. "Anh cần có việc phải làm. Đi chơi để ngày mai được không?"

"Không!!!" Vũ Ngân hét lên. "Ca ca phải đi chơi với Ngân nhi! Ca ca đã hứa là sẽ nghe bất cứ lời nào Ngân nhi nói cơ mà!"

"Ngân nhi..." Vũ Chính phiền muộn...

"Hơn nữa cái này làm trước hay làm sau đều như nhau thôi mà? Dù sao chết một hai người hay 4 5 người thì cũng đều như nhau thôi!" Vũ Ngân vô tư nói.

Cơ thể Vũ Chính cứng đờ, sau đó...

CHÁT

Má của Vũ Ngân bị một cái tát giáng xuống.

"Ca!!!!!" Vũ Ngân ôm lấy má, không thể tin nhìn Vũ Chính. Ca ca đánh cô? Ca ca đánh cô?!!

"Lời này của em đáng đánh!" Sắc mặt của Vũ Chính âm trầm, sát khí có gắng đè nén dưới đáy mắt. "Tính mạng của mỗi người quân nhân, mỗi người thường dân đều là sinh mệnh, em cũng chỉ là một trong số đó mà thôi! Cứ mỗi phút em hồ nháo, lại có thêm những sinh mệnh ngã xuống dưới chiến trường! Nói đi! Em coi bọn họ là thứ gì? Là gà vịt trên lò mổ hay sao?"

"Ca..." Đôi mắt Vũ Ngân oán hận nhìn Vũ Chính. "Tại sao em phải quan tâm đến bọn họ? Bọn họ đã cho em thứ gì sao? Hay em nợ bọn họ cái gì? Ca! Ca quá tàn nhẫn! Vì những kẻ đó mà ca lại đánh em!"

(Xung hô "ca" ở đây là con nhỏ này nó bắt chước cổ đại gọi cho zui thôi :))

"Bọn họ là quân nhân, sứ mệnh của bọn họ không phải là chết đi để bảo vệ chúng ta hay sao? Tại sao chúng ta phải vì bọn họ mà mất đi thời gian quý giá của mình!"

Vũ Chính hội tụ hỏa cầu trên tay, hoàn toàn là có ý định đập xuống.

"Vũ nguyên soái." Giọng nói nhẹ nhàng khiến Vũ Chính giống như tỉnh giấc.

Dạ Tiểu Vũ nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Vũ Chính, ngọn lửa khiến bàn tay của cô run rẩy, Vũ Chính vội vàng dập nó đi, thế nhưng đôi bàn tay trắng nõn đã có những vết bóng đáng sợ.

"Vũ... Dạ thư kí... Để cô hồ thẹn rồi." Vũ Chính chưa sót cười. Hắn đã quá nuông chiều Vũ Ngân, đến mức thế giới quan trong mắt con bé đã vặn vẹo thành một cái hình dạng méo mó mất rồi.

Lắc đầu, Dạ Tiểu Vũ nhìn Vũ Ngân.

Cô bé này, đơn thuần chính là vô tư đến mức tàn nhẫn, vô tâm đến mức độc ác.

"Vũ tiểu thư. Có lẽ trong mắt của cô, quân nhân chỉ là những con chó trung thành canh chừng cửa chính để cô đêm đến có thể vui vẻ cuộn mình trong chăn ấm ngủ ngon." Dạ Tiểu Vũ lạnh lùng nhìn Vũ Ngân. "Thế nhưng đối với tôi, quân nhân là những con người cao quý nhất, cũng khổ sở nhất. Sinh mệnh của quân nhân, có lẽ còn đáng quý hơn một vị tiểu thư đài các ăn sung mặc sướng như cô đây. Một con sâu mọt không biết làm bất cứ một thứ gì cả!"

"Cô!!!" Vũ Ngân á khẩu.

Dạ Tiểu Vũ lạnh lùng liếc cô ta, sau đó xoay người thu dọn đồ đạc trên bàn. "Nguyên soái, hôm nay tôi không khỏe, xin phép được về trước." Sau đó không chờ Vũ Chinh đồng ý, Dạ Tiểu Vũ bước ra khỏi cửa.

"Dạ thư..."

"Cạch!"

...

Dạ Tiểu Vũ âm trầm nhìn Vũ Ngân bước vào xe bay, ngón tay hơi hơi động đậy.

Con nhỏ đó, chỉ cần cô được mở quyền hạn giết nó, nó đừng nghĩ có thể sung sướng mà chết một cách dửng dưng!

"Àm!" Một chiếc thùng rác bị cô đá bay.

Nó nghĩ mình là ai mà dám nói lên những lời nói rác rưởi đó!

Nó mới thực sự chính là rác rưởi!

Dạ Tiểu Vũ che mặt, che đi ánh mắt dã thú đáng sợ đang mất kiểm soát trên gương mặt của cô.

Cô không chấp nhận được những lời nói ích kỉ như thế, bởi Dạ Thần - anh trai của cô là một quân nhân.

Bằng một cách nào đó, Dạ Thần kiểm soát bản năng khát máu và dục vọng giết người của mình khi tham gia quân đội. Đồng thời trên cơ thể của anh chưa bao giờ ngừng chảy máu.

Dạ Tiểu Vũ không đếm được biết bao nhiêu lần Dạ Thần phải nằm trong khoang chăm sóc đặc biệt trong tình trạng nguy kịch.

Tất cả, chỉ bởi vì cái lí lẽ ích kỉ kia của con người.

Bọn họ cho rằng Dạ Thần có sức mạnh, cho nên phải chịu trách nhiệm, nhất là khi anh đã mặc lên người bộ quân trang màu xanh lục. Những nhiệm vụ bất khả thi, những vụ khủng bố, bắt cóc, vũ khí sinh học, gián điệp, và cả việc giải quyết những thực thể không thuộc về thế giới con người ngoài sáng nữa.

Dạ Tiểu Vũ không thể nói gì, thậm chí can ngăn, bởi đó cũng là điều Dạ Thần muốn. Cô làm sao có quyền ngăn cản anh chứ?

Thế cho nên, chúc nghiệp quân nhân trong lòng Dạ Tiểu Vũ... cao quý vô cùng.

Cho dù là cùng đứng trên chiến trường giương hòng súng vào nhau, Dạ Tiểu Vũ vẫn luôn dành cho đồng đội của cô những lời chúc phúc sâu kín nhất, cũng dành cho kẻ địch những lời xin lỗi khi cướp đi sinh mệnh của họ.

Trên chiến trường, tay bạn phải dính máu tươi của một ai đó thậm chí là một người còn chưa bao giờ gây bất kì tổn thương nào lên bạn. Bởi nếu không giết, bạn sẽ là người bị giết.

Thế nhưng... Dạ Tiểu Vũ chưa bao giờ cho rằng việc giết một ai đó chưa bao giờ làm tổn thương đến cô hay người xung quanh cô là đúng. Cô có quyền gì mà cướp đi sinh mệnh đáng quý của họ chứ?

Rồi sẽ có ngày, cô sẽ phải đền tội cho những tính mạng của những con người vô tội đó.

"Đến cùng... mình vẫn không phải là kẻ sát đá..." Dạ Tiểu Vũ lầm bầm.

Đúng vậy, cô chỉ là một con người mà thôi...

Chỉ cần vẫn có một điểm yếu... cô vẫn cũng sẽ là một con người có trái tim bằng máu thịt... chứ không phải là một ác ma máu lạnh tắm mình dưới địa ngục...

Đôi khi... nghĩ đến việc bản thân vẫn còn một thứ dễ thương yêu, vẫn còn một người để bảo vệ (Trịnh công :)), là cô lại cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Cũng là thở phào một tiếng, vì cô vẫn chưa hoàn toàn là Ác ma...

Ánh sáng cùng bóng tối hắt lên khuôn mặt thiếu nữ, vạch kẻ rõ ràng hai nửa sáng tối. Phần sáng, là dương quang sáng lạn thánh khiết động lòng người,

còn phần tối, lại hoàn toàn chìm vào bóng đêm không thể nhìn rõ.

Dạ Tiểu Vũ có dục vọng giết người, thậm chí là diệt thế, thế nhưng sẽ không bao giờ vì tư lợi mà giết người vô tội.

Cô sẽ không tha thứ cho bất kì ai tổn thương cô hay bạn bè, người thân của cô.

Khi cầm súng đứng trên chiến trường giết chết những người quân nhân hoàn toàn vô tội, cô cũng sẽ tự mình nhận lỗi và sẵn sàng xuống địa ngục để trả giá cho những sinh mệnh này.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Tìm Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Sâu Mọt

Vũ Chính suy tư đọc từng chữ trong báo cáo trên tay, lông mày của hắn nhíu lại đến mức Dạ Tiểu Vũ cũng phải lo lắng cho cái cơ mặt trên trán của hắn.

"Hà..." Vũ Chính đặt báo cáo trên tay xuống, suy tư ôm lấy trán. "Cô... cô nghĩ rằng cao tăng của Liên Bang hiện nay đang ở trong tình trạng nào..." Một câu hỏi bất chợt của Vũ Chính hướng đến Dạ Tiểu Vũ.

"Tôi ư?" Dạ Tiểu Vũ dừng công việc trên tay lại. Câu hỏi của Vũ Chính giống như một con dao nhỏ đâm thẳng vào những mớ kí ức vụn vụn của cô. "Thật sự, đối với tôi, đám cao tăng các người đó chỉ giống như một lũ lợn ngu ngốc mà thôi."

Vốn không có mong chờ gì ở câu trả lời của Dạ Tiểu Vũ - Vũ Chính giật mình nhìn vào cô. Khuôn mặt của thiếu nữ không còn là nụ cười nhẹ nhàng dịu dàng kia, mà đã thay vào đó là một tầng băng sương mỏng dính nhưng lại lạnh lẽo vô cùng.

Dạ Tiểu Vũ liếc nhìn hắn, ánh mắt sắc bén tựa như một con dã thú đang xù lông bảo vệ một cái gì đó.

"Lũ lợn ư?" Một so sánh thú vị khiến Vũ Chính bật cười.

"Không đúng ư?" Dạ Tiểu Vũ liếc hắn. "Một đám sinh vật yếu ớt đầy ngu ngốc tự khoác lên mình một lớp vỏ bọc sáo rỗng mang tên chính nghĩa, không phải là lợn thì là gì?"

Cô xoa xoa những ngón tay của mình, ánh mắt lơ đãng mang theo sự chán ghét sâu sắc. "Một đám chính khách chỉ biết nở những nụ cười giả dối và nịnh bợ, trong mắt bọn họ chỉ có lợi ích và lợi dụng kẻ khác. Những quân nhân như chúng ta thực chất chỉ là những con vật tội nghiệp bị bọn họ lợi dụng vì lợi ích của chính mình mà thôi."

"Hà..." Nghĩ đến hình ảnh Dạ Thần treo đầy dây dưa nằm trong bệnh viện, Dạ Tiểu Vũ lại không thể không cười lạnh một tiếng.

Vũ Chính ngẩn ngơ nhìn cô gái trước mặt. Một cái nhìn thật sắc bén với thời cuộc và nhân tâm, cô ta... thật quyền rũ...

Dịu dàng mà sắc bén... quyền rũ nhưng không phạm tục...

Sau một thoáng ngẩn ra, Vũ Chính đã lấy lại được trạng thái bình thường của mình. Hắn cười nhẹ một tiếng. "Sau 1000 năm kiến quốc, quả thật cao tăng của Liên Bang đã có một số bộ phận bị biến dạng, mục nát, thế nhưng kì thật chỉ là con sâu làm rầu nồi canh mà thôi. Vẫn còn rất nhiều những con người sống hết mình với vinh dự của Liên Bang."

Nhớ về những người lính không ngần ngại xông ra chiến trường, những vị đại tá, đại úy ngu ngốc dẫn đầu vào chịu chết kia, Dạ Tiểu Vũ có chút trầm mặc gât đầu. "Tôi hi vọng sẽ có một ngày, sinh mệnh của những người lính trong mắt của bọn họ sẽ không giống như sinh mệnh của những con súc vật tội nghiệp kia."

Vũ Chính trầm mặc. Hắn đưa văn bản cho Dạ Tiểu Vũ.

"Bạo loạn ở Mộc tinh?" Một dòng chữ lớn khiến Dạ Tiểu Vũ giật mình.

Một bên là dân quân bạo loạn, một bên là cao tăng của Mộc Tinh. Lí do mà bạo dân đưa ra chính là "những người cầm quyền đáng phải chịu tội lại không nhận được trừng trị đích đáng?"

"2 năm trước, có một vụ cưỡng hiếp bạo dân cực kì kinh khủng được đưa ra ánh sáng. Cho dù tình dục hiện nay đã phổ biến đến mức mà SM cũng đã là một thú vui rất tao nhã rất bình thường. Thế nhưng "cưỡng chế cưỡng bạo" vẫn là một trọng tội vô cùng bị nghiêm cấm của Liên Bang." Vũ Chính nói. "Đồng thời vụ cưỡng hiếp này, lại kinh khủng đến mức khiến người ta rợn cả người."

"Liên tục 5 năm, hàng nghìn đứa trẻ cả nam lẫn nữ bị bắt cóc, tuy nhiên mật độ không dày và khoảng thời gian cách nhau cũng không ngắn nên người ta chỉ cho là chúng bị lạc hay bị bọn buôn người bắt cóc mà thôi. Cho đến một ngày, người mẹ nhìn thấy con trai của mình bị gắn trên một sợi xích chó, cùng lúc bị cả chục người đàn ông ăn mặc cao sang cường bạo ngay trên đường cái." Vũ Chính nhăn mày nói.

"Ngay lập tức những cuộc điều tra thăm dò nổi lên, từng hành động tội ác bị ồ ạt phơi bày. 5 năm, những đứa trẻ bị bắt trở thành những nô lệ tình dục cho bọn quan lại quý tộc ở Mộc tinh, một số còn bị bán ra các tỉnh hệ khác, không còn cách nào được nhận về nhà."

"Những đứa trẻ được cứu về đều đã hoàn toàn bị phế bỏ, mất đi hết toàn bộ nhận thức của mình. Một số đứa bé kiên cường hơn thì phải gánh chịu trên mình nỗi đau tinh thần vô cùng lớn, theo lời kể của chúng, những hành động dã man của những con người mang trên mình bộ mặt của dã thú hoàn toàn bị phơi bày."

"Hàng loạt các quan chức bị ép vào buồng giam, những kẻ liên quan bị bỏ tù và những đứa trẻ cùng gia đình của chúng được nhận trợ cấp hậu đãi."

"Thế nhưng những điều đó có thể giúp chúng lấy lại được những gì đã mất ư?" Dạ Tiểu Vũ cắt ngang lời của Vũ Chính. Đôi mắt của cô tựa như một con dao sắc bén nhìn thẳng vào hắn. "Nói đi, lấy lại được không?"

Vũ Chính nhắm mắt, lắc đầu. "Không thể." Lời nói này tựa như đã rút hết tất cả sức lực của hắn.

Ánh mắt Dạ Tiểu Vũ lóe ra sự điên cuồng. "Đúng vậy! Không bao giờ! Để tôi đoán tiếp phần tiếp theo đi? Một tin tức lại bị lộ ra, kẻ chủ mưu của vụ việc năm xưa là một kẻ quyền cao chức trọng, hoàn toàn không phải gánh chịu bất cứ hậu quả nào, thậm chí là còn kiếm lời nhờ nó nhiều vô cùng. Tất cả người dân tức giận đòi lại quyền công đạo, thế nhưng lại bị đàn áp tàn nhẫn."

"Cuối cùng, là bạo động? Đúng chứ ngài đại nguyên soái?" Cô cười lạnh.

Một điều thật đáng buồn chính là, những gì Dạ Tiểu Vũ nói, hoàn toàn không có chỗ nào không đúng. Vũ Chính chỉ có thể trầm mặc gật đầu.

Những lời nói của cô, khiến hắn cảm thấy thực hổ thẹn.

Sâu một của Liên Bang, quả thực đã xâm nhập thật sâu bên trong rồi, tựa như tằm ăn rỗi, khiến cho Liên Bang vốn bền chắc như tường thành đã có dấu hiệu bị nứt vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Văn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đến Mộc Tinh

"Vậy, cô sẽ đến Mộc tinh cùng tôi chứ?" Vũ Chính nhìn Dạ Tiểu Vũ, đôi con người đen in hằn lên hình bóng khuôn mặt cô. Người phụ nữ này, càng lúc càng khiến hắn yêu thích.

Làm cách nào để khiến cô dựa dẫm vào hắn nhỉ?

"Được thôi." Dạ Tiểu Vũ bâng quơ nói không một chút chần chừ. Mộc Tinh, có một số thứ rất hữu ích. Nếu có thể đi du lịch Mộc tinh miễn phí tranh thủ kiếm thêm một chút ít vật phẩm bàn tay vàng, nhất là bằng tiền của Vũ Chính, vậy thì cứ sao lại không làm?

Hơn nữa, dường như bạo động ở Mộc tinh, cũng không đơn giản như vậy đâu... Dạ Tiểu Vũ mân mê môi. Nếu cô nhớ không nhầm, bây giờ đang là lúc nữ chính Phụng Ly Hy kia đi công tác ở Mộc tinh đi...

...

"Hừ

A ah ah... chưa đủ... chưa đủ... chưa đủ ah... Ta cần thêm nữa... thêm nữa... thật nhiều nhiều..."

"Máu tươi càng nhiều... ta sẽ càng thêm mạnh mẽ... Phụng Ly Hy... Dạ Tiểu Vũ... các người hãy chờ đó cho ta..."

Ả ta ngồi trên đống xác chết của những nam nhân ngu ngốc, T*** d*** cùng máu tươi nhuộm đỏ cả cơ thể, nụ cười của ả vắn vẹo đến đáng sợ.

Cô gái này, phát điên rồi.

...

Dạ Tiểu Vũ liếc nhìn Vũ Chính đang giả vờ lúng túng, có chút muốn bật cười một tiếng. Tiểu xử nam khi biết yêu lần đầu, quả thật là ngốc nghếch vô cùng.

"Tôi không muốn bị tiếng là bạc đãi cấp dưới nên có ý định cấp cho cô một căn phòng hạng nhất trên phi thuyền như tôi, ngặt nỗi bọn họ thông báo rằng đã hết phòng... cho nên ủy khuất cô phải cùng... cùng tôi trụ trong một căn vậy." Vũ Chính lúng túng trần thuật lại, hai vành tai đỏ một màu cà chua xinh đẹp.

"Ha ha, ngài không cần nói gì mà... tôi hiểu..." Dạ Tiểu Vũ mỉm cười, ánh mắt ám muội, lướt qua căn phòng nhỏ.

Ha ha... chỉ có một chiếc giường, tên gốc này từ khi nào mà thông minh như vậy nhỉ? Hay là đàn ông khi muốn ném một ai đó lên giường đều sẽ IQ tăng đột biến?

Lần đầu tiên, Dạ Tiểu Vũ nghi ngờ ánh mắt đánh giá Vũ Chính của mình. Có vẻ, cô còn phải nghiên cứu kĩ thêm về tâm lí học gì đó rồi!

"Ha ha... làm phiền cô rồi." Vũ Chính xấu hổ cười.

Hắn nhờ đại ca tư vấn chỉ có mỗi phương pháp này, cô sẽ không ghét bỏ hắn đi?

"Ngài muốn ăn nhẹ một chút gì không?" Dạ Tiểu Vũ mặc kệ tên lớn xác này đang suy nghĩ vớ vẩn gì, mặc tạp dề vào và đi vào bếp.

"Cho tôi một đĩa sa lát nhẹ là được rồi." Vũ Chính lật tấm hồ sơ ra, ánh mắt lại theo kẻ hờ liếc nhìn độ cong gòy cảm đang tắt bật dưới bếp.

Hắn không muốn chỉ dừng lại ở đây, hắn muốn, là được nhìn thấy hình ảnh này hàng ngày, trong nhà của hắn.

Khi hắn chìm đắm trong sự dịu dàng và quan tâm của cô, cô lại để lộ ra một góc nhìn gai góc và đầy sắc bén, sau đó, lại thật quyến rũ và trưởng thành, tựa như bông hoa mẫu đơn gọi cảm nhưng không hề thiếu mạnh mẽ và can trường.

Dạ Tiểu Vũ, rốt cuộc, em là một người phụ nữ như thế nào đây?

Tôi...

"Dạ thư kí, cô đã tắm xong chưa?" Vũ Chính sờ sờ mũi, nhìn thân hình nóng bỏng mờ nhạt in trên cánh cửa thủy tinh mờ. Tại sao cánh cửa này không đi chết đi nhỉ?

"Chưa... ngài đợi tôi chừng 5 phút nữa là được rồi." Dạ Tiểu Vũ trầm mình trong bồn tắm, tay liên tục vuốt màn hình ảo.

Phượng Ly Hy đã đến Mộc Tinh trước khi nó bạo phát bạo động khoảng chừng 2 tuần, hành tung của cô ta trong thời gian này rất bí ẩn, không một ai nắm rõ.

Thế có nghĩa là, đợt bạo loạn này rất có thể là do cô ta nhúng một tay vào. Tin tưởng cô đi, nữ chính nam chính đi đến đâu thì nơi đó sẽ có chuyện, không phải giường sập thì là bạo phát chiến tranh :v

Nhưng mà, cô ta gây ra bạo động ở Mộc Tinh là có mục đích gì?

Gây chiến tranh?

Gây xung đột?

Hay chỉ đơn giản là muốn phá hoại Liên Bang? Cũng có thể lắm, trọng sinh nữ chính mang thuộc tính hận đời, trời phụ ta thì ta phụ người mà.

Câu hỏi này Dạ Tiểu Vũ thắc mắc suốt một buổi tối mà cũng không nghĩ ra lời giải đáp, xoay xoay một lúc thì đã đến giờ đi ngủ rồi.

"Nguyên soái, để tôi ngủ trên sô pha nhé, người của ngài quá lớn, không thể ngủ trên chiếc sô pha này!" Dạ Tiểu Vũ chớp chớp mắt, vô tội nhìn chiếc sô pha ọp ẹp cùng bóng dáng cao lớn trước mặt. "Ngài là một Nguyên soái, tôi không thể để ngài chịu ủy khuất được!"

"Không được! Là nam nhân ai lại để nữ nhân chịu khổ thay mình? Để tôi nằm dưới sàn cũng được!" Vũ Chính lắc đầu.

Ánh mắt Dạ Tiểu Vũ trở nên sâu thẳm. Tên này, có vẻ không giống như một người thông minh đang tìm cách ném nữ nhân lên giường, mà giống một tên ngu ngốc không hiểu phong tình là hơn!

Thật mâu thuẫn, lúc thì lấu cá mưu mô, lúc lại ngu ngốc y như một con lợn*.

"Vậy thì, theo tôi thấy hay là chúng ta phân giường đi, dù sao chiếc giường này rất rộng!" Dạ Tiểu Vũ chớp mắt, chỉ về phía chiếc giường kingsize.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nam Nữ Chung Giường, Và Cái Kết... (H)

Vũ Chinh cuộn lấy cái chăn, có một loại xung động muốn đập chết chính mình. Mẹ nó, tại sao hắn lại giống như một cô dâu nhỏ lần đầu về nhà mẹ chồng như vậy chứ?

Tiếng thở đều đều của cô, mùi hương thơm nhàn nhạt tựa như hương hoa lan cuối mùa, da thịt trắng nõn phản chiếu dưới ánh đèn mờ. Vũ Chinh hoàn toàn bị những hình ảnh xinh đẹp tựa như trong bức tranh giai nhân này hấp dẫn. Bàn tay của hắn tiến đến, muốn nắm lấy sợi tóc xinh đẹp kia.

Hắn... hắn là đang muốn làm gì?

Vũ Chinh bị chính hành động của mình dọa sợ. Khi này, hắn đã muốn ôm lấy nàng, phải không? Từ khi nào, hắn lại dễ dàng mất kiểm chế như vậy?

Tự cảnh báo bản thân một trận, sau đó Vũ Chinh nhắm mắt lại, cố gắng không để hình ảnh này cảm dỗ. Dạ Tiểu Vũ đã tin tưởng hắn đến vậy, làm sao hắn có thể phản bội sự tin tưởng đó, làm nên chuyện cảm thú với cô?

"Hừ... hức..." Để rồi khi Vũ Chinh nhắm mắt lại, tiếng thổn thức bên cạnh giống như nhân bản ra 10 lần, bám chặt lấy hắn. Những câu hỏi linh tinh nhảy nhót trong đầu Vũ Chinh, khiến hắn giống như muốn rối loạn.

Cô đang khóc đó sao?

Vì sao cô ấy lại khóc?

Cô ấy, có đang khóc vì ai hay không?

Có thể nói, đàn ông khi nào động chính là như một con ngựa đứt dây không ai nín lại nổi. Nhất là khi tên khốn nào đó đang falling in love :))

Vũ Chinh không chịu đựng nổi mở mắt ra, Dạ Tiểu Vũ đã quay người lại đối diện với hắn, đôi môi anh đào hơi hé mở, hương thơm như lan như ngọc nhẹ nhàng vờn quanh hắn. Đôi mắt của cô tựa như lưu ly trong suốt in lên hình bóng của hắn, mơ màng mang theo hơi nước.

"Em..." Vũ Chinh gạt mình nhìn giọt nước mắt rơi xuống trên má cô, bối rối lấy một ngón tay đỡ lấy nó. "Tại sao lại khóc?"

Dạ Tiểu Vũ ngần ngại nghe câu hỏi ngu ngốc của Vũ Chinh. Cô cười khẽ một tiếng. "Vì sao lại không được khóc chứ?"

Vũ Chinh run lên, ôm chặt lấy Dạ Tiểu Vũ vào lòng, một khắc đó, hắn giống như nhìn thấy cô gái này, chìm vào trong bóng đêm vô tận. Hắn có chút ngốc nghếch chạm lên đôi môi cô, cảm nhận được sự ấm áp của nó khiến tim hắn muốn ngừng đập.

"Tôi..." Giọng của Vũ Chinh khàn khàn. "Tôi..."

Dạ Tiểu Vũ hoàn toàn không có ý định đợi tên này nói xong, cơ thể tựa như rắn nước cuộn lấy hắn, chỉ trong phút chốc tiểu Chinh Chinh đã dựng nên một chiếc lều nhỏ :v

Trong khi lửa tình cháy hừng hực, ở một nơi khác...

"Đại ca! Bọn em đã chuẩn bị xong!" Mật sẻo nói. "Hai phút nữa sẽ tổng tiến công tàu phi thuyền kia!"

Đại ca: "Tốt! Nghe nói phi thuyền đợt này có mấy thứ đồ tốt, sau khi xong việc đủ cho anh em ta ăn cả năm!"

"Đại ca uy vũ!!!"

Một toán cướp vũ trụ gà mờ lại gần...

"Ah..." Dạ Tiểu Vũ ôm lấy đầu của Vũ Chinh, ngón tay lồng vào tóc hắn. Tóc của Vũ Chinh, có một mùi hương nhẹ nhàng của vùng đồng nội. Dạ Tiểu Vũ ngần ngại nghĩ. Giống như mùi hương trên tóc của Cố Thần.

Cố Thần, người anh trai ngu ngốc kia, bây giờ anh như thế nào rồi?

"A!" Giống như nhận ra Dạ Tiểu Vũ thất thần, Vũ Chinh cắn lên bụng của cô, khiến cho cô phải yêu kiều mà rên rỉ.

"Em, đến lúc này mà vẫn có thể nghĩ vớ vẩn cho được!" Vũ Chinh nhẹ nhàng lau đi giọt mồ hôi trên cổ Dạ Tiểu Vũ, bực mình cười nhẹ một tiếng.

"Hum~" Dạ Tiểu Vũ cong mình đón nhận vật to lớn dưới thân, hàm răng trắng nõn cắn vào nhau, mơ màng rên rỉ một tiếng. Đôi má hồng đào ửng đỏ. "A~ ah..."

Vũ Chinh nhẹ nhàng lướt động, một tay lại vén tóc của cô, ngắm nhìn đôi mắt đang mơ màng một vẻ hưởng thụ kia. Trong đôi mắt của cô lúc này chỉ có duy nhất hình ảnh của hắn mà thôi, đúng không?

"Em..." có thể yêu tôi hay không?

"Àm!!!" Một tiếng nổ khiến mọi thứ đảo lộn, cũng cắt ngang câu hỏi của Vũ Chinh. Một dấu tức giận to đùng xuất hiện trên đầu nam nhân.

"Các anh em! Xông lên! Đàn ông giết đàn bà hiệp!!!" Mặt sọc hết lên.

"Xông lên!"

"Xông lên!"

Đại ca đi ngang qua một căn phòng có cánh cửa trang hoàng long lẫy. "Ồ, nơi này xinh đẹp như vậy thì hẳn là có không ít thứ tốt đi!"

"Cạch."

Cánh cửa mở ra, theo sau là một quả cầu lửa, đem vị đại ca ngu ngốc này thiêu trụ.

Vũ Chinh ôm lấy Dạ Tiểu Vũ đang cuốn mình kín mít trong tấm mền, sắc mặt giận dữ bước ra ngoài. Từng đợt sóng lửa hội tụ xung quanh hắn, điên cuồng công kích toán cướp vũ trụ.

"Á!!! Đại ca bị hắn giết rồi! Trả thù cho đại ca!!!"

"Chạy nhanh lên! Hắn có dị năng! Hắn có hỏa hệ... Á!!!"

Lửa cháy thiêu rụi tất cả.

Dạ Tiểu Vũ nhìn khuôn mặt đen ngòm của Vũ Chinh, nhin không được khúc khích che miệng cười.

Đêm nay, là một đêm rất đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Bạo Dân Tấn Công

Sau buổi tối vì diệu kia, không khí giữa hai người đã thay đổi vô cùng rõ rệt. Mà theo lời của một vị binh sỹ canh cửa thì đó là "mùa xuân của thù trưởng" đã đến rồi.

Bất cứ lúc nào, Vũ Chinh cũng giống như một cái đuôi lẻo đẻo theo sau chân của Dạ Tiểu Vũ, hết lòng ân cần chăm sóc, hoocmon giống được lan tỏa khắp cả phi thuyền.

"Vũ... Vũ Chinh..." Dạ Tiểu Vũ đỏ mặt nheo nheo tay hắn. "Phi thuyền sắp cập bến rồi, nhanh chóng ổn định chỗ ngồi đi."

"Vũ nguyên soái, 2 phút nữa chúng ta sẽ tiến vào cảng vũ trụ của Mộc Tinh!" Một vị nam quân nhân đi đến. "Bộ hậu cần mời ngài đến khu vực chiến lược vài phút."

"Được." Vũ Chinh gật đầu, đưa một ánh mắt nhìn đến Dạ Tiểu Vũ. Cô mỉm cười vẫy vẫy tay bảo hắn cứ việc đi đi.

"Cạch."

Căn phòng chìm vào im lặng.

"Tích..." Dạ Tiểu Vũ mở ra chiếc đồng hồ trên tay, ánh mắt hồ hững quan sát những tấm hình trên màn hình ảo. "Phượng Ly Hy... có lẽ cô chính là chủ mưu của vụ bạo động này đi..."

"Ha..." Dạ Tiểu Vũ che miệng bật cười, đôi vai nhỏ bé rung rung.

"Ha ha ha..." Hàm răng trắng nõn đan vào nhau, tiếng cười khúc khích khiến người ta rợn cả da gà vang lên trong căn phòng kín.

Đâu mới là Dạ Tiểu Vũ, đâu mới là bộ mặt giả tạo, đâu mới là nụ cười thực sự của cô?

Không một ai biết được điều đó, còn kẻ biết được, thì đều đã là người chết rồi.

...

"Kẹt... Ầm ầm ầm..." Cánh cửa phi thuyền mở ra, từng tốp quân nhân áo mũ chỉnh tề xếp hàng cánh giới xung quanh cảng vũ trụ số 2 của Mộc Tinh. Dạ Tiểu Vũ dưới sự hộ tống ân cần của Vũ Chính bước ra khỏi phi thuyền.

"Đây..." Vũ Chính ngăn người nhìn đông hỗn loạn bên ngoài.

Cảng vũ trụ tân tiến bị đập phá không còn một thứ gì còn hoàn hảo, bàn ghế bị bẻ gãy, từng đồng phi thuyền bị đập phá trải đầy linh kiện trên đường.

"... là bạo dân đập phá!" Một vị tham mưu cay đắng nói. "Không biết từ bao giờ, Liên Bang đã hoàn toàn đánh mất đi niềm tin ở họ rồi..."

Vũ Chính ngăn ngó nhìn những dấu vết đập phá chói mắt kia, một luồng tức giận không tên xuất hiện trong lòng hắn. Tại sao... bọn họ lại dễ dàng đem những thứ này tàn phá như vậy? Những vật liệu này, những chiếc phi thuyền này, tất cả đều là tiền bạc và công sức của cả một Liên Bang tích góp suốt bao nhiêu năm, cho dù nó nhỏ bé không đáng kể, nhưng công sức của những người làm ra chúng...

"Thật rõ ràng, đây không phải là một cuộc bạo động bình thường." Dạ Tiểu Vũ nhẹ nhàng cười. "Trong báo cáo hoàn toàn không ghi rõ tình hình thực sự ở Mộc Tinh, cho dù là bản báo cáo gửi đến Nguyên soái cao nhất của Liên Bang."

Một câu nói, giống như tiếng sét đánh thẳng vào đầu mấy vị tham mưu.

"Không thể nào! Làm sao có thể có người muốn hãm hại nguyên soái!!?" Một vị nam binh hét lên.

"Không, khả năng đó là hoàn toàn có thể!" Một vị nữ tham mưu chắc lưỡi nói, mắt kính gọng vàng lóe lên. "Nước ngầm của Liên Bang đâu phải là sâu bình thường!"

Dạ Tiểu Vũ nhìn biểu tình tựa tiểu phi tiểu của các vị tham mưu xung quanh, khóe môi hơi hơi câu lên độ cong cười khẩy.

Tạo ra bạo động ở Mộc tinh, giấu giếm tình hình trong báo cáo, sau đó khiến cho Vũ nguyên soái tiến vào trong cái bẫy tên là "Mộc tinh bạo động" này, quả nhiên là công lực đủ thâm sâu. Liệu có phải, là Phương Ly Hy thật hay không?

Có lẽ, cô đã coi thường trí thông minh của vị nữ chủ này rồi!

Thế nhưng, đôi lúc mọi chuyện không dễ dàng điều khiển giống như những gì cô suy nghĩ đâu nữ chủ à... Việc cô đem quên đi vũ lực của Vũ Chính ẩn dưới cái danh "thiên tài quân sự" của hắn đã là một báo hiệu cho sự thất bại của cô rồi.

Dạ Tiểu Vũ có thể coi thường trí thông minh của mấy tên này, thế nhưng vũ lực của bọn họ, cô chưa bao giờ xem nhẹ chúng. Bởi bọn họ thật sự mạnh mẽ như thế nào, cô là người biết rõ ràng nhất!

Lần độc đấu thâm kìa với Lục Lãnh, cô thực sự, thực sự không hề muốn nhớ lại một chút nào nữa, đơn giản chính là cô đơn phương bị chà đạp a T^T

"Ầm!" Một tiếng pháo kích cao xạ khiến mọi người giật mình.

Xa xa, từng tốp từng tốp người cầm theo vũ khí nguy hiểm xuất hiện trên đường lớn, ánh mắt bọn họ đục ngầu và hung dữ tựa như những con quái thú nguy hiểm bị dồn ép vào đường cùng vậy.

"Có phải là bọn chúng không? Đúng là bọn chúng rồi!"

"Lũ chính phủ chết tiệt đến giờ này mà vẫn muốn cử người đi lừa dối chúng ta ư!!?"

"Giết chết bọn họ!" Một tiếng nói tựa như cục đá bị ném vào mặt hồ, gợn sóng.

"Đúng vậy! Giết chết lũ đốn mạt đó! Thu thuế của chúng ta, chèn ép chúng ta, coi chúng ta như súc vật!!! Lũ đốn mạt!!!"

Tiếng súng nổ lên, các quân nhân nhanh chóng che chở cho bộ tham mưu, từng tầng chắn năng lượng xuất hiện cản lại đạn pháo không có mắt.

Loạn, loạn hết rồi!

Dạ Tiểu Vũ âm trầm nhìn những tên kích động dân chúng trong đám đông, một bóng dáng quen thuộc đập vào mắt cô.

Sao lại là hắn!!?

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Sự Thực Ở Mộc Tinh (Vụ H) (1)

"Ah..... ah.... đại nhân.... ngài quá mạnh mẽ... thiếp thân chịu không nổi... ah ~" Nữ nhân phục sức lòe loẹt, mặt hoa da phấn rên rỉ yêu kiều, dịu dàng hầu hạ vị chủ tử đang liên tục vận động "pít tông" trên người cô ta.

"Ah..... đại nhân uy vũ... cho thần thiếp đi... thần thiếp muốn..." Nữ nhân sử dụng hết sức mình co chặt hạ thân, khiến cho nam nhân suýt xoa một tiếng, một cái tát "chát" một tiếng hạ xuống mông của cô ta, khiến cho cô ta rên rỉ cong cả người lên.

"Ha ha... một cái nữ nhân dám dâng dè tiện! Làm chết nguoi! Cái đồ không biết tự lượng sức mình! Cái gì mà Liên Bang đệ nhất nguyên soái cơ chứ? Không phải cuối cùng vẫn là bị lão tử một cái âm mưu đưa chết trong tay hay sao? Ha ha ha... cái vị trí nguyên soái kia, phải là của lão tử!!!" Nam nhân điên cuồng luật động, phát tiết tâm tình dè hèn ích kỉ đầy gan tỵ của bản thân mình.

Hắn ta hoàn toàn không rõ, nữ nhân phía dưới hạ thân hắn đang "U" ư a" kia, khi nghe đến câu nói đó thì tinh quang chợt lóe, khoe môi cong lên nụ cười lạnh.

Sâu dưới lỗ hậu của nàng ta, một thiết bị nghe lén tiên tiến nhất hơi hơi run rẩy.

"Cạch." Lâm Lam nhẹ nhàng xoa xoa môi, khoe mắt yêu đã mang theo hiểu rõ cùng khinh miệt. Bàn tay trắng nõn lấy ra tai nghe không dây trên tai.

Hóa ra vở kịch mang tên "Mộc tinh bạo loạn" này, chỉ đơn giản là một trận âm mưu dương mưu lẫn lộn của cái đám chính khách vô dụng tựa như một lũ lợn chỉ biết kêu loạn kia.

Đỗ Phủ ti mẩn dùng khăn lau từng ngón chân một của thiếu niên, ánh mắt thần nhiên kéo theo châm chọc nói: "Cái lũ chính khách kia đã sớm muốn lấy hết quân quyền trong tay của Vũ Chính lâu rồi, trận bạo loạn này chỉ là một âm mưu mớ đầu cho hàng loạt kế hoạch bản thiêu của bọn họ mà thôi."

"Anh cũng không ngờ rằng, cái à nữ Trung Tướng Phụng Ly Hy kia lại chính là đầu sỏ của mớ kế hoạch này" Đỗ Phủ hôn lên gót chân của Lâm Lam "Mà em có thể nói cho anh biết, làm cách nào mà em có thể nĩ lệ đến nhường này hay không?"

Đến cả một chiếc gót chân nhỏ bé như thế này mà thôi, hắn cũng không thể nào thoát khỏi trầm mê trong nó.

"U?" Một ngón chân xinh đẹp tiến vào khoang miệng Đỗ Phủ, khe khẽ nhẹ nhàng ngo ngoáy.

"Em!!!" Đỗ Phủ tựa như quả bóng xì hơi.

"Liếm nó đi? Hửm?" Lâm Lam liếm liếm môi, khoe mắt xinh đẹp cong cong, đôi mắt xanh lam mà mị tựa như ngàn vạn ngọn sóng biển khơi dâng trào, lại quyến rũ chết người không có đường chống cự.

Đêm nay, có một con lang hóa thân thành dã thú.

...

Dạ Tiểu Vũ đọc thông tin trên thư điện tử mà Lâm Lam gửi đến, bĩu môi.

Sau một cuộc tập kích không thể bắn trả kia, Vũ Chính cùng các vị tham mưu được yểm hộ rời đi cảng vũ trụ, tiến vào ở trong một cái khách sạn hẻo lánh. Các phương án liên tục được đưa ra rồi lại liên tục bị bác bỏ. Tình hình tồi tệ ở Mộc tinh cùng sự thiếu thốn về thông tin chính xác khiến các vị tham mưu tựa như một kẻ mù lẫn điếc mò mẫm đi bên cạnh bờ vực, hoàn toàn không biết chính xác hướng đi của cả địch lẫn quân mình.

"Rầm!" Dạ Tiểu Vũ đã mất hết kiên nhẫn, đá vào chiếc bàn của đám tham mưu.

"Các người, những lúc cần thiết lại chẳng khác gì một đám người vô công rồi nghề!" Dạ Tiểu Vũ nhe răng nanh.

Một vị tham mưu tức giận muốn đứng lên phản bác, thế nhưng ánh mắt cảnh cáo của Vũ Chính khiến hắn cứng cả người.

"Ngày mai tôi và một ít quân nhân sẽ cải trang đi ra ngoài tìm hiểu thông tin." Dạ Tiểu Vũ nhàn nhạt nói. Các tham mưu xì xào bàn luận, phòng họp tạm thời lại muốn biến thành cái chợ.

"Tôi cảm thấy việc để ra kế hoạch khi không có lấy một chút thông tin nào là một việc làm ngu ngốc của đám sinh vật đơn bào cấp thấp! Các vị tham mưu đang ngồi ở đây hẳn là không coi mình trở thành đám sinh vật nguyên thủy đó chứ?"

Không khí tĩnh lặng.....

Mọi người tan họp trong cái không khí quỷ dị kia. Ngay lập tức khi người cuối cùng rời đi, Dạ Tiểu Vũ lọt vào vòng tay của một tên nam nhân đang hăm hực này giờ.

"Dừng lại đã nào!" Dạ Tiểu Vũ chặn lại đôi môi đang tiến đến. "Anh nghĩ vì sao Mộc tinh lại có thể dễ dàng phát triển bạo loạn được đến mức độ này?"

"Hả?" Vũ Chính đang chìm trong tức giận đột ngột tỉnh táo nhìn Dạ Tiểu Vũ.

"Vật cực tất phản. Câu nói này có lẽ đám chính trị gia kia phải rõ ràng hơn chúng ta chứ đúng không?" Thật rõ ràng, so với những tên quân nhân đơn thuần đến mức có thể gọi là ngu ngốc thì đám chính khách kia có đầu óc hơn rất nhiều, nhất là trong việc bày mưu tính kế vô si mặt dày.

"Việc đem Mộc tinh tạo thành cái cục diện không chết không thôi này, hoàn toàn đã thoát ra khỏi tầm khống chế mà bọn họ có thể duy trì. Đám người kia không ngu ngốc đến mức này đâu."

Vũ Chinh giật mình... "Ý em là..."

"Có kẻ khác đã động tay động chân vào vụ này." Dạ Tiểu Vũ vỗ vỗ má của Vũ Chinh.

Có thể đám chính trị gia ở Hệ Mặt trời muốn khiến cho uy tín của Vũ Chinh chịu ảnh hưởng nhờ vụ Mộc tinh này bằng mấy cái bẫy rập linh tinh, thế nhưng chắc chắn bọn họ không thể đem uy tín và danh dự của cao tăng Liên Bang như bọn họ ra làm gậy chửi đũa được.

Nói Mộc tinh bùng nổ đến mức nhìn thấy người của nhà nước và quân đội là xông thẳng vào giết hại, không có một bàn tay nào đó tạo nên là không có khả năng.

Trận bạo loạn này nước nhìn vậy nhưng mà rất sâu! Ra ngoài thăm dò là bắt buộc phải làm!

Nhất là, khi có tên gián điệp siêu cấp Sở Lưu loanh quanh đâu đó trong đám người ở Mộc tinh này.

Bản vẽ âm mưu dương mưu phá hoại thì không ai hơn tên này nổi!

Thật xin lỗi vì ra truyện không đều, nhưng là ta sắp thi HK á TOT

Tạm thời lịch post sẽ dừng lại cho đến hết tuần sau, sau đó ta sẽ cố gắng đền bù cho mi na TOT ta rất rất rất xin lỗi.....

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Những Tên Nam Nhân Khủng Bố Bí Ẩn

Dạ Tiểu Vũ đặt một nụ hôn lên trán Vũ Chinh, lặng lẽ đóng lại cánh cửa phòng.

"Dạ thư kí..." Nữ tham mưu trưởng tiến đến, chiếc kính gọng vàng lóe lên. "Cô..." Không thực sự cần phải dán thân vào nguy hiểm như vậy đ...

"Không cần phải nói nữa!" Dạ Tiểu Vũ mất kiên nhẫn ngắt lời cô ta. "Thật dài dòng!"

Nữ tham mưu cứng người nhìn theo động tác thô lỗ của Dạ Tiểu Vũ. Ánh mắt của cô khiến cô ta muốn rung mình. Tại sao, cô ta lại hoảng sợ trước mắt cô thư kí nhỏ bé này chứ?

"Việc mà tôi đã quyết định, thì đừng có xen vào!" Dạ Tiểu Vũ trằm chiếc mũ lên đầu, cũng gắn thêm một chiếc kính râm che đi đôi mắt đáng sợ. Đôi môi nhẹ nhàng nhếch lên, tựa như ác ma đòi mạng. "Những kẻ chỉ biết giấu mình phía sau tấm màn che tự cho là nắm giữ tất cả như các người, thì làm sao có thể biết được thời gian quan trọng như thế nào?"

Cứ mỗi giây bọn họ cãi cọ phủ quyết đầu trí với nhau, trên màn hình lại dài thêm những dòng chữ - nhưng cái tên của binh sỹ chết trận. Những người này, nếu chưa bao giờ cầm súng bước ra chiến trường, thì mãi mãi cũng sẽ không bao giờ biết được hai chữ "thời gian" quý giá như thế nào, sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác chờ đợi một chỉ lệnh, chờ đợi một dòng tin nhắn của hậu phương, chỉ để có được thêm một niềm tin rằng, phía sau lưng họ, viện quân đang đến, đồng đội đang đến.

Những kẻ thiên cận!

Dạ Tiểu Vũ bước qua nữ tham mưu, mở cánh cửa bước ra ngoài. Mục tiêu của cô, chính là thành phố thủ đô trung tâm của Mộc tinh - Mannes.

Nữ tham mưu xui xẻo ngã ngồi xuống đất. Lần đầu tiên trong đời, cô ta tự hỏi bản thân, có phải đã bước sai con đường mà cô luôn hướng tới hay không? Giấc mơ ngày đầu tiên cô được khoác lên trên mình bộ quân phục này, là gì vậy?

"Ầm!!!" Tầng căn cứ quân sự vững chắc như tường thành bị nổ tung như một tờ giấy mỏng manh không có lấy một chút sức chống cự. Sau đó một dòng nước xuất hiện bao bọc lấy những căn cứ quân sự này, sau 2 giây, cả khu căn cứ rộng 20km2 bị đóng băng hoàn toàn thành một khối!

Người đàn ông lạnh lùng đứng trên đồng đồ nát, khoe môi lạnh như băng nhếch lên khinh thường, chữ "Lam" to lớn được đặt bên cạnh hắn ta, có lẽ là

tên của hắn chẳng?

"Lam?" Dạ Tiểu Vũ kiểng dè nhìn chữ "Lam" cùng người đàn ông khủng bố trên màn hình 3D rộng lớn trên quảng trường chính thành phố Mannes, trong tim xuất hiện một nỗi lo lắng bất an.

Thế giới này, càng lúc càng xa lạ! Càng lúc càng khủng bố!

Thật rõ ràng, câu chuyện đã hoàn toàn bị lật đổ khỏi làn ranh quỹ đạo của nó!

Đầu tiên là Thiên Nhi sâu không lường được, sau đó là Phượng Ly Hy khiến tình tiết biến động, rồi Lâm Lam đột ngột xuất hiện ở thế giới này, sau đó chính là một cuộc bạo động vốn chưa bao giờ được cô đề cập đến!

Và bây giờ, lại xuất hiện một người đàn ông mang theo sức mạnh khủng bố mà lẽ ra chỉ có thể xuất hiện ở hậu kì của bộ truyện, khi mà tất cả các nam chính đều đã hoàn toàn thức tỉnh gen SS cấp!

Đúng vậy, người đàn ông tên "Lam" này hoàn toàn không thể xuất hiện ở thế giới này, bởi lúc này đây, hoàn toàn không có một ai trên thế giới này có thể cản lại hắn!

"A! Jin sama!!!"

"Jin sama quá uy vũ!!!!!!!"

Từng tiếng hét kích động được phát ra từ đám đông đang tụ tập trước một cái màn hình 3D lớn.

"Cái..." Dạ Tiểu Vũ cứng người, ánh mắt sắc lẹm nhìn lên màn hình 3D.

Được rồi, tên này thì không huênh hoang như tên "Lam" kia trực tiếp đóng băng cả tòa căn cứ quân sự, mà hắn ta chỉ nở ra một nụ cười, cả bầu trời chuyển thành màu máu, tất cả các tên binh sỹ giống như bị hút cạn máu trong cơ thể, teo tóp ôm lấy cổ họng ngã xuống.

Sau 5 giây thôi, cả tòa căn cứ không còn lấy một người sống!

Lần này Dạ Tiểu Vũ đã có một xúc động muốn giết lấy một ai đó rồi. Một người chưa đủ, mà bây giờ đến tận 2 tên?

Thậm chí... Dạ Tiểu Vũ trầm tư. Có thể còn không dừng lại ở con số 2!

Tại sao bọn họ có thể mạnh mẽ đến mức đó? Trong thế giới này, không thể nào xuất hiện những tên quái vật này được! Như vậy khác nào các vị nam chính đây đều chuẩn bị bị ném vào xó xỉnh rồi??

Khoan đã... "trong thế giới này"!

Phút chốc, Dạ Tiểu Vũ biết bản thân đã tìm ra được câu trả lời cho mọi vấn đề!

Nếu cô có thể từ một thế giới khác hồi sinh ở thế giới này, vậy thì tại sao người khác lại không thể? Không, thậm chí bọn họ có thể không phải là giống như cô chết đi rồi hồi sinh, mà là tự mình, xé mở một cánh cửa để bước qua!

Và bây giờ, Dạ Tiểu Vũ phải đối diện với một thực trạng tệ hại nhất: Đối thủ của cô có thể không chỉ dừng lại ở trong kịch tình nữa rồi!

Dạ Tiểu Vũ hít mát lại, cầm lên một chiếc siêu mini máy quay chụp quay lại toàn bộ số video trên màn hình 3D. Hừ, cái cảm giác mọi việc không thể không chế trong lòng bàn tay này, cô thực sự chẳng thích chút nào!

Chuyến đi đến Mộc tinh này, nếu không cẩn thận, có lẽ chỉ có thể đi, mà lại chẳng thể về được rồi!

=====

Ai.. Jin và Lam a :))))

Có ai nhớ hông? Các vị kia bắt đầu nhảy vào phá đám kịch tình rồi a~

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Tìm Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: 3 Điều Luật

"A? Cô muốn một tấm thẻ? Ok, hãy nhận lấy đi! Cách mạng vĩ đại đang chờ đón cô!" Người đàn ông cười to, sổ sàng vỗ lên lưng Dạ Tiểu Vũ.

"Cách mạng...?" Dạ Tiểu Vũ cầm tấm thẻ trên tay, cười thầm một tiếng. Đám người này, có quá mức ngông cuồng hay không?

[Xin mời tất cả các cách mạng giả tập trung tại quảng trường trung tâm Mannes.] Giọng nữ máy móc vang lên, dòng người giống như bị điều khiển, từ từ tiến về phía quảng trường đông nghịt.

"Tôi thật hưng phấn, không biết các thần giả có xuất hiện hay không nhỉ? Thật sự rất muốn một lần được diện kiến chân dung của các ngài ấy."

"Cách mạng! Cách mạng! Tân Liên Bang!"

"Ôi các thần giả vĩ đại, xin hãy dẫn dắt chúng con đến một thế giới mới..."

Dạ Tiểu Vũ đứng lảng lảng trong đoàn người, chú ý đến từng câu nói một có thể nghe rõ. Thật rõ ràng, đám người ở Mộc tinh đã mù quáng tin tưởng vào mấy kẻ gọi là "thần giả", nghe theo lệnh bọn họ mà tụ tập lại, giờ lên thanh gươm mang tên "Cách mạng", "Tân liên bang" hướng về phía nhà nước Liên Bang hiện tại.

"Thần ư? Không thể nào." Dạ Tiểu Vũ xoa xoa môi.

Thế giới này cho dù nát bét đến mức nào, chắc chắn cũng không thể nào có chuyện 1 vị thần xuất hiện ở đây. Huống hồ, xét theo cấp độ dị năng của hai tên kia thì cao nhất cũng là SS cấp mà thôi. Cô rõ ràng, có 3 điều luật không thể nào vi phạm mà cô đã đặt ra cho thế giới này, một khi bất kì điều nào bị phá vỡ, thế giới này sẽ sụp đổ!

Thứ 1: Nam chính sẽ không bao giờ chết!

Thứ 2: Cấp độ cao nhất của thế giới này là Thần cấp - X cấp (Các cấp độ: D,C,B,A,S,SS,SSS,X)

Thứ 3: Bất cứ kẻ nào đạt được đến X cấp đều sẽ phải bị tổng khứ ra khỏi thế giới này, nếu không thế giới sẽ tự động sụp đổ!

Hiện nay diễn biến của truyện mới chỉ dừng lại ở mở truyện, cấp độ cao nhất vốn lẽ chỉ có thể dừng lại ở S cấp mà thôi! SS cấp xuất hiện, chí ít cũng phải 10, 20 nữa đi!

"Cho dù bọn họ có là Thần đi nữa, bước vào thế giới này rồi cũng phải ngoan ngoãn cúp cái đuôi của mình lại." Cô cười khẩy.

Sức mạnh to lớn như vậy hoàn toàn có thể đề cả vũ trụ ra đánh nát, thế nhưng mấy tên này lại chôn chân ở đây mà không đi ra ngoài, quá kì lạ!

Nếu nói bọn họ không có dã tâm dùng sức mạnh để bành trướng thế lực, vậy thì cái "Cách mạng Tân liên bang" này do bọn họ dẫn đầu dùng để làm gì đây?

Còn nếu nói bọn họ muốn dùng thế lực ở Mộc tinh đánh chiếm Liên Bang, đánh chiếm vũ trụ thì tại sao bọn họ lại phải co mình ở đây không tiến ra bên ngoài, cấp độ SS thừa sức để bọn họ tung hoành khắp cả vũ trụ giai đoạn này mà!

Sau một lúc tự hỏi, Dạ Tiểu Vũ kết luận ra một suy đoán lớn mật. Có thể những nam nhân khủng bố kia, bọn họ không thể bước chân ra khỏi Mộc tinh!

Nếu đúng như cô nghĩ thì mọi thắc mắc của cô đều được giải đáp. Bởi vì không thể tự mình làm gọi Liên Bang, mà phải tập hợp một quân đội để giúp bọn họ thôn tính Liên Bang. Bọn người này có dã tâm, thế nhưng lại không thể bước ra ngoài tự tay thực hiện...

"Hừm... Nếu như vậy thì mục đích của bọn người này là gì?" Dạ Tiểu Vũ giật giật tóc.

"Rẹt... rẹt..." Tiếng động trên bục cao thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

"Cộp... cộp... cộp..." Tiếng giày cao gót gõ vang trên bục cao, nữ nhân một bộ quân phục thuần Lam sắc, mắt ngọc mảy ngài nhưng không hề thiếu sắc bén và cương quyết.

"A!!! Phụng thiếu tướng!!!"

"Là Phụng thiếu tướng kia!"

Ngón tay Dạ Tiểu Vũ hơi hơi động, nhẹ nhẹ vuốt ve chiếc dao găm A cấp trên thắt lưng. Thật đúng là cô nha, nữ chính Phụng Ly Hy.

"Các vị Cách mạng giả!" Phụng Ly Hy cúi người xuống thật sâu, quảng trường phút chốc lặng đi.

"Ngày... tháng... năm... theo lịch Liên Bang, những tấm ảnh đầu tiên được tìm thấy trong hộp thư mạng tinh tế của 1 vị quan chức, từ đó hàng loạt các bằng chứng tìm ra trong các tài liệu bí mật của các vị quan chức lớn. Trong vòng một ngày duy nhất, mọi bộ mặt trần trụi nhất, sa đọa nhất của cái gọi là "nhà nước" kia được tìm thấy, mọi người bàng hoàng."

"Ngày... tháng... năm..., những đứa trẻ còn sống sót được tìm thấy, từng vết đòn roi, từng miếng vết sẹo sẽ mãi mãi không bao giờ có thể lành lại, cho đến những ánh mắt đã mãi mãi mất đi ánh sáng kia, những con người đã được chứng kiến toàn bộ sự thật như chúng ta, sẽ mãi mãi không thể nào tha thứ

cho những tội ác này!"

Từng đám người rom róm nước mắt, một người phụ nữ ôm mặt khóc nức nở, ôm chặt lấy cô bé trong tay, cô bé tựa như một con búp bê gỗ mặc kệ vòng tay của bà ấy, ngơ ngác nhìn về phía xa xăm.

"Chúng ta sẽ không bao giờ tha thứ!" Một người ngã xuống đất, dải khăn tang trên trán cùng di ảnh nhỏ bé được ông ta ôm vào trong lồng ngực.

"Không bao giờ! Không bao giờ!"

Dạ Tiểu Vũ nhạy cảm nhận ra không khí của quảng trường đã thay đổi, huyết khí xuất hiện trên gương mặt của tất cả mọi người, giống như mắt bão kinh khủng nhất điều khiển mọi thứ.

"Đừng thế! Chúng ta sẽ không bao giờ tha thứ cho đám người kia!" Phụng Ly Hy lau đi một giọt nước mắt trên má, ánh mắt thâm thiết quét qua toàn quảng trường. "Cách mạng! Chúng ta sẽ tạo ra một cuộc cách mạng! Phá hủy cái loại nhà nước tàn bạo kia! Giết chết những kẻ tự cho là đúng kia! Các vị thần giả sẽ dẫn dắt chúng ta vượt qua tất cả những mất mát này!"

"Chúng ta sẽ thành lập, một Tân Liên Bang!"

Ô Ô Ô.....

Không khí cách mạng được khơi dậy, không chỉ là những người ở trực tiếp trong quảng trường trung tâm Mannes, mà còn cả hàng tỷ người quan sát video trên mạng tính tế.

Dạ Tiểu Vũ mắt lạnh nhìn Phụng Ly Hy tựa như thánh nữ được tung hô bước vào bên trong, âm trầm nhủ mảy. Quả nhiên, cô vẫn là quá coi thường trí thông minh của nữ chủ, cô ta kì thực cũng không quá ngu ngốc như cô đã tưởng tượng.

Hoặc là trọng sinh hắc hóa cũng làm quả đầu của cô ta biến dị rồi, ha ha...

"Phịch!" Phụng Ly Hy ôm mặt dựa vào tường, sau đó, khuôn mặt cười vắn vẹo của cô ta xuất hiện, không thể nào che dấu nổi sự điên cuồng.

Sự hận thù, sự tung hô phía bên ngoài khiến cô ta hưng phấn đến muốn lên đỉnh.

A a... những kẻ tội nghiệp mãi mãi chỉ có thể nhảy nhót trong lòng bàn tay của ta... Liên Bang sao, những kẻ chết tiệt đã từng bỏ rơi ta, lần này ta sẽ cho các ngươi biết, kết cục của những kẻ đã dám ruồng bỏ ta!

Ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Biến Cố

Những vị tham mưu cả người chết lặng nhìn hai cái video khủng bố, thậm chí bọn họ còn không dám phát ra bất cứ thanh âm nào.

"Tạch." Hình ảnh dừng lại, cả phòng sáng đèn.

"Phịch!" Nữ tham mưu trưởng ngã ngồi xuống đất. "Bọn họ, có còn là nhân loại hay không!?"

"Sức mạnh khủng bố như thế, đã hoàn toàn vượt ra khỏi giới hạn mà loài người có thể đạt được." Một vị tham mưu sở hữu tri thức về sinh học gen lên tiếng. "Theo như tôi đánh giá, có thể hai người này đã nằm trong một cấp độ khác hoàn toàn với hệ thống phân chia cấp độ Gen của chúng ta!"

"Một người xuất hiện, tôi còn có thể cho rằng hắn ta là đột biến, hoàn toàn là do may mắn mà đạt được sức mạnh. Thế nhưng, xuất hiện người thứ hai hoàn toàn không hề thua kém, cũng tức là sẽ có người thứ ba, người thứ tư..."

Những lời nói của anh ta khiến cho mọi người sững sờ, Vũ Chính lắc đầu nhè nhẹ, lảng lảng rời khỏi căn phòng ngột ngạt. Dạ Tiểu Vũ nhu thuận đi theo.

"Àm!" Bước vào phòng, cô còn chưa kịp lên tiếng đã bị Vũ Chính hung hăng đặt lên tường, đôi môi anh đào bị ngấu nghiến điên cuồng.

"Em! Tại sao em dám rời đi tôi dễ dàng như vậy!?" Vũ Chính nắm lấy cẳng cổ xinh đẹp kia, bàn tay cứng như gọng sắt kìm lấy phần yếu ớt nhất trên cơ thể cô.

"Ha... ha..." Dạ Tiểu Vũ cố gắng lấy bàn tay này ra, khuôn mặt đỏ bừng mơ màng không nhìn rõ nổi khuôn mặt nam nhân, chỉ duy độc đôi con ngươi kia, gắt gao khóa chặt lấy tâm mắt cô. Trái tim của cô khẽ nhảy lên.

Ha ha, không ngờ lại tai hại đến vậy a...

Tên này...

Dạ Tiểu Vũ buông xuôi gãy dựa, nhẹ nhàng ngã đầu xuống vai, chiếc lưới xinh đẹp, nhẹ nhàng liếm lên mu bàn tay của Vũ Chính, đôi mắt mê hoặc liếc nhìn hắn, vừa lòng chứng kiến ánh mắt hoảng hốt kia.

Nam nhân nha, ngây thơ ~

"A..." Vũ Chính hoảng hốt buông Dạ Tiểu Vũ ra, ôm chặt lấy cô, khuôn mặt chôn sâu vào bờ vai nhỏ bé.

"Tôi... tôi cứ nghĩ rằng... đã mất đi em..."

Hắn không thể nào nhớ nổi nữa, cái tâm tình khi thức giấc mà không nhìn thấy cô bên cạnh, điên cuồng muốn tiến ra bên ngoài, thế nhưng lại bị hàng loạt người dùng cái chết để đe dọa không cho hắn rời đi tìm cô!

Lũ người chết tiệt đó!

Dạ Tiểu Vũ buồn cười vuốt vuốt tóc của Vũ Chính. Nam nhân a, thiệt trẻ con!

"Vũ Chính, Mộc tinh, chúng ta chỉ có thể từ bỏ mà thôi." Dạ Tiểu Vũ thì thầm vào tai hắn.

Cơ thể Vũ Chính hơi dừng lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn Dạ Tiểu Vũ. "Ý em là?"

"Vị nam tham mưu kia nói đúng, Mộc tinh bây giờ, rất nguy hiểm. Em không thể để anh chịu nguy hiểm ở nơi này được. Vũ nguyên soái, anh bây giờ không phải chỉ sống cho mỗi mình anh. Anh phải tồn tại, Liên Bang mới có thể tồn tại." Dạ Tiểu Vũ một bộ thâm tình cạ cạ mũi lên má Vũ Chính.

"Thế nhưng, chẳng lẽ chúng ta thực sự phải từ bỏ nơi này?" Vũ Chính cắn răng.

Bàn tay của Dạ Tiểu Vũ hơi hơi ngừng lại. Một nam nhân tự cao như Vũ đại nguyên soái, đòi nào lại chịu co mình lại bỏ rơi lấy lãnh thổ của mình cai trị?

Thật phiền phức!

Dạ Tiểu Vũ giữ mình không nổi nữa, đứng lên nhéo má của Vũ Chính khiến hắn ai ai kêu.

"Rốt cuộc, anh có tin tưởng tôi hay không hả!?" Hơi thở tức giận của Dạ Tiểu Vũ đánh lên mặt Vũ Chính. "Tôi đâu có muốn anh chết một cách lãng xẹt ở nơi này đâu!?! Mẹ kiếp, suốt ngày cứ phải trấn an anh tôi muốn bùng nổ lâu lắm rồi!!!"

Vũ Chính ngờ ngác bị vút lên giường.

"Chết tiệt chết tiệt! Con bitch họ Phụng kia! Tại sao cứ luôn làm đảo lộn tình tiết như vậy cơ chứ!" Dạ Tiểu Vũ bực mình ném hết đồ quần áo trên người mình ra, bộ đồ lót vô cùng gợi cảm khiến Vũ Chính rơi xuống hai hàng máu mũi xinh đẹp.

"Thật bực mình! Chẳng có điều gì bực mình hơn việc đồng đội ngu như heo! Đám tham mưu thì vô dụng chẳng chấp nhận nổi!" Cô lầu bà lầu bà, mặc một bộ đồ nội y tiến về phía giường, tròng mắt liếc Vũ Chính. "Sáng mai sẽ xuất phát tìm cách trở về Hệ Mặt Trời, từ giờ đến lúc đó thì ngoan ngoãn nằm yên đó cho tôi!"

Vũ Chính ngây ngốc nhìn nữ thư kí dịu dàng thấu hiểu lòng người của mình mặc một bộ đồ nội y nóng bỏng tiến lên giường thoải mái nằm xuống, máu mũi tựa như vòi phun chảy tí tách.

Cả đêm đó, Vũ đại nguyên soái một bên thức đêm nhìn chăm chăm cặp đùi nóng bỏng trước mắt, một bên mò mẫm tìm khăn giấy lau lau mũi.

Hỏi hắn vì sao chỉ nhìn đùi à? Hắn chỉ sợ nhìn chỗ khác hắn sẽ hóa sói xông về phía cô mất, như thế sẽ lại làm cô tức giận a...

Thế nhưng kế hoạch không theo kịp biến hóa, sáng sớm, tiếng đập cửa dữ dội khiến cho Dạ Tiểu Vũ và Vũ Chính bừng tỉnh.

"Cạch!"

"Chuyện gì!?" Vũ Chính âm trầm nhìn người đứng trước cửa phòng, cơ thể gắt gao che đi người phụ nữ chỉ mặc một bộ nội y trong phòng.

Quân nhân ôm chặt lồng ngực đỏ thắm, thở hổn hển ngã xuống nền đất.

"Nguyên soái... Ngài nhanh đem phu nhân rút lui..."

"Này!" Vũ Chính vội vàng đỡ hắn dậy, thế nhưng người quân nhân đã tắt thở. "Hộc..." Con tức giận bùng nổ khiến Vũ Chính muốn phát điên.

Đột ngột, đồng tử Vũ Chính phóng đại, quay người hét lên. "Vũ!!! Rời khỏi đó!!!"

Dạ Tiểu Vũ giật mình, cơ thể theo quán tính bật dậy khỏi giường, thế nhưng quả bom hóa tiễn siêu thanh đã xuyên qua khung cửa sổ thủy tinh, hung hăng tiến về phía cô.

"Không!!!" Vũ Chinh điên cuồng phát động dị năng bao bọc lấy bản thân mình, sau đó nhanh chóng ôm lấy Dạ Tiểu Vũ, dùng tấm lưng đỡ lấy quả bom kinh khủng.

"ẦM!!!!!!!!!"

Căn biệt thự nổ tung. Những vị tham mưu cùng quân nhân may mắn thoát ra gào lên, nước mắt tuyệt vọng rơi xuống.

A~ bộ đếm chữ của wat bị làm sao vậy ta ^=, cái số cứ dừng mãi ở 758, ta viết từng nào cũng chả chịu tăng..

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Văn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Thoát Ra

"Ồi... Không..." Nữ tham mưu trường rụng rời chân tay, ngã xuống nền đất, cả cơ thể lạnh lẽo.

Quả bom kia có sức công phá cấp S, nếu Vũ Chinh bị nó nổ tung ở chính diện, không chết cũng sẽ mất nửa cái mạng! Một Liên Bang không có Vũ Chinh, chỉ với cái gương tượng trong đầu thôi cũng để nữ tham mưu muốn gào khóc!

"Là bọn chúng! Lũ Liên Bang đốn mạt!" Một tốp người vác theo vũ khí hạng nặng xông tới, ánh mắt kinh khủng huyết hồng nhìn chằm chằm những người còn sót lại.

"Giết chết bọn họ!!!" Những chiếc súng không chút lưu tình chĩa thẳng về phía bọn họ mà nã đạn, các vị quân nhân rồi rít phát động màn điện tử che chắn cho các vị tham mưu. Các tham mưu sắc mặt xám như tro tàn, giống như đã hoàn toàn bỏ cuộc.

"Đừng... đừng từ bỏ! Chắc chắn nguyên soái vẫn còn sống!" Một tên quân nhân hét lên, đôi mắt đỏ bừng.

"Đúng vậy! Nguyên soái chắc chắn vẫn còn sống!" Một người khác cắn răng nuốt xuống.

Ánh mắt những tham mưu mờ mịt nhìn về phía căn nhà đang rực cháy, họ cười thầm một tiếng.

Kết thúc rồi...

"Ầm!!!!!!!!!" Đột ngột căn nhà đổ xuống, lửa bùng lên dữ dội, một bóng người lao ra, khiến cho ánh mắt của những tham mưu như cháy lên một ngọn lửa vô danh.

"Là Dạ thư kí!!!"

"Là Dạ thứ kí!!!"

Những quân nhân kinh ngạc thốt lên. "Kìa! Cô ấy đang vác theo Vũ nguyên soái!!!"

"Ngài ấy còn sống sao!?"

"Là Vũ nguyên soái!"

Những dân quân đột nhiên nhận ra có người từ trong tòa nhà xông ra, rồi rít chĩa súng về phía họ. "Giết chết bọn nó!!!"

Dạ Tiểu Vũ một thân hình bốc lửa mặc đồ bộ đồ nội y màu đen, vác ngang trên lưng là Vũ Chinh cả thân hình đầm máu, không rõ sống chết. Chiếc kính bán to hàng ngày không kịp mang theo, để lộ đôi mắt sắc bén kinh người.

"Đừng đừng đừng!!!" Nghênh diện ngay trước mắt cô là một màn đạn điên cuồng.

Đồng tử Dạ Tiểu Vũ hơi mở to, từ bên trong con ngươi, những tia máu xuất hiện và lan rộng một cách điên cuồng.

"Keng!" Một tia sáng chói lóa xuất hiện trong mắt mọi người khiến tất cả phải nhú mày không nhìn rõ.

Đúng 1 giây sau, ánh sáng biến mất, Dạ Tiểu Vũ nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, đứng phía trước màn chắn của các quân nhân. Dưới chân cô, là hàng loạt đầu đạn bị tách làm đôi rơi xuống. Tất cả, đều bị phá hủy một cách hoàn mỹ.

Các quân nhân tròn mắt, các tham mưu che miệng.

Tình thế, đảo ngược!

Những đường gân xanh lộ ra trên thái dương Dạ Tiểu Vũ, những ngón tay hơi run rẩy. Thanh kiếm cấp S lấy của Vũ Chinh cũng xuất hiện một số vết nứt li ti.

"Phải giải quyết dứt điểm!" Dạ Tiểu Vũ hít mắt lại. Bọn người này, một khi đã chia vũ khí vào cô, thì đừng nghĩ đến chuyện còn sống mà trở về.

"Àm!" Bàn chân Hạ Hạ nện xuống mặt đất, cơ thể cô tựa như một tia chớp lao thẳng về phía đám dân quân phản loạn.

"Không thể nào!" Nữ tham mưu trưởng đứng lên. "Đây là lực lượng và tốc độ của một người gen cấp A hạng thấp, làm sao một kẻ chỉ có gen cấp D cao cấp có thể có được sức mạnh như thế này!?"

"Giết!!! Giết chết à!!!" Phản quân hoảng sợ hét lên, đạn bắn như trút nước. Hạ Hạ nhẹ nhàng lách mình qua những viên đạn, thế nhưng chỉ có thể tránh khỏi những tổn thương vùng nguy hiểm, cách tay, bắp chân, cả cơ thể lẫn khuôn mặt cô đều xuất hiện những vết thương nhỏ hoặc vừa, máu tươi tí tách chảy theo mỗi bước chân mà mị.

Thế nhưng Vũ Chinh trên lưng cô, hoàn toàn không có thêm một vết xước nào.

"Cô ấy... quên đi chính mình, chỉ để bảo vệ nguyên soái một cách hoàn toàn..." Một tên tham mưu thì thảo...

Đáng sợ... quá đáng sợ...

"Không!!!!!!!!!" Một tên phản quân nhìn thấy ánh kiếm lóe lên, đầu người hai nơi.

Dạ Tiểu Vũ tựa như vũ công nhảy múa mang theo lưỡi đao của tử thần, một bước chân, là một cái đầu rơi xuống, gieo rắc vào lòng người nỗi kinh hoàng không gì sánh kịp.

Vài phút sau đó, mảnh đất kia đã hoàn toàn chỉ còn Vũ Chinh và Dạ Tiểu Vũ là hai người sống.

"Quá dễ dàng..." Dạ Tiểu Vũ nói thầm, sau đó cô kiệt sức ngã xuống. Từng cơn đau ê buốt đến tê dại truyền đến từ phía đôi chân. Đúng vậy, nó vốn đã bị gãy xương từ sau vụ nổ của quả bom kia. Nếu không phải cô không thể hoàn mỹ điều khiển được đôi chân của mình, làm sao mấy viên đạn này có thể tổn thương cô đây?

Dạ Tiểu Vũ phát tay với đám quân nhân, từ từ tiến về phía rừng sâu.

Một bóng dáng có cử động hơi kì lạ khiến Dạ Tiểu Vũ chú ý, sau khi nhìn thấy hành động của người kia, tơ máu trong mắt cô đậm thêm vài phần.

...

"Dạ thư ký... Vũ nguyên soái xin cử để cho bọn tôi đỡ lấy, cô đang bị thương..." Tiểu binh nhìn đôi chân đang run rẩy vịn vẹo một cách quái dị của Dạ Tiểu Vũ, từng đợt run rẩy lạnh ngắt truyền đến trong tim.

Cho dù là binh sỹ thiết huyết nhất, cũng không thể nào dùng một đôi chân gãy xương đến vịn vẹo mà chiến đấu với cường độ kinh khủng đến thế, cũng sẽ không thể nào vác theo một nam nhân to lớn mà leo núi đi rừng một cách thần nhiên như vậy...

Cô gái này, không giống một con người, mà giống một cỗ máy chỉ biết giết chóc là hơn!

"Hà?" Dạ Tiểu Vũ nhìn ánh mắt của nam binh, trầm mặc nhìn đôi chân của mình. Sau đó, trước cơn mắt kinh ngạc của mười mấy người, nhẹ nhàng nắm lên đôi chân vịn vẹo, xoay nó lại.

"Rắc..."

"Rụp..."

"Được chưa? Bây giờ đi tiếp thôi." Dạ Tiểu Vũ thần nhiên cười.

Đau đớn ư? Có thể đấy, thế nhưng, cô vẫn chưa chết có phải hay không?

Một khi cô chưa chết, mà lại còn mang ơn một ai đó, thì cô, sẽ sống vì người đó.

Lâm Lam

Tần Đông.

Trịnh Công.

Và cả tên đàn ngốc nghếch Vũ Chinh này nữa...

Dạ Tiểu Vũ liếm đi máu tươi trên môi Vũ Chinh, khẽ cười nhẹ một tiếng, con ngươi đen láy ẩm ướt hơi sương mù mịt mà xa xăm. "Em, sẽ đưa anh về nhà. Em hứa đấy, đồ đàn ă..."

Thật đàn...

Ngủ ngốc...

=====

Ôi mệt... cuối cùng cũng xong khi con buồn ngủ sắp đánh ngã =3=

Cả ngày ôm máy đọc tiểu thuyết và tìm hiểu về tâm lý vận vẹo biến thái của tội phạm, thiết nghĩ chắc mình cũng muốn điên ra hiu hiu TOT

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Văn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Dạ Tiểu Vũ xách ngang Vũ Chinh qua lưng cứ thế mà chạy suốt 20 tiếng không ngừng nghỉ. Bọn họ sợ rằng, chỉ cần dừng lại một phút thôi, phần sống của bọn họ sẽ càng thêm thu hẹp lại tựa như một sợi chỉ mảnh lại càng mảnh.

"..." Dạ Tiểu Vũ sờ sờ lên đôi chân của Vũ Chinh, đôi môi căng thẳng mím lại. Đầu bom kia, nó va lên lưng Vũ Chinh nhưng chưa phát nổ, mà hung hăng đập vào chân hắn, sau đó "bùm"!

Đột ngột, ánh mắt Dạ Tiểu Vũ thực mê hoặc cong lên, khẽ cười lên một tiếng.

[vous le trouverez] (*)

...

Nam quân nhân vạch ra đám lá rậm, nhìn ngó xung quanh. Phía trước là một ngôi nhà nhỏ có vẻ hơi tiêu tụy, và xung quanh không có lấy một bóng người.

"Dạ chỉ huy, khu vực an toàn!" Quân nhân nghiêm chỉnh báo một tiếng. Sau sự thống nhất từ tất cả mọi người, Dạ Tiểu Vũ được bầu ra làm chỉ huy tạm thời thay cho Vũ Chinh. Năng lực của cô, mọi người bây giờ đều đã hiểu, kể cả vị quân nhân gen cấp A duy nhất trong đoàn cũng tự nhận không thể chống lại cô. Dạ Tiểu Vũ làm quan chỉ huy, chính là thích hợp nhất bây giờ!

"Tốt, tiến vào." Dạ Tiểu Vũ gật đầu, cơ thể tựa như tia chớp tiến thẳng ra ngoài.

Mọi người cảm lạnh nhìn, sau đó mới giật mình đi theo sau cô. Bọn họ biết, Dạ Tiểu Vũ là đang thăm dò, kẻ bước ra đầu tiên luôn là kẻ nguy hiểm nhất mà, cô không nói một lời, gánh lấy phần nguy hiểm này thay cho bọn họ.

Nữ tham mưu trưởng nhìn đôi chân của Dạ Tiểu Vũ, hốc mắt lạnh lẽo đỏ lên.

"Cạch." Cho đến khi cánh cửa đóng lại, mọi người mới ngã nhào xuống đất, thậm chí có một người ngã xuống sàn nằm ngủ.

Một môi, đó là thứ đang đeo bám họ ngay lúc này.

"Đề tôi đi chuẩn bị đồ ăn." Nữ tham mưu trưởng lên tiếng, cố gắng di động cái thân thể đang lên tiếng kháng nghị của mình về phía kho chứa lương.

Căn nhà này là một nơi mà Vũ Chinh yêu cầu họ chuẩn bị trước một nơi trú ẩn an toàn. Vốn tất cả mọi người đều nghĩ rằng hắn lo lắng thừa thãi, thế nhưng lúc này lại không một ai không cảm thán, nguyên soái của bọn họ, quả nhiên là liệu sự như thần!

"Bịch..." Dạ Tiểu Vũ bước lên tầng 2, mở cửa một căn phòng, đặt Vũ Chinh lên giường.

Cô nhanh chóng cõng ra bộ đồ trên người hắn, sau đó đi ra ngoài, mang về hai chiếc tủ to lớn.

"Chậc, bờ mông gọi cảm ghê." Ánh mắt Dạ Tiểu Vũ lảng lảng.

"Rầm!" Hai chiếc tủ được mở ra, các thiết bị y tế chuyên nghiệp lằng lằng nằm bên trong.

Nữ tham mưu nghe lời Dạ Tiểu Vũ đẩy vào một chiếc bàn mổ đã chiến, cùng với vài chậu nước sạch và khăn lau đi vào. Hai tên quân nhân to lớn nâng Vũ Chính đặt lên trên, sau đó cùng nữ tham mưu rời đi, thuận tiện khóa chặt cửa phòng.

"Pạch!" Dạ Tiểu Vũ lúc này đã mặc vào bộ đồ bác sĩ sát khuẩn, bao tay khẩu trang đầy đủ, động thủ dùng khăn và nước sạch lau đi máu tươi trên người Vũ Chính. Thật may mắn hẳn là người mang gen cấp S, nếu không chỉ sợ hẳn sẽ không thể kiên trì đến khi làm phẫu thuật xử lý vết thương.

Hai cái chân đã nát như với ngàn vạn mẫu kim loại từ quả bom. Trên lưng là miệng vết thương dữ tợn do bị quả bom va đập. Đồng thời đại não lâm vào hôn mê do sử dụng dị năng quá độ. Tim bị sóng xung kích chấn động.

"Keng." Dao giải phẫu lóe lên trên tay Dạ Tiểu Vũ, một giọt mồ hôi lẳng lẳng rơi xuống.

Bắt đầu thôi, cần phải nhanh tay lên!

...

Nữ tham mưu im lặng ngồi trước cửa phòng cùng hai vị quân nhân, mí mắt mệt mỏi cứ đánh vào nhau, hai tên kia đã ngủ say như chết, đám người phía dưới tầng một cũng đã mệt mỏi nằm thành từng đống.

Cô đang tự hỏi, nếu thật sự Vũ Chính không qua khỏi, bọn họ, rồi cả Liên Bang sẽ ra sao đây?

Bắt đầu từ khi Dạ Tiểu Vũ đem bọn họ đuổi ra, đã qua hơn 21 giờ, tiếng leng keng của dao mổ và mẫu vụn kim loại chạm vào đĩa cứ thế đều đặn. Nữ tham mưu cố gắng duy trì tỉnh táo suốt 21 giờ, cũng không thể nào chịu đựng nổi ngã dập trán xuống sàn nhà thiếp đi.

...

"Keng..." Mẫu vụn cuối cùng được lấy ra, Dạ Tiểu Vũ thở phào một tiếng thật nhẹ, sau đó động thủ khâu lại những miệng vết thương khủng khiếp.

Hơi thở của Vũ Chính vẫn đều đặn như thế, nhịp đập của trái tim luôn cứ vững vàng như thể không bao giờ sợ hãi cái chết. Có lẽ, mấy tên nam chính đều là cái đức hạnh này nhỉ, không bao giờ sợ hãi cái chết.

Cô thì sợ chết lắm, rất sợ. Chính vì sợ hãi cái chết, nên cô sẽ đấu tranh với tên tử thần kia, tận cho đến giây phút cuối cùng, cho đến khi ánh mắt tan rã, tan xương nát thịt mà chết.

"Nếu em sợ hãi cái chết, thì hãy học cách nắm giữ mạng sống của mình trong tay." Giọng nói của Cố Thần cứ quanh quẩn bên tai Dạ Tiểu Vũ, mỗi khi cô cầm lên con dao giải phẫu, những lời kia hiện lên giống như nhắc nhở cô, một khi khoác lên tấm áo khoác màu trắng này, cô chính là kẻ nắm giữ được mạng sống của bất kì ai trong tay.

"Ha ha..." Dạ Tiểu Vũ cúi xuống, qua một lớp khẩu trang, hôn lên đôi môi gọi cảm của nam nhân.

Chỉ cần có em nơi đây, thì đừng hòng thoát khỏi bàn tay em.

Từ bây giờ, mạng sống của Vũ Chính, đã là của em đúng hay không?

=====

Haizz kịch tình sẽ chừng lại tầm 1 ~ 2c, tiếp đến sẽ càng thêm kích thích, càng thêm bùng nổ, moahaha

Mà, lẽ ra ta đã đăng sớm hơn, nhưng ta mệt quá bây giờ mới viết xong T^T

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Hắc Hóa

Lâm Lam khoác lên mình bộ quân phục Thiếu Tá đem đến cho nam nhân đang ngồi trên giường một trận mê muội. Đỗ Phủ xấu hổ che lại tiểu Phủ Phủ đã nhếch lên, méo xệch vấy tay tạm biệt Lâm Lam.

Lâm Lam a... em có cần phải gọi cảm đến thế hay không!

Tổng sẽ có ngày hẳn sẽ ghen chết!

"Cộp..." Lâm Lam đột ngột dừng lại bước chân, đôi mắt xanh lam ánh lên tia sáng mê người.

"Có thứ gì đó... thật quen thuộc... Là ồ, Mộc tinh?" Bông hoa kì dị nhảy múa trong đôi con ngươi xinh đẹp, lông mi cậu hơi run run, khóe môi lại vô thức nhếch nhếch một tia cười dịu dàng mà thuần khiết.

Xem ra, cậu phải tiến đến Mộc tinh một chút rồi.

Không, trước đó cậu cần chuyện phải giải quyết!

...

Vũ Chinh lẳng lặng nằm trên giường bệnh, cảm xúc lạnh ngắt truyền đến từ dưới bắp đùi. Không có cảm giác, không thể điều khiển, hần... phé rồi.

"Cạch." Dạ Tiểu Vũ mang theo thức ăn tiến đến bên cạnh giường bệnh, tỉ mỉ xếp lại giường gối cho Vũ Chinh. Cô mỉm cười nhẹ nhẹ, múc ra một ít cháo uyển đến bên miệng hần.

Vũ Chinh dường như vẫn chưa thể nào thoát ra được khỏi thế giới riêng của bản thân, ánh mắt vô hồn nhìn chăm chăm về phía chân hần.

"Cạch!" Tiếng thìa chạm vào bát đĩa khiến Vũ Chinh giật mình nhìn về phía cô, trái tim hần giống như bị cô thít chặt, nhịp tim chậm dần.

"Thế nào? Cảm thấy rất đau đớn sao? Cảm thấy tuyệt vọng vì sự vô dụng của bản thân hả?" Dạ Tiểu Vũ vô cùng bức bối thả ra những lời nói độc ác. Bộ dáng mất hồn mất vía này của nam nhân thật làm cho người ta muốn chán ghét chết!

"Ha... Em cứ nói những gì mà em muốn. Không phải sao? Bây giờ không phải nhìn tôi thực thâm hại sao?" Vũ Chinh cúi đầu, mái tóc đen lòa xòa che đi đôi mắt của hần. "Ngày mai em hãy đem tất cả mọi người tìm cách trở về đi. Tôi... cứ để tôi ở lại đây. Em không cần phải vì một kẻ vô dụng như tôi mà mạo hiểm!"

Hơi thở Dạ Tiểu Vũ ngắt lại, trong đôi con ngươi không thể nào che dấu được bạo ngược cùng giận dữ bùng nổ.

"Chát!"

Đầu óc của Vũ Chinh bị một cái tát giáng xuống đến choáng váng. Hần ngẩn người nhìn lên nữ nhân. Trái tim giống như bị một cái tát này khiến cho hoảng sợ, chậm chạp chuyển động.

Lòng ngực của cô liên tục thổ dốc, ánh mắt chỉ có duy độc ánh ngược của Vũ Chinh, sự thất vọng và giận dữ bộc lộ trần trụi trong mắt mà hoàn toàn không bị che dấu. Cô nghĩ, chẳng cần phải che dấu làm gì.

Thế nào? Chỉ là mất đi một đôi chân mà thôi, chỉ như thế thôi mà cũng trưng ra một cái giọng nói với biểu tình thâm trầm như thế này cơ đấy!?

Lại còn bỏ hần lại!?

Hần nghĩ cô là ai vậy? Mạng của hần là do cô cứu về, hần nghĩ nói vứt bỏ là vứt bỏ một cách đơn giản như thế hả!?

Dạ Tiểu Vũ vuốt ve khuôn mặt thất thần của nam nhân, đôi mắt yêu diễm tràn đầy cười nhạo và ôn nhu đầy mâu thuẫn.

"Không một ai trong các người có thể thoát khỏi bàn tay tôi. Kể cả khi tôi vứt bỏ các người!"

Hàm răng trắng nõn cắn xuống da thịt cứng rắn, máu tươi chảy xuống, bắn lên khuôn mặt của yêu tinh kia. Cô ta mỉm cười, hàm răng dính máu nhai nuốt miếng thịt trong miệng, vô cùng vui vẻ nuốt nó vào bụng.

Vũ Chinh nghĩ, có lẽ hần sẽ giống như miếng thịt kia, bị cô nhai nuốt, nhấm nháp, nuốt vào bụng, hòa vào máu thịt cô, không có lối thoát!

"Đừng bao giờ, nói ra những lời nói như thế này một lần nào nữa!" Dạ Tiểu Vũ khẽ cười, máu tươi trên miệng chảy xuống từng giọt, tanh nồng mà ngọt ngào một hương vị ái muội mà biến thái. "Bây giờ, mạng của anh là thuộc về tôi có hiểu không? Chỉ thuộc về mình Dạ Tiểu Vũ tôi mà thôi! Kể cả anh, nếu không có sự cho phép của tôi cũng không được phép chết đi trước tôi!"

Hai chân không thể di động? nếu vậy thì dùng bàn tay mà cầm dao cầm súng lên!

Hai tay đều gãy nát, không sao, dùng miệng hung hăng cắn chặt vào yết hầu kẻ địch, ăn thịt hần, uống máu hần, cho đến khi hần triệt để chết đi!

Ai nói rằng không thể di động thì sẽ là phế vật?

Dạ Tiểu Vũ ôn nhu vuốt ve những sợi tóc mềm mại của nam nhân, trong miệng hừ ca một bài hát ca dao đồng thoại nhẹ nhàng.

Vũ Chinh nằm trong lòng cô, sau đó thì những câu nói của cô, tựa như ánh sáng cứu vớt hần khỏi địa ngục, chạy vòng quanh đầu óc của hần.

Hần bây giờ đã là của cô rồi... không thể nào rời khỏi cô... là vật sở hữu của cô... mãi mãi chạy không thoát... cũng sẽ mãi mãi không thể chạy trốn...

Trái tim của nam nhân, chậm rãi bị phủ lên một màu đen ngòm ngào mịt mịt...

"Khoan đã, có phải em vừa mới nói "các người"?" Đột ngột Vũ Chính mở mắt, nhìn chăm chăm vào Dạ Tiểu Vũ.

Chương sau có H.v sẽ không cut... hi hi...

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Đến Một Tên Giết Một Tên (H)

Dạ Tiểu Vũ rùng mình. Khi thật! Một phút tức giận là xô ra tất tần tật!

"Anh đang nói cái gì vậy? Em không hiểu!" Dạ Tiểu Vũ trốn tránh tầm mắt của Vũ Chính, cố gắng làm ra một biểu tình thật vô tội.

Liếc nhìn cái động tác nhỏ của cô, Vũ Chính không nói gì hết, chiếc lưỡi nhẹ nhàng liếm đi vết máu của hắn trên môi cô. Cơ thể Dạ Tiểu Vũ lại rùng mình run rẩy hết cả lên, một luồng hơi lạnh xông lên từ dưới gan bàn chân thẳng lên sống lưng.

Ánh mắt của Vũ Chính nhìn cô, đáng sợ quá a QAQ

"Anh..." Dạ Tiểu Vũ méo xệch đánh lên ngực của Vũ Chính một cái, xoay người muốn trốn đi ra ngoài.

"Em có tin không? Chỉ cần em bước ra khỏi đây, tôi sẽ đem tất cả đều giết chết? Cả tôi lẫn em?" Vũ Chính cười khẩy một tiếng, nhàn nhàn nhìn Dạ Tiểu Vũ. Mặc dù hắn hiện tại không thể di chuyển, thế nhưng phóng thích vài cái đại dị năng đem nơi này phá hủy, cũng không đến mức quá khó khăn!

Dạ Tiểu Vũ cứng người, sắc mặt ửng đỏ quay lại ghé ngồi.

Chết tiệt mày thật ngu ngốc! Tự mình mở cửa chuồng thả ra con dã thú, bây giờ thì chịu đủ rồi!

Không khí trong căn phòng thật quái dị...

Nữ tham mưu trưởng đang một bộ bảo mẫu cẩn mẫn chăm sóc cho đám quân nhân "tay lớn hơn óc" ngoài bực nhau thì cái gì cũng không biết này, thờ dài một tiếng nhìn lên trên gác.

Sao Dạ thư kí ở trên đó lâu vậy ta? Hay là! Nguyên soái xảy ra vấn đề gì? Vết thương tái phát?

"Đề tôi lên gác xem một chút!" Nữ tham mưu sắc mặt tái mét vô cùng lo lắng lao lên trên tầng 2, hai vị quân nhân khác nghe vậy cũng lo lắng lao lên.

Cả 3 người chưa kịp mở cửa tiến vào, một luồng uy áp kinh khủng dường như đang up hiếp họ, "mở cửa là chúng mày chết chắc!".

Nữ tham mưu kì quái "di" một tiếng, sau đó âm thanh ướt át truyền ra trong phòng khiến cô im bật.

"Tí... tách..."

"Đừng... đừng nhấn nữa mà... em chịu không nổi... tha cho em đi... để em xuống đi mà..."

"Hửm? Nếu như vậy thì nói ra chính xác đi? Bao nhiêu tên?" Bang một tiếng, giống như tiếng bàn tay vỗ vào thớ thịt vô cùng gọi cảm.

"A... hức... em không nhớ... thật sự... bao nhiêu a? A..... để em xuống..."

"Bang! Bang! Bang!" Lại liên tiếp ba tiếng vỗ. Tiếng rên rỉ nữ miều của nữ nhân tựa như tiểu miều đang nỉ non khóc, vô tận mị ý phát ra.

"A..." Nữ tham mưu đến bây giờ mới phản ứng lại, hạ thân run rẩy đã ướt một mảnh, trong mắt là mù mịt hơi nước, gò má đỏ ửng lên vô cùng mê hồn. Cô mắng thầm một tiếng, Nguyên soái chết tiệt vừa thoát khỏi bàn tay tử thần mà đã làm đủ mọi hoạt động người lớn rồi!

"Ha... Ha..." Tiếng thở dốc cũng truyền đến từ đằng sau, rất nhiều...

Nữ tham mưu run rẩy nhìn về phía sau, một đám nam quân nhân tựa như dã thú nhìn chăm chăm...

"A~ Chết tiệt!"

Vũ Chinh vừa lòng nghe thấy tiếng gào rú phía dưới phòng chính, ánh mắt lại đặt trở về nữ nhân của mình.

Ha ha, khung cảnh thật đẹp.

Nữ quân nhân nóng bỏng khoác trên mình bộ quân phục trần ngập khí tức cấm dục cùng dụ hoặc, bây giờ lại chỉ có thể rên rỉ nhún nhảy trên thân thể nam nhân, ánh mắt mơ màng bị ném vào bể dục không thể thoát ra.

"Tên của bọn hần? Nói ra đi rồi tôi sẽ cho em đi xuống... Hoặc nếu không? Thì cứ giữ tư thế này đến khi tôi chán, hửm?" Vũ Chinh ác liệt cười một tiếng, lại "Chát" một tiếng vào bờ mông đầy đặn của cô khiến nó đỏ hồng tựa như quả anh đào no chín.

"A.... tên... tên... A~ Trịnh... Trịnh Công..... Lục Lân... Lân.... Tần? Tần .... Đông? A hức....." Dạ Tiểu Vũ bị cây cột phía dưới khiến cho nắc lên, vùng bụng lộ rõ cự vật dử tợn đang chiếm lĩnh. Cô bị Vũ Chinh nắm lấy eo nhỏ, dùng lực đi sâu vào.

Tiếng giao hợp khiến cho người ta phải mặt đỏ tim đập!

"Ha ha, có vẻ còn không ít hả!" Sắc mặt Vũ Chinh xanh mét. Hần tựa như có chút không thể khống chế, cắn thẳng vào đỉnh núi đỏ hồng, Dạ Tiểu Vũ run rẩy hết lên, sau đó cả hai cùng nhau...

Vũ Chinh tiếp lấy nữ nhân vào lòng, vừa ý nhìn cô vì quá mệt mỏi mà thiếp đi, hạ thân hai người vẫn dính chặt vào nhau. Hần không có ý định tha cho cô dễ dàng như vậy a...

"Hai tên hai ba tên thì cũng đều thế thôi... Đến một tên giết một tên!" Ánh sáng chiếu thẳng vào mắt nam nhân, ánh lên ánh sáng dữ tợn!

Lúc này ở dưới nhà... 1 nữ quân nhân đang khổ sở chống chịu một đám dã thú mất đi lí trí, nước mắt lộp bộp lộp bộp rơi rớt.

Mỗi bàn tay một cái.

Mỗi bàn chân một cái.

3 cái lỗ mỗi cái chăm sóc một tên.

Bầu ngực gọi cảm cũng bị hai tên biến thái chăm sóc!

Cả cơ thể nữ tham mưu xụi lơ chỉ có thể mặc bọn họ dày xéo.

"A... Nguyên soái!!! Ngài quá ác độc!!!" Nữ tham mưu mở miệng gào lên, từng dòng "sữa đặc nguyên chất" thì nhau trào ra.

Nguyên rửa ngài... mãi mãi không bao giờ có thể độc chiếm nữ nhân của ngài!!!!!!

==

Hắc hắc... cả chương chả có gì ngoài xịt =.=

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Văn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Kẻ Cầm Cờ Giấu Mặt!

Dạ Tiểu Vũ lết cái cơ thể nát như xuống dưới phòng chính, nhìn một đám quân nhân và tham mưu đã ngồi yên lặng trên bàn họp. Nữ tham mưu cũng đứng lên, cổ áo vén cao che che dấu dấu cái gì đó...

"Chi huy, chúng tôi đang đợi ngài." Cô đứng lên nói.

"Ừ." Dạ Tiểu Vũ đi đến bên bàn họp, yên lặng ngồi xuống.

Một nam quân nhân giơ tay đứng lên, sau khi được cho phép thì mở miệng báo cáo. "Tất cả các cảng vũ trụ đều đã rơi vào tay quân phản loạn. Chúng ta hiện tại đã hoàn toàn bị cô lập trong Mộc tinh này!"

Hần cắn răng nói, bàn tay nắm chặt run lên nhẹ. Những người xung quanh cũng cảm nhận được tâm tình tuyệt vọng của hắn, im lặng không nói lấy một lời.

"Cạch!" Dạ Tiểu Vũ nhảm chán ném đi chiếc đĩa trên tay, ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn hắn.

Nam quân nhân lạnh gáy run lên, một giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống từ thái dương...

"Dạ... Dạ thưa kìa..." Hân nuốt nước bọt một tiếng.

"Làm cách nào mà anh câu kết liên lạc được với đám phản loạn đó, tôi thực sự rất tò mò nha." Dạ Tiểu Vũ mỉm cười nhìn hân chăm chăm, câu nói thoát ra khỏi miệng lại làm hết thảy mọi người sững sờ.

Cái gì...?

Không một ai phản ứng kịp, chỉ riêng Dạ Tiểu Vũ nghe được thật rõ ràng, nhịp tim của tất cả mọi người đều dừng lại một nhịp vì không phản ứng lại kịp, chỉ riêng nam nhân kia, nhịp tim điên cuồng loạn khởi.

Ngày đó cô đã sớm phát giác ra, nếu không có 007 nào đó ẩn trong đội ngũ, làm sao có chuyện bọn họ có thể tập kích được căn cứ tạm thời của Vũ Chính, phải biết nơi đó là một chỗ vô cùng bí mật, ngoại trừ một số quân nhân ra vào để tìm kiếm thực phẩm, không hề có một ai sẽ tùy tiện tiến ra ngoài hấp thu địch nhân chú ý! Đồng thời gần như là 24/24 canh gác không hề có một lỗ hổng phòng ngự!

Nói không có 007 làm loạn, ha ha, cô đây đánh tin!

Cho nên ngay khi đem Vũ Chính tổng ra ngoài, cô đã không một chút nào lơ là quan sát hành động của tất cả bọn họ. Cho đến khi, nhận ra được một kẻ có hành động thật bí mật... thật khác thường...

Hân sẽ thường thường tìm cách tụt lại phía cuối đội ngũ, tìm cách tránh đi ánh mắt của người khác, tìm cách làm cái gì đó bí mật... Sớm chú ý hành tung của hân, Dạ Tiểu Vũ luôn đi phía sau cùng một cách chậm rãi, hoàn toàn không hề cho hân cơ hội làm trò quỷ.

Bây giờ, sau 3 ngày bị nhốt cùng mọi người, tên 007 này cuối cùng cũng không nhịn được nữa rồi!

"Mọi người có thấy tràng cảnh hôm đó thực quý dị không? Quân phản loạn đột ngột biết được vị trí của căn cứ chúng ta... Đột ngột biết được chúng ta sẽ chỉ cử một người canh gác vào giờ đó nhằm cho mọi người nghỉ ngơi, sau đó vô thanh vô tức giết hân khiến chúng ta không hề biết bị bao vây tập kích... Sau đó, đột ngột xác định được vị trí phòng ngủ của Vũ Chính cùng thân phận của hân để mang theo quả bom bạo tạc cấp S đó đi hửm?"

Một con ón lạnh đi dọc theo sống lưng của mọi người, tất cả không thể tin nhìn về phía 007 đang run như cây sậy.

"Nói đến cũng thật kì lạ nha... Máy người có nhận ra không? Mọi chuyện xảy ra quá tình cờ ~" Dạ Tiểu Vũ vuốt ve mấy cái móng tay nhỏ xinh, chu môi thổi phồng phồng.

Mọi người nín lặng nghe từng chữ một của cô, có một cảm giác như mọi thứ đều không thể thoát ra được lòng bàn tay của cô gái này.

Nữ tham mưu im lặng nhắm mắt suy tính một hồi, hàng loạt các câu hỏi và câu trả lời chạy qua đầu cô, sau đó, cô bắt lấy một tia sáng, giật mình thốt lên: "Quá ít! Chúng ta có quá ít quân nhân đi theo đến nơi này!"

Dạ Tiểu Vũ liếc cô một cái. Đám tham mưu này vẫn còn một tên có đầu óc a!

"Vũ nguyên soái đi đến nơi có chiến tranh, mà chỉ có thể mang theo 40 quân nhân, trong đó bao gồm 25 tên tham mưu sức chiến đấu chỉ hơn con gà chọn một chút? Rồi trong 15 tên có sức chiến đấu kia lại chỉ có duy nhất 1 tên gen cấp A? Cấp B cũng chỉ 3 tên!" Một nét bút, điểm thẳng về phía đầu mâu chính xác nhất!

A!

Đúng vậy!

Đây cơ bản chính là một hồi âm mưu đem Vũ Chính cho diệt rớt! Một hồi âm mưu tính kế ngay từ lúc bắt đầu!

Khiến Mộc tinh bạo loạn, giấu điểm hiện trạng nguy cấp, cắt cử quân nhân đi theo yếu ớt vô cùng, 25 tên tham mưu đi theo lại hầu hết là từ trung đẳng của Vũ Chính!

Một cú này! Quá độc!

Một Liên Bang không có Vũ Chính, không có những tham mưu thuộc phe phái của hân, như vậy, không phải là một quả hồng mềm mại cho người ta tùy ý nhào nặn hay sao?

Xem ra, âm mưu này không phải là do đám chính trị gia Liên Bang ngu ngốc kia đầu têu, bọn lộn kia chỉ là những con cờ trên tay của kẻ cầm cờ giấu mặt kia mà thôi!

Kẻ cầm cờ giấu mặt... Dạ Tiểu Vũ liếm liếm môi. Thực hưng phấn nha... Một kẻ có thể bày mưu tính kế âm hiểm đến vậy... hân là nam chính nào đó?

Hay cũng là, một kẻ trái với quy tắc đây?

...

Nam nhân dừng lại cước bộ, ánh mắt sâu thẳm tựa như bóng tối đáng sợ âm lãnh nhất nhìn về phía chân trời.

Sau lưng hắn, là cả chục thi thể bị móc sắt xuyên thấu... Không, bọn hắn không chết, bọn hắn vẫn còn đang rên rỉ cầu khóc, cầu khóc nam nhân để bọn họ đi chết đi, triệt để chết đi, triệt để giải thoát khỏi thống khổ...

Hắn dường như có chút ngờ vực nhìn bọn họ, sau đó nụ cười bạo ngược đầy tràn sự biến thái đáng sợ xuất hiện trên môi hắn.

Tiếng gào thét lại vang lên, từng đám thuộc hạ của nam nhân run rẩy giấu mình trong góc tối...

Quân thượng của tôi là một tên đại S, là một tên đại biến thái thích hành hạ người khác... cầu xin sự an ủi... cầu xin một liều thuốc xoa dịu con chym đang run rẩy TOT

==

ha ha, đại S =v=

Tên duy nhất mà tiểu Vũ nhà ta bị khuất phục triệt để trong khi XXX, moahaha... có ai muốn chơi BDSM, các loại đạo cụ, các loại máu tanh play hom =3=

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Dẫn Thân Vào Hang Cọp

Dạ Tiểu Vũ nhìn nam quân nhân bị giải đi, mở miệng nói: "Người ở bên cạnh Vũ Chính đã 10 năm rồi, đừng nói với ta là 10 năm nay người đều là một tên 007 ha."

Nam quân nhân dừng lại bước chân, những hình ảnh năm xưa quay cuồng trong đầu hắn, có nhiệt huyết, có máu tươi, cũng có những giọt nước mắt hạnh phúc, rồi chuyển cảnh, là hình ảnh người vợ của hắn tê tâm liệt phế mà khóc, lang thang trên từng con phố tìm kiếm con gái, cho đến khi, con gái của hắn được đưa về, ánh mắt tan vỡ trống rỗng, cơ thể không một chỗ nào lạnh lặn, cùng với tiếng nấc nghẹn ngào của vợ hắn.

"Ha ha..." Hắn thê lương cười một tiếng, cúi gằm mặt xuống trước những ánh nhìn như mũi dao của những người đồng đội, từng giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt hắn.

Mọi người nhìn người đồng đội đã 10 năm cùng nhau trải qua bao điều, nay lại lừa dối hãm hại người Nguyên soái mà ai cũng kính trọng vô cùng, một cảm giác thê lương dâng lên trong mắt mỗi người.

Rốt cuộc, tại sao mọi chuyện lại trở nên như thế này?

"Cộp." Dạ Tiểu Vũ ném một cuốn sổ xuống bàn. "Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ vào việc chính."

Chuyển biến quá nhanh khiến mọi người bàng hoàng nhìn về phía cô.

"Bây giờ, thì nghe thật rõ những lời tôi nói đây..."

...

Ở một trại tập trung của quân Cách mạng.

Một cô gái nhỏ bé ăn mạch rách rưới ôm theo một nam nhân tiến đến trước cổng, thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Một người đàn ông tò mò tiến lại, đứng trước mặt hai người.

Cô gái giật mình nhìn lên hắn, khuôn mặt bị tàn phá nặng nề khiến người ta phải xuýt xoa. Khuôn mặt của cô ta, một vết bóng kéo dài từ trên mí mắt xuống dưới cổ, vô cùng sấu xí và dữ tợn. Đồng thời nam nhân mà cô ta ôm trên tay cũng một dạng tàn tật không thể đi chuyển.

"Ngài... làm ơn... có thể cho chúng tôi một chút thức ăn được không? Anh của tôi đã hơn 3 ngày không tìm được thực phẩm sạch..." Cô gái nức nở nói, sự thương cảm trào lên trong lòng mọi người.

Chiến tranh giữa quân Cách mạng và chính quyền cũ vẫn còn đang tàn phá Mộc tinh, thực phẩm và nước sạch dần trở nên khan hiếm, đồng thời hàng loạt hệ lụy sinh ra khiến cho trị an của Mộc tinh trở nên hỗn loạn.

Những hình ảnh bi thương này vẫn luôn diễn ra thường ngày ở Mộc tinh, khiến cho lòng người sinh ra một cỡ cảm xúc phiền muộn và tội lỗi không thể nào xóa bỏ.

Một số quân Cách mạng nhanh chóng tiến đến đem hai người vào một căn phòng, đồng thời cũng mang theo thức ăn và nước sạch giao cho cô gái, bảo cô không cần quá tiết kiệm, chăm sóc anh trai cho tốt.

Cô gái rồi rít cảm ơn nhìn hai người rời đi, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại.

"Ha... Quá dễ dàng." Dạ Tiểu Vũ đắc ý cười, lột ra miếng da giả trên mặt, lấy ra một chiếc khăn ướt lau đi mấy vết sẹo lồi dử tồn trên mặt Vũ Chinh.

"Em rất thông minh." Vũ Chinh sùng nịch cười khẽ một tiếng, xoa xoa khuôn mặt xinh đẹp của Dạ Tiểu Vũ. Ừ, khuôn mặt này quá xinh đẹp, che dấu đi một chút mới tốt, sẽ không ai đánh chủ ý lên nó.

Cô ha hả cười một tiếng, vội vàng lấy ra máy móc đo các chỉ số trên cơ thể Vũ Chinh, xác nhận hần khoe mạnh mới thờ phào cắt đi máy móc. Vuốt ve hai cái chân, trong mắt Dạ Tiểu Vũ thoáng qua một vẻ bi thương.

Thế giới này nếu thực sự tồn tại phép màu, cô sẽ hung hăng tóm lấy nó, đem đến cho nam nhân ngu ngốc này.

Khoan đã... phép màu?

Trước mắt Dạ Tiểu Vũ hiện ra một đôi mắt màu trắng trong suốt mà sâu thẳm, Cô bé ấy mỉm cười nhìn vết thương trên tay cô bị trầy da khi luyện tập, đôi môi xinh đẹp khẽ động, ánh sáng thành khiết xuất hiện từ đôi môi cô bé, tiến đến tiếp xúc da thịt cô, chỉ vài giây sau, vết thương đã hoàn toàn biến mất đi.

- Nếu sau này gặp phải điều gì khó khăn, hãy gọi tên Thiên Nhi. -

"Thiên Nhi..." Ánh mắt cô tối lại, đôi môi ti mẩn khẽ động. Nhớ lại, khi đó cô còn vô tri bỏ qua sự kì lạ trên người con bé, bây giờ mới thấy, con bé đó hoàn toàn không hề đơn giản một chút nào.

Chỉ cần tìm được nó, Vũ Chinh sẽ...

...

"Authur Lam, ông ta bảo rằng chỉ cần tìm được Đạo Thiên Sư là có thể hồi sinh Tam nhi phải không?" Lam Thần nhìn về phái Authur Lam, ánh mắt cuồng dã mang theo hung phần. "Nếu vậy thì chúng ta chỉ cần tìm ra con bé đó là xong cơ mà, tại sao lại phải chôn chân ở đây? Quá tốn thời gian!"

Vamp Jin vất vẻo treo trên chiếc đèn trần, khinh bỉ nhìn tên cơ bắp họ Lam phía dưới.

"Vượt qua thông đạo không gian đến thế giới này chúng ta đã bị đánh hạ lực lượng xuống thành SS cấp, một khi bước ra khỏi Mộc tinh, thì sẽ giảm xuống một cấp nữa thành S cấp! Người nghĩ chỉ với từng đó lực lượng là có thể đem thế giới này lật tung lên để tìm người hay sao?"

Authur Lam nhấp một chén trà, ánh sáng quang minh khoác lên trên hần một vẻ đẹp của thiên sứ, lại che khuất một bên khuôn mặt hần vào bóng tối.

"Chúng ta sẽ không thể nào rời khỏi Mộc tinh trong lúc này, cho đến khi chúng ta có thể tìm ra lỗ hổng trong quy tắc của thế giới này để hồi phục lại lực lượng toàn thịnh của chúng ta. Đạo Thiên Sư kia cũng không phải hạng dễ đối phó."

"Chính vì vậy chúng ta mới cần đánh hạ lên một phe thế lực, bắt đầu là Mộc tinh, sau đó là hệ Mặt trời, sau đó sẽ là cả vũ trụ."

"Khi đó Đạo Thiên Sư, sẽ là vật nằm trong lòng bàn tay của chúng ta..."

Chỉ cần tìm được cô ta, Tam nhi sẽ...

==

Đột nhiên hôm nay trạng thái thật tốt, chắc là vì thời tiết mát mẻ thêm đôi chút a ^.^

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Văn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Bàn Tay Thao Túng Nhân Tâm

Dạ Tiểu Vũ sau khi thu xếp gọn gàng cho Vũ Chinh, lẳng lặng ôm hần suốt một đêm. Một đêm này, hàng loạt câu hỏi chạy nhảy trong đầu cô, đồng thời hàng loạt đáp án cũng được đưa ra để giải đáp.

Một đêm vô mộng.

Khu căn cứ Cách mạng quân số 69 mấy hôm nay xuất hiện một đôi anh em. Cô gái mang theo vết bông dừ tợn xấu xí cùng anh trai bị liệt nửa người dưới không thể đi lại, đồng thời anh ta cũng bị hàng loạt vết thương lớn nhỏ trải rộng khắp cả cơ thể.

Cả khu căn cứ đều xôn xao bàn tán, phần lớn là đồng tình cùng thương hại cho cả hai người, một phần nữa bày tỏ sự phẫn nộ trước những hậu quả chiến tranh này, tuy nhiên phần nhỏ đó lại ngay lập tức gặp phải sự phản đối gay gắt từ những người xung quanh, thậm chí là đe dọa bọn họ, không cho bọn họ tiếp tục những suy nghĩ đó!

Vì sao ư? Đơn giản thôi, chiến tranh cơ bản cũng chính là do một bàn tay của quân Cách mạng gây ra a!

"Cách."

Vũ Chính nhìn Dạ Tiểu Vũ mang theo đồ ăn trở về, mỉm cười chào đón cô.

"Có điều đó rất kì quái." Dạ Tiểu Vũ đem đồ ăn đặt vào bát, vô cùng trầm tư nói ra.

Nhằm thăm dò bọn họ một chút, cô mới cải trang cô và Vũ Chính trở nên thâm trầm như vậy, sau đó đi ra ngoài tung ra những tin đồn về hai người - hai anh em bất hạnh bị chiến tranh cướp đi tất cả, thật dễ dàng gọi lên sự thương hại của người khác!

Thế nhưng kết quả lại quá mức khiến cho người ta kinh ngạc!

Hầu hết bọn họ đều không dậy lên một chút tâm tình tội lỗi nào! Hầu hết đều chỉ đơn thuần cho là hai người cô rất đáng thương thôi, chỉ thế!

Dạ Tiểu Vũ sau đó lại điều tra lại một vòng, sau đó cô nhận ra hầu hết những người giống như đã mất đi mặc cảm tội lỗi này đều đã gia nhập Cách mạng quân từ rất sớm rồi. Những kẻ đứng lên cho rằng do lỗi của Cách mạng quân mà tạo ra những hậu quả kinh khủng lên cô và Vũ Chính thì hầu hết lại chỉ là những tay mơ mới đến căn cứ vài hôm.

"Có thứ gì đó đã khổng chế tư tưởng của bọn họ!" Dạ Tiểu Vũ đưa ra đáp án. "Chỉ có thể là một sức mạnh hay một dị năng không tên nào đó, tác động từ từ lên tư tưởng bọn họ, dần dần thay đổi nhận thức của họ, do đó dễ uốn nắn tư tưởng của những người này đi theo một hướng mà kẻ đó mong muốn!"

Vũ Chính trầm mặc gật đầu. Càng lúc sự tình càng hồng бет, hần chưa bao giờ cảm thấy bất lực như thế này. Hần cứ tưởng rằng hần thật mạnh mẽ, thế nhưng hóa ra, hần yếu ớt đến nỗi không chịu nổi một kích, thậm chí còn để người phụ nữ hần yêu phải nhìn thấy bộ dạng thâm trầm của mình, rồi phải để cô chăm sóc và bảo vệ.

Dường như cảm thấy tâm tình của Vũ Chính đột nhiên chuyển hướng theo chiều rất tệ hại, Dạ Tiểu Vũ cười khẽ một tiếng, nhẹ nhàng lại gần hôn lên trán hần.

"Rồi mọi chuyện sẽ có cách giải quyết của nó." Ánh mắt Dạ Tiểu Vũ lóe lên.

Cô đã đoán được một ít thứ, chỉ chờ chúng được chứng thực mà thôi! Nếu điều đó mà chính xác, mọi chuyện sẽ không bất như Vũ Chính nghĩ!

Mà nếu muốn chứng thực chúng, việc đầu tiên cần làm chính là thâm nhập vào bên trong nội bộ của Cách mạng quân.

...

2 tuần sau...

...

"Tiểu Vũ, em chiến đấu thật thành thạo a!" Một nữ nhân cười hi hi ôm lấy thắt lưng Dạ Tiểu Vũ, vô cùng hâm mộ nhìn đám tù binh bị trói dưới tay cô đang ngồi bệt trên đất.

"Không có gì, em và anh trai vốn là học sinh trong trường quân đội mà. Nếu không có chút bản lĩnh này, chỉ sợ cả hai đã sớm tan xác dưới nòng súng rồi." Dạ Tiểu Vũ sắc mặt tái nhợt, một bộ dáng ưu thương nhìn lên trời cao.

"Ồi..." Tuyên lệ của nữ nhân gặp phải kích thích vô cùng yếu ớt bị đánh gục, từng giọt nước mắt lăn dài. "Kiên cường lên nhé em! Chỉ cần đánh bại hoàn toàn đám tàn quân, chiến tranh sẽ kết thúc thôi!" Cô ta một bộ cuồng nhiệt mỉm cười chắc thắng!

Lại nữa, một kẻ ngu ngốc!

Dạ Tiểu Vũ khinh khinh cười. Đám người này, bởi vì hoàn toàn không cảm thấy tội lỗi của bản thân gây lên cho kẻ khác, cho nên bọn họ đồng thời cũng hoàn toàn không có phòng bị với những kẻ sống sót khác.

Vì sao a? Bọn họ cho rằng bọn họ làm chính là điều đúng, người khác làm sao có thể hận thương bọn họ mà tìm cách bày mưu tính kế bọn họ chứ? Cho nên khi Dạ Tiểu Vũ ngó ý muốn tham gia Cách mạng quân, bọn họ chính là vô cùng vui vẻ đồng ý, hoàn toàn không có một chút băn khoăn hay phòng bị

nào với cô.

Đấy, ai cũng vậy, không ngu ngốc thì là gì?

Một kẻ bị mất hết tất cả do thứ chiến tranh mà các người về ra, nay lại đi gia nhập trận doanh của các người, thế mà các người còn vô cùng vui mừng không hề nghi ngờ một chút nào tiếp nhận. Ha hả...

Nữ nhân kia tiếp tục bám theo Dạ Tiểu Vũ, miệng bô bô đem tất cả mọi thứ tất tần tật phun ra. "Lần này chúng ta may mắn được tổng bộ nhận vào làm nhiệm vụ hậu cần cho quân Cách mạng chủ lực tấn công Thổ tinh, thật là may mắn a! Được cống hiến một phần sức lực cho..."

Dạ Tiểu Vũ bây giờ đang mãi mê lo suy nghĩ làm sao để thâm nhập sâu vào bên trong Tổng bộ kia, không có quá mức để ý lời của cô ta...

Thổ tinh a, có thứ gì đó hình như cô đã quên mất...

Mà thôi kệ đi...

==

Sắp chuyển map sang Thổ tinh a =3=

Mà chương sau chúng ta sẽ chuyển dời địa phương sang một ít chiến trường phụ, rồi xa chiến trường chính Một tinh một thoáng.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Ss Cấp Xuất Hiện

Một con tàu vũ trụ kì lạ đáp xuống Thủy tinh, không hề có lấy một tiếng động, tựa như một con tàu ma. Radda tối tân, tiên tiến nhất của Liên Bang cũng hoàn toàn không bắt được một tín hiệu nào từ nó.

"Két..." Một bàn tay trắng nõn mịn màng kéo ra cánh cửa sắt, vô cùng nhẹ nhàng bóp méo những thứ kim loại cứng rắn nhất nhì vũ trụ.

"Liên Bang... có phải là nàng đã trở về đây?"

Tiếng nói âm u tựa như ma quỷ quanh quẩn đâu đây... Một luồng hắc ám đột ngột bùng lên, con tàu vũ trụ kêu ra những tiếng cọt két kinh khủng mà rợn người.

Bên trong tàu vũ trụ, một đám quái vật xấu xí run rẩy ôm nhau, những chú chym nhỏ xinh thì nhau run rẩy theo mọi tư thế...

Boss lại phát bệnh thần kinh mà không chịu uống thuốc a!

Chu mi nga! Boss càng lúc càng mạnh mẽ, và cũng càng lúc càng bệnh thần kinh!!!

Ở một góc, một tên quái vật da đen thui cầm lên một chiếc máy đo mức độ năng lượng, mặt tái xanh nhìn hai chữ "SS", có một cảm giác xúc động nghẹn ngào. Có trời chứng giám, chú chym nhỏ của hắn sắp sợ đến cong luôn rồi!

...

"Lục nguyên soái! Hoàng đế cho gọi ngài!" Quân nhân cung kính đưa một tấm thiệp mời hoa mỹ dâng lên cho hắn, sau đó diện vô biểu tình rời đi. Chỉ duy độc hắn biết, sau lưng hắn, mồ hôi đã ướt đầm vạt áo.

Lục nguyên soái từ khi trở về từ Venus tính tình càng thêm kinh khủng, thường xuyên nhốt mình vào phòng luyện tập, sau vài phút đi ra thì căn phòng đã hoàn toàn nát bét, năng lượng cuồng bạo đến mức Phó nguyên soái Maylin gen cấp S cũng không dám bước vào.

Đúng vậy, có tin đồn rằng ngài ấy đã đột phá lên trước đỉnh nhân loại, gen hoàn mỹ tiến hóa đến SS cấp!

OhMy ToT

Người với người có cần phải đá kích nhau đến mức đó không a! Ngài mà bình thường một chút thì thế giới sẽ bị hủy diệt rớt sao?

Bàn tay thon dài nhẹ nhàng nhắc lên chiếc thiệp trong tay, mân mê vuốt ve nó...

Sau đó nam nhân đặt chiếc thiệp mời xuống, lặng lẽ đi vào phòng ngủ.

Trên chiếc giường kingsize, nằm chính giữa là một bức tượng bằng băng tuyết đẹp - một nữ nhân đang lẳng lẳng nhắm mắt ngủ. Hắn tiến đến bên cạnh vuốt ve gò má xinh đẹp của nàng, si mê trên chóc. Thế nhưng xúc cảm lạnh băng trên tay lại khiến trái tim hắn thật trống rỗng.

Tại sao... không bao giờ có thể cảm thấy thỏa mãn a!

Cho dù giết chết bao nhiêu người, hủy diệt biết bao hành tinh, hắn cũng không bao giờ cảm thấy thỏa mãn được như trước kia nữa...

Nàng đã cướp đi thứ gì của hắn đây, mà bây giờ hắn đã trở nên tham lam như vậy, tham lam đến mức chẳng thứ gì có thể lấp đầy được sự tham lam trong hắn!

"Người như thế thì làm sao có thể lấy được thứ người muốn chứ?" Một tiếng cười cuồng dã xuất hiện sau lưng hắn, khiến cho hắn phải nhú mồm ném qua một cột băng.

"Lục Lãnh, ta bây giờ mới thấy nhà ngươi quả là một kẻ bất lực!" Cột băng bị nhẹ nhàng biến mất đi, nam nhân ôm bụng cười, vô cùng khinh bỉ nhìn Lục Lãnh đang vuốt ve tượng băng.

"Nass, một kẻ đem người mình yêu nhốt vào địa ngục như người thì không có quyền cười nhạo ta, cho dù người có là Hoàng đế đi nữa!" Lục Lãnh vô tình chỉ hắn.

Nụ cười của Nass đột ngột biến chuyển mùi vị, đầu lưỡi đỏ tươi yêu diễm liếm môi. "Bởi vì nàng quá mỹ vị a, ta không thể nào tự kiềm chế... Nàng không những mỹ lệ, mà nàng còn là một Thiên sứ, ha ha, một Đọa lạc thiên sứ... Nàng như thế cầu người, làm sao có thể không có ruồi bọ xung quanh..."

"Cho nên ta dùng khóa khép chặt đôi môi ấy lại, dùng xích sắt xuyên qua đôi cánh thiên sứ màu đen của nàng, giấu nàng vào trong bóng đêm của riêng ta, để nàng ngấm dần vào trong hắc ám của ta, không thể nào chạy trốn đến bên cạnh kẻ khác được nữa!"

Nói đến đây, ánh mắt điên cuồng của Nass đã khiến cho Lục Lãnh phải nhú mồm.

Hắn thực sự không hiểu vì sao tên Nass này lại tính tình đại biến đến mức này, cách "bệnh tâm thần" chỉ còn một sợi chỉ nữa!

Mà thôi, quan tâm làm gì?

"Chuẩn bị xong chưa? Một tháng nữa, ta sẽ đem đại quân đến, hủy diệt Liên Bang!" Lục Lãnh nheo mắt, cao cao tại thượng nói ra.

Hủy diệt Liên Bang, để nàng mất đi tất cả, từ đó chỉ có thể... dựa dẫm vào hắn, sống vì hắn!

Thực sự thì Lục Lãnh không nhận ra, hắn cũng là đồng loại của tên Nass kia thôi a! Cách "Biến Thái" chỉ còn một cái bước chân!

...

[Hệ thống tự động tính toán:

Số lượng nam chủ đột phá SS cấp: 3/?

Thời gian mở ra cốt truyện "Chiến tranh hủy diệt": 1 Tháng

Chỉ tiêu mở ra cốt truyện: 5 nam chủ cấp SS]

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Hướng Về Thổ Tinh

Trước khi vào truyện ta có điều muốn nói a... Cái chi tiết tượng băng ở chương trước, ta muốn nói:

NÓ CHỈ LÀ TƯỢNG THÔI A!!!!!!

Các nàng đã tưởng tượng ra gì vậy nà

Nó là TƯỢNG BĂNG!!! Chỉ là tượng thôi _.

Khi Vũ Chinh mở mắt ra, nụ cười vô cùng xinh đẹp của nữ nhân khiến hân mơ màng. Dạ Tiểu Vũ tỉ mỉ dùng khăn sạch lau chân của hân, sâu bên trong đôi mắt xinh đẹp ánh lên tia sáng khó hiểu.

"Em... thực sự muốn mang theo một phé nhân như tôi?" Vũ Chinh cười thăm nhìn đôi chân của mình.

"Lắm lời!" Dạ Tiểu Vũ lườm hân một cái, sâu kín thở dài một hơi.

Chắc chắn? Mang theo 1 phé nhân ra chiến trường khốc liệt thì làm sao cô có thể vỗ ngực chắc chắn rằng mình sẽ đem cả 2 cùng sống sót trở về đây. Chỉ là bị động chờ chết... cô không cam tâm a!

Cho dù cô chết mục xương ở đâu đó, cô cũng sẽ phải hung hăng... gặm rớt xuống một miếng thịt thật to trên mặt bọn người này!

"Tít tít..." Đồng hồ trên tay Dạ Tiểu Vũ sáng lên.

[Chi huy, tất cả đều đã lên phi thuyền, sẵn sàng chờ lệnh của cô!]

Đôi mắt xinh đẹp híp lại, nụ cười trên môi thật tươi, hàm răng trắng nõn nghiêng vào nhau, thế nhưng nụ cười thật "xinh đẹp" này rất "vô tình" được che khuất dưới bóng tối, không ai nhìn rõ.

Nếu ai đó quen thuộc cô gái xuất hiện ở nơi này chắc chắn sẽ đoán được, nụ cười này nở rộ, cũng tức là có kẻ sắp bị nghiền nát rồi a!

Vũ Chinh lẳng lặng nhắm mắt ngủ, hoàn toàn không biết cử động của cô gái ngồi kế bên. Dị năng trong cơ thể liên tục dao động, giống như sôi trào, cũng giống như muốn bùng nổ...

...

"Bí Bo....."

[Tất cả các Cách mạng quân... Yêu cầu các vị tập hợp ở đại sảnh... Các vị Cách mạng quân... Yêu cầu các vị tập hợp ở đại sảnh...Các vị Cách mạng quân... Yêu cầu các vị tập hợp ở đại sảnh...] Giọng nói máy móc liên tục lặp đi lặp lại...

Dạ Tiểu Vũ hôn lên trán của Vũ Chinh, đôi lông mày xinh đẹp nhíu lại. Sao lại nóng như thế này?

Cô chỉ có thể thay một lớp khăn ướt trên trán hân, sau đó vội vàng rời đi.

Khi Dạ Tiểu Vũ tìm được đến đại sảnh, rất đông người đã chen chúc trong đó, trên bục cao, Phượng Ly Hy ăn mặc vô cùng sang trọng, dịu dàng xoay người rất vui vẻ cười với mọi người.

"Xin chào tất cả các vị Cách mạng quân, tôi là Thần sứ Phượng Ly Hy, vâng mệnh các Thần Linh đến đây chiến đấu cùng với mọi người." Cô ta nở nụ cười thật xinh đẹp, phục sức vàng son hoa mỹ trên người khiến cho cô ta càng thêm cao quý, tựa như một Thần sứ cao ngạo mang theo thông điệp của Thần Linh.

A không, giống như một quân nhân sa đọa đã hoàn toàn vứt bỏ đi trái tim của chính mình mà lựa chọn vâng theo dục vọng trần trụi bản thủ.

Khi cô ta lựa chọn cỡi ra bộ quân phục xanh lam của Liên Bang, cô ta đã không còn là quân nhân nữa rồi.

"Chiến đấu tiếp theo ở Thổ Tinh sẽ do tôi chỉ huy, không vấn đề gì chứ à?" Tiếng nói của Phượng Ly Hy thật dịu dàng phiêu hốt, khiến cho tất cả mọi người đều vô thức làm theo.

"Không có vấn đề gì a! Thần sứ chịu đến đây chỉ huy chúng tôi chính là phúc phận của chúng tôi!"

"Thần sứ!!! Tôi yêu yêu!!!"

"A!!! Em yêu chị!!!"

Thế nhưng trong mắt Dạ Tiểu Vũ, cô nhìn chằm chằm vào cái túi bên hông cô ta. Không biết vì sao, cô cứ cảm thấy, bên trong nó ẩn chứa một cái gì đó là lạ... Khiến cho tất cả mọi người đều sẽ thuận theo những gì mà ả ta nói.

"Mọi người! Chúng ta hãy cùng nhau cố gắng nhé! Đem Liên Bang trở thành chân chính Liên Bang!!!" Phượng Ly Hy giờ lên nắm đấm, mở miệng hét to.

Tất cả đại sảnh sôi trào, nắm tay giờ lên dồn dập!

"Đem Liên Bang trở thành chân chính Liên Bang!!!"

"Đem Liên Bang trở thành chân chính Liên Bang!!!"

"Đem Liên Bang trở thành chân chính Liên Bang!!!"

Đã tâm thật lớn a, Phụng Ly Hy... Dạ Tiểu Vũ nghiêng ngấm mỉm cười, ngón tay hợp lại làm thành một tư thế ngấm bắn, nhẹ nhàng mà ngấm vào trên trán cô gái đang tỏa sáng rực rỡ trên vũ đài kia, âm trầm mỉm cười.

Sớm thôi, tôi sẽ cho cô nếm mùi thất bại, bị ném xuống vực sâu trên đỉnh hào quang...

Tôi đây, thích nhất chính là nhìn loại người như cô ngã xuống vực sâu do chính cô đào ra, gãy gục, ngụp lặn mua vui cho tôi!

Phụng Ly Hy đứng dưới ánh đèn hào quang, cảm nhận được ánh mắt sùng bái xen lẫn điên cuồng của ngàn vạn con người phía dưới, không thể nào ức chế được khuôn mặt càng lúc càng ửng đỏ!

Hạ thân của cô ta đã sớm ướt đến không còn chỗ khô, nhỏ tí tách xuống dưới sàn, từng vệt nước xinh đẹp chạy xuôi theo bắp chân cô ta, mà tuyệt nhiên chẳng một kẻ nào may mắn để ý đến.

A... Nhìn ta đi a! Nhìn vào hạ thể của ta đi! Liếm nó đi lũ ngu dân! Lại đây mà liếm láp hạ thể của nữ thần sứ xinh đẹp ta đây đi!

Sùng bái ta!

Ngưỡng vọng ta!

Yêu ta đi!!!

"Ha ha ha..." Dưới tiếng cười chói tai của Phụng Ly Hy, giống như một chiếc công tắc được bật nút, thả ra con lũ dục vọng của tất cả mọi người, bọn họ điên cuồng giao hợp, điên cuồng thả lỏng bản thân...

Dạ Tiểu Vũ phì cười một tiếng, ngán ngẩm rời đi.

Đem một con bít* thậm chí còn chẳng biết che dấu tình dục của chính mình trước mắt kẻ khác thành kẻ địch, cô bỗng dung cảm thấy thực nực cười a!

Cô ta chẳng xứng!

Mục tiêu của cô bây giờ: Thổ tỉnh!

Không biết vì sao cô cứ có cảm giác, Thổ tỉnh sẽ giúp cô thoát khỏi khốn cảnh đang đè ép lấy cô và vũ Chinh ngay lúc này...

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Tìm Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Thà Gãy Chứ Không Cong!

"Nhanh lên! Bọn chúng đã đến sát phòng tuyến rồi!!!"

"Quân y ở đâu!?! Nhanh lên! Các người còn định để bao nhiêu huynh đệ phải chết nữa mới vừa lòng đây!!!!"

Ở một quân khu Thổ tỉnh, ngọn lửa của chiến tranh đã nhấn chìm nó. Chiến tranh thời đại này rất tàn nhẫn, hơn cả việc con người đã tiến hóa, chính là những vũ khí nóng có sức hủy diệt dễ dàng tàn sát cả một thành phố liên tục ra đời và được bổ sung vào tay các quân đội.

Ngày đó, 1 viên đạn khiến cho 1 người ôm ngực ngã xuống, còn bây giờ, chỉ 1 tia sáng thôi cũng đã khiến cho 1 thành phố sụp đổ!

"Ầm!!!!!!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa đột ngột rung chuyển cả mặt đất, khuôn mặt những vị quân nhân trắng bệch, môi run run. "Không thể nào... Quân phản loạn đã đột phá được phòng tuyến phía Đông!!!"

Những tiếng bàn tán hoảng sợ cùng tiếng nước nổ tuyệt vọng vang lên trong quân khu.

Phía trong căn phòng chỉ huy của quân khu...

Một lão già lẳng lặng chấp tay ngồi trên ghế, đôi mắt nhắm chặt, thế nhưng bộ quân phục phẳng phiu và những huân chương chiến tích trên ngực ông đã đủ để tất cả phải kinh hoàng mà thần phục.

Ông ấy là Đại tướng Trịnh Lã của Thổ Tỉnh, là một vị chiến thần đã bảo vệ Liên Bang suốt cả trăm năm nay, chưa bao giờ đầu hàng trước quân địch.

Trịnh Nhan cắn răng, nhẹ nhàng cúi đầu trước Trịnh Lã. "Cha, người phải nhanh chóng rời đi, đến khu căn cứ trung tâm đây..."

Nói đoạn, cô hít vào một hơi, vành mắt đỏ bừng.

Đến cả cô cũng không tin Thổ tinh có thể vượt qua được đại nạn này, quân địch giống như những tử sĩ không sợ chết, dùng máu tươi đổi lấy bước tiến. Hơn nữa không biết vì sao, đôi khi bọn chúng còn sử dụng những loại dị năng kì lạ có sức công phá vô cùng lớn, chắc chắn bọn họ có 1 tên dị năng giả cấp S!

Thế nhưng dù có chết, Trịnh Nhan thế sẽ đem một cánh quân này chôn cùng mình, tranh thủ một ít thời gian thở dốc cho quân đội chủ lực ở căn cứ trung tâm!

"Người dân đã hoàn thành di tản hết chưa?" Trịnh Lã mở ra đôi mắt nhìn về phía xa xăm, xuyên thấu những bức tường, nhìn về phía thành phố đã ngập chìm trong bom đạn.

"Vâng thưa cha!" Giọng nói của Trịnh Nhan để lộ một phần tự hào.

Biết bao nhiêu quân nhân đã chống đỡ đến tận giờ phút này, để hoàn thành nhiệm vụ di tản toàn bộ dân cư trong thành phố.

"Được!" Trịnh Lã trầm thống nói một tiếng, sau đó Trịnh Nhan ngã xuống, được ông đỡ xuống trong tay. Một nam nhân tiến lên ôm lấy cô, gật đầu với Trịnh Lã.

"Chăm sóc cho nó và Trịnh Công." Trịnh Lã từ ái cười, bàn tay rắn rỏi nắm lấy một thanh kiếm ánh sáng, đội lên chiếc mũ với 8 ngôi sao cao quý trên viền, mở cửa bước ra.

Nam nhân nhìn bóng lưng của ông, trầm trọng ôm chặt lấy Trịnh Nhan, cúi đầu.

Cả quân khu nhận được tin tức rút lui, cho dù rất nhiều người kháng cự mạnh mẽ muốn được trở lại chiến trường, nhưng sau đó lại chỉ có thể bị đồng đội đánh cho một trận rồi lôi lên phi thuyền siêu tốc.

"Mày muốn ra liều mạng thì cứ việc, thế nhưng đi ra đó ăn một phát súng rồi nằm đấy thì làm được gì? Trở về trung tâm lãnh một khẩu pháo đi ra nã chết một quân đoàn của bọn nó rồi hãy chết!"

Những phi thuyền cất cánh bay đi, hàng ngàn người lính nhìn qua cửa sổ hướng về phía quân khu. Trên cánh cổng kia, một bóng dáng thẳng đứng tựa như một thanh kiếm hướng lên trời xanh, "thà gãy chứ không cong", quả thật là một câu nói xứng với tầm vóc vĩ đại của ông ấy.

"A!!!!!!!!!!!" Trịnh Nhan vùng ra khỏi vòng tay của Đặng Quân, cơ thể nhỏ bé điên cuồng đập lên cửa sổ, ánh mắt trừng lớn nức nở nhìn về phía bóng dáng kiên cường kia!

"Cha ơi!!!! Cha ơi!!!! Ngài ác lắm!!!! Ngài ác lắm!!!!!" Trịnh Nhan khóc nức nở, khuôn mặt xinh đẹp chìm trong tuyệt vọng.

"Cha ơi!!!!!!!!!"

Tiếng khóc của Trịnh Nhan đem căn phòng nhấn chìm vào cảm giác bi thương. Từng người chiếm giữ một góc riêng mà gặm nhấm nỗi đau đớn của mình.

Có người mất đi gia đình.

Có người mất đi nửa kia.

Và tất cả đều mất đi những người đồng đội quý giá của mình.

Đặng Quân ôm Trịnh Nhan vào lòng, bàn tay to lớn xoa bóp đôi bàn tay đã nhuộm máu đào. Hắn chớp mắt che đi giọt lệ, mở miệng thì thảo vào tai Trịnh Nhan.

"Em phải sống, vì cha, cũng vì Trịnh Công."

Trước mắt Trịnh Nhan hiện ra cơ thể trọng thương phải móc nối vào hàng loạt máy móc y tế mới có thể miễn cưỡng duy trì sự sống của Trịnh Công, miệng lại không thể kiềm chế được tiếng nức nở mà gào khóc.

Đặng Quân áp đầu cô vào lòng, đôi mắt nhắm chặt, một giọt nước mắt lăn xuống gò má sắc lạnh.

Hắn biết, cơ hội sống sót của hắn và Trịnh Nhan chính là do Trịnh Lã hi sinh mà có được, thế nhưng nỗi hổ thẹn trong lòng bức hắn muốn phát điên. Hơn ai hết, không thể tự tay bảo vệ người vợ của mình, hắn vô cùng hổ thẹn với bản thân hắn!

=====

Ai nhận ra không, nhà Trịnh Công đó =3=

Vốn dĩ cả nhà này sẽ bị diệt, nhưng Trịnh Công về kịp rồi hê hê =)

Và bây giờ đến phiên hắn suýt chết ._.

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Bóng Lưng Người Trưởng Bồi

Dạ Tiểu Vũ lau đi vết máu trên kiếm, ánh mắt lạnh lùng nhìn xác chết dưới chân cô. Người quân nhân này, cho đến chết vẫn nhìn cô với ánh mắt ấy, nó khiến cô cảm thấy bản thân mới tàn nhẫn làm sao.

Cô tra kiếm vào vỏ, cúi người quỳ xuống một chân, bàn tay khẽ vuốt lại mí mắt của hắn.

"Sẽ có ngày tôi gặp phải báo ứng... nhưng chưa phải lúc này..."

Vẫn còn nhiều việc cô phải hoàn thành, bất cứ ai cản đường cô, đều sẽ bị gạt bỏ!

Ánh mắt Dạ Tiểu Vũ lạnh băng nhìn lên bóng dáng kiên cường đang đứng ở phía trên, dòng máu trong người cô sôi trào nhưng đầu óc lại tĩnh lặng như một khối kim loại lạnh lẽo.

Cô biết người đàn ông phía trên, rất mạnh... rất rất mạnh...

Trịnh Lã nhìn đại quân phía dưới, ánh mắt bình tĩnh quét qua một lượt. Quả nhiên, những người này đều bốc lên một thứ khí tức rất kì lạ làm cho người ta buồn nôn. Ông nhìn thấy một cô bé dường như chỉ mới mười mấy tuổi khoe khoang với mọi người mình đã giết được bao nhiêu tên, dưới chân lại đang dẫm lên xác chết của đồng đội cô ta, thế mà bọn họ vẫn cứ thần nhiên cười đùa.

Những con người này... đều là con dân Liên Bang a!

Còn gì khiến cho người ta đau đớn hơn khi 1 dân tộc nội chiến mà tương tàn nhau đây?

"A?" Trịnh Lã đột ngột giật mình, ánh mắt hướng về một góc. Ở nơi đấy, một nữ nhân đang sâu kín nhìn ông, bàn tay trắng nõn vờ về chuôi kiếm trên tay. Không biết vì sao, ông cảm thấy cô ta không giống với đám người phía dưới, hoàn toàn không giống!

Dạ Tiểu Vũ bắt gặp ánh mắt của Trịnh Lã, khóe môi nhếch lên vẩy vẩy tay khiến ông choáng váng. Thế nhưng...

Đồng tử Trịnh Lã đột ngột trùng to, cô gái ở nơi đó đột ngột biến mất trước mắt ông! Ngay lập tức trực giác Quân nhân suốt mấy chục năm qua báo động với ông, hai bàn tay ông giơ lên, một bức lòng chắn trong suốt xuất hiện bao lấy Trịnh Lã.

"Kít!!!!!!!!!!!!!!" Thanh kiếm cấp S vạch ra một vết xước dữ tợn trên màng chắn, tiếng rít chói tai khiến cho người ta phải nhú mày.

"Ha! Quả nhiên là S cấp!" Dạ Tiểu Vũ nở ra một nụ cười dữ tợn. Hay lắm! S cấp!!!

Những người phía dưới giống như nhận được khẩu hiệu tiến công, cầm lấy vũ khí điên cuồng oanh tạc quân khu cứ điểm, nhiều người thậm chí trực tiếp hướng về phía Trịnh Lã và Dạ Tiểu Vũ phóng đạn pháo đến!

Dạ Tiểu Vũ nhú mày... Đám người chết tiệt này!

Phía sau chiến trường chính...

Phượng Ly Hy nhún nhảy trên người của nam nhân, miệng lớn rên rỉ mà ánh mắt thì nhìn chăm chăm màn hình truyền tin. Ngay khi nhận ra được lực lượng S cấp của Trịnh Lã, lòng to trên người ả dựng đứng hết cả lên.

À không, may mắn là ông ta trước đây đã từng bị thương trong chiến tranh, thực lực thoái lui rất nhiều!

Phượng Ly Hy cắn móng tay, trực tiếp lấy ra trong ngực 1 chiếc vòng cổ hình thù kì lạ.

Đây là thứ cô đã xin được từ tay của đám nam nhân kia, phong ấn 5 lần dị năng công kích bằng với 1 lần phóng dị năng toàn lực của 1 người S cấp!

Ở trên chiến trường dễ phá vỡ tầng lớp phòng thủ của Thổ tinh cô đã dùng hết 3 lần! Bây giờ chỉ còn lại 2 lần nữa thôi!

Ánh mắt Phượng Ly Hy lóe ra tia sáng độc ác!

Phải tranh thủ khi có kẻ đang kiểm chế ông ta, giết chết!

...

"Àm!!!" Dạ Tiểu Vũ lách người tránh né viên đạn pháo nguy hiểm, thanh kiếm trên tay thì không khoan nhượng chém thẳng vào lồng chắn trên người Trịnh Lã.

Trịnh Lã ở bên trong lồng chắn quan sát cô mà không hề tấn công, đôi mắt hữu thần với ánh sáng chói lọi.

Ông biết được, cô bé này không phải thuộc về đội quân phía dưới, nhưng lại đang cố gắng lập chiến công bằng cách giết chết ông!

"Ha!!!" Bàn tay Dạ Tiểu Vũ nắm chặt thanh kiếm trong tay, gân xanh nổi lên trên thái dương, một luồng sức mạnh kinh khủng khiến cho cả thanh kiếm vận vận run lên bần bật, giáng thẳng xuống dưới Trịnh Lã.

Một luồng nguy cơ bốc lên trong tâm Trịnh Lã, ông vội vàng muốn gia cố lại lồng chắn, nhưng sự đau đớn trong cơ thể do vết thương cũ khiến ông chậm lại một nhịp.

"Bang!!!!"

Lồng chắn nát vụn, Trịnh Lã phun ra một ngụm máu lùi về phía sau, sắc mặt tái nhợt nhưng ông lại... cười.

"Rất khá... Làm rất tốt..."

Dạ Tiểu Vũ đang cầm thanh kiếm đột ngột ngừng lại, vô cùng nghi hoặc cùng đề phòng nhìn chằm chằm Trịnh Lã.

Trịnh Lã giờ tay lên muốn nói điều gì, thế nhưng sắc mặt ông đột ngột cứng đờ. Dạ Tiểu Vũ nghi hoặc quay đầu lại theo hướng nhìn của ông ta, sau đó mặt cắt không còn một giọt máu.

Trên bầu trời, ngàn vạn mũi tên băng giáng xuống từ trên đầu họ, điên cuồng rơi xuống!!!

"Phượng Ly Hy!!!!!" Dạ Tiểu Vũ gào lên!!!

Chết tiết chết tiết chết tiết!!!!!!!

Cô ngã ngồi xuống đất, trừng trừng bất lực nhìn từ thần đến gần. Không... cô còn thật nhiều điều chưa làm xong..

Khi Dạ Tiểu Vũ bị ném vào trong tuyệt vọng, một bóng lưng cao lớn lại gần chắn trước mặt cô.

Từng mũi băng điên cuồng đâm xuống mặt đất, đâm xuống tấm lồng chắn, đâm nát nó, xuyên qua lồng ngực của người quân nhân quyết tuyệt.

Một mũi xuyên qua lồng ngực nát bấy.

Một mũi xuyên vào bụng.

Một mũi được ông dùng hai tay đỡ lấy bằng hết thầy sức lực, sau đó mất đà rơi xuống.

"Tí... tách..." Máu tươi nhuộm đỏ những mũi tên băng, bắn lên mắt cô, nhuộm cả thế giới thành một màu máu đỏ.

"Ha.. ha." Trịnh Lã cố gắng quay đầu lại nhìn cô, máu tươi tràn ra từ khoang miệng ông, thế nhưng ánh mắt của ông dành cho cô giống như một ánh nhìn hiền từ của một vị trưởng bối.

"Đi đi... Trịnh... Công nó... đang chờ con..."

Nói đến đây, Trịnh Lã an tường nhắm mắt lại, yên tâm rời đi thế giới này.

==

Trạng thái của chương này không được tốt lắm... haizzz Ợ.Ợ

Tôi nay các bạn nào ở khu vực bão vô cũng phải ráng cẩn thận nhé, nhà Cá đã làm đủ các việc trực bão r hơ hơ hơ

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Tìm Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Một Kế Hoạch Đem Dạ Tiểu Vũ Lên Chức Tướng!

Phượng Ly Hy cười điên cuồng không ngấm được miệng khi nhìn thấy Trịnh Lã bị ghim chết bởi những mũi tên băng, một người anh hùng dân tộc, cuối cùng chỉ có thể gãy dũa mà chết trong tay ả ta! Sáng khoái! Quá sáng khoái!!!

Còn về việc tiểu binh lính của mình có bị đâm chết cùng Trịnh Lã không, Phượng Ly Hy hoàn toàn chẳng quan tâm. Người nhiều lắm, chết đi một ít thì cứ việc chết thôi, coi như để bọn họ cùng bồi táng với Trịnh Lã vậy, hẳn là bọn họ phải vui mừng đến chết đi được ấy chứ!

Cô ta cầm lấy chiếc micro, giọng nói mềm mại oanh oanh yến yến truyền đi khắp doanh trại.

"Căn cứ địch phía trước đã bị phá hủy, tướng lĩnh quân địch cũng đã bị "Thần khí" do các Thần linh ban tặng giết chết! Các vị Cách mạng quân, tiến lên và xây dựng một Tân liên bang nào!!!"

"Ồ!!! Thần linh vạn tuế! Thần linh vạn tuế!"

"Xây dựng Tân liên bang! Xây dựng Tân liên bang!!!"

Không khí điên cuồng phấn khích quái dị cứ thế bao trùm tất cả, không một ai bi ai cho những linh hồn chết đi, không một ai mặc niệm cho những người chết trận ngã xuống do chính thứ "Thần khí" kia...

...

Vũ Chinh được an bài dưới hậu phương, do chiến công khổng lồ của Dạ Tiểu Vũ mà hắn có được một sự chăm sóc vô cùng cẩn thận và tỉ mỉ.

Thông tin chiến thắng của chiến trường tiền phương truyền đến khiến cho phía hậu phương vô cùng hưng phấn, bọn họ thậm chí còn tổ chức một bữa tiệc chúc mừng chiến thắng. Mà tuyệt nhiên, không một ai nhắc đến những con số thương vong khổng lồ phía dưới hào quang chiến thắng rực rỡ...

"Vũ ca, chân có còn đau không?" Một thiếu niên mỉm cười với Vũ Chinh, răng nanh trắng tinh lóe lóe.

"Không." Vũ Chinh gật đầu với hắn. Thiếu niên cũng là một người không thể hoạt động được bình thường, được anh trai hắn giao lại ở nơi này chăm sóc.

"Vậy thì tốt..." Hắn nhe răng cười.

Đột ngột, một cô gái tiến đến đưa theo một bức thư nhỏ cho thiếu niên. Thiếu niên mở ra bức thư, nụ cười cứng lại trên môi, một giọt nước mắt rơi xuống trang giấy.

"Anh.... anh..." Nụ cười trên môi hắn méo mó, ánh mắt đờ đẫn run rẩy...

Vũ Chinh gạt mình nhìn hắn. "Cậu không sao chứ?"

"A ha?" Thiếu niên nhìn sang phía hắn, nụ cười trên môi đã vặn vẹo không ra hình dạng, nước mắt điên cuồng rơi xuống. "Sao... là sao? Anh của tôi... đã hi sinh vì một Tân liên bang, đó là niềm tự hào của tôi, cũng là niềm tự hào của anh ấy... vì sao tôi phải buồn? Ha ha... ha ha ha..."

Giống như thiếu niên bên trong đại sảnh không hề thiếu, những kẻ nhận được tin báo tử của thân nhân, thế nhưng lại chỉ có thể nở một nụ cười vặn vẹo trong đau đớn, nước mắt rơi xuống nhưng trên môi lại mang theo nụ cười...

Cướp đi cả quyền được đau đớn của con người... thật độc ác làm sao...

Vũ Chinh nhìn bên bầu trời trong xanh, tiếng cười của cô gái ấy cứ vang vọng trong tai hắn... Cô ấy, sẽ ổn chứ...

Hắn không biết nếu hắn nhận được giấy báo tử của cô ấy lúc này, thì hắn sẽ có phản ứng như thế nào nữa... Chỉ là, một khi biết được cô ấy đã rời đi thế giới này, vậy thì, hắn cũng không cần phải tồn tại làm gì nữa...

Nụ cười đọng trên môi Vũ Chinh, hắn tĩnh lặng ngồi trên xe lăn, an tĩnh như một bức tượng sống.

Em đã hứa sẽ đem tôi trở về, cho nên phải sống sót đấy, hiểu không?

...

Lâm Lam nhìn bộ chỉ huy trống trải không một bóng người, nắm tay nắm chặt đến mức móng tay bấm vào thịt chảy máu.

Tin tức Vũ Chinh đã chết truyền đi nhanh chóng trong Liên Bang, khiến cho quân bộ hoảng loạn, lòng dân bàng hoàng.

Ngay sau đó, Mộc tinh làm phản, tấn công Thổ tinh, đại loạn bùng nổ. Nhân dân Liên Bang gào thét yêu cầu chính phủ làm điều gì đó, thế nhưng lúc này, không một ai cho họ được một câu trả lời rõ ràng!

Đơn giản thôi, bộ chỉ huy và chính phủ của Liên Bang đã tê liệt hoàn toàn rồi, dễ dàng đến mức giống như một thế lực nào đó đã can thiệp vào nội bộ Liên Bang, âm mưu vô cùng khủng bố!

Bông hoa màu lam trong đôi con ngươi của Lâm Lam lóe lên, một kế hoạch điên cuồng hiện ra trong đầu hắn.

Đúng vậy, đây là một cơ hội tuyệt hảo, đem Dạ Tiểu Vũ hướng lên tám quân hàm Tướng quân kia!

Một kế hoạch để Dạ Tiểu Vũ leo lên chức Tướng!

Cho đến ngày hôm trước Dạ Tiểu Vũ vẫn truyền về tin tức của cô ở chiến trường với hấn, có thể nói, người nắm rõ tình hình ở Thổ tinh và Mộc tinh nhất chính là hấn!

Đây là một cơ hội, một cơ hội vô cùng tuyệt vời!

Quân hàm Thượng Tá trên ngực Lâm Lam lóe lên. Quyền lực mà hấn thấu suốt bao lâu nay, cùng với quân quyền trong tay Đồ Phủ, đủ để hấn quật tung một trận bài này!

"Cộp.. cộp..."

Tiếng giày truyền đến từ phía sau lưng khiến Lâm Lam giật mình quay về phía sau.

Một nam nhân giấu mình trong tấm áo màu đen, hắc khí như có như không bao trùm lấy hấn, khủng bố vô cùng. Trên hết là, khí tức dị năng cường đại của hấn khiến cho Lâm Lam phải nổi cả da gà!

"Ngươi là ai? Ai cho phép ngươi bước vào bộ chỉ huy của Liên Bang?" Lâm Lam nhú mày, súng ngắn bên hông chĩa thẳng về phía nam nhân.

"Ngươi là Lâm Lam?" Giọng nói khàn khàn mà mị lực phát ra, chỉ thế thôi cũng khiến da đầu của Lâm Lam run rẩy. Hấn chỉ ít cũng là hạng gen cấp A, tại sao lại hoảng sợ như vậy chứ?

"Giới thiệu một chút, ta là Tần Đông. Là..." Nam nhân nghiêng đầu tự hỏi một chút. "Là Chồng tương lai của chủ nhân ngươi."

Nam nhân vô cùng vô sỉ chụp lên cái mũi cho mình bất chấp sự cho phép của đương sự!

==

Sàn đấu chính trị chính là thuộc về Lâm Lam a =v=

Tần Đông lộ diện rồi

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Tìm Bước Phán Kích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Bí Mật Của Liên Bang

Dạ Tiểu Vũ nép mình vào một góc, con đau ần ần dưới chân khiến cho cô di chuyển một cách khó khăn.

Tiêu diệt chủng đó địch nhân, cô vẫn chưa lên được chức "giáo mục" - chức vụ có quyền điều hành phi thuyền vũ trụ và các trạm vũ trụ. Cứ như thế, kế hoạch vận chuyển Vũ Chinh an toàn trở về Trái Đất - thủ đô của Liên Bang vẫn chưa thể thành công.

Những gián điệp cô cài vào nội bộ quân Cách mạng vẫn chưa mang được thêm thông tin gì hữu ích cho cô, hoàn toàn là không có hồi âm nào.

Thời gian càng dài thì khả năng chữa trị vết thương cho Vũ Chinh càng nhỏ... Không có thiết bị y tế cao cấp của Trái Đất, cơ hội cho cô lấy lại đôi chân kia cho Vũ Chinh gần như là 0%!

Thời gian thời gian thời gian!!!

Dạ Tiểu Vũ thống khổ rít lên nhè nhẹ. Cảm giác thiếu một ai đó thứ gì luôn thúc cô muốn phát điên lên!

Cô hoàn toàn không quan tâm Liên Bang thiếu Vũ Chinh thì sẽ bị hủy diệt thành kiểu gì, cô chỉ biết nếu không nhanh đem Vũ Chinh trở về để gấp rút chữa trị đôi chân của hấn, suốt đời này, cô sẽ thiếu hấn, thiếu rất nhiều!

Cô thiếu Tần Đông một mạng không bao giờ có cơ hội trả lại.

Rồi mới đây lại có một người thân của Trịnh Công vì cô mà chết, cô lại thiếu hấn!!!

(Chú ý, Trịnh Lã là ông ngoại TC, not bố nhá =.=, TC theo họ ngoại)

"Em ở đây!?" Một hơi thở nam tính ẩm ướt thổi bên tai Dạ Tiểu Vũ, cô mím môi nhìn lên, những sợi tóc đen nhánh của nam nhân chạy xuôi bên chóp mũi cô mà nháy múa.

Ai đây ta?

Dạ Tiểu Vũ mờ mịt nhìn hắn, câu hỏi vô tâm trong đầu cô được nam nhân đọc trọn vẹn.

Quên nói một câu, Sở Lưu sau khi đột phá gen cấp S ở Venus, nhận được dị năng "liên kết trí não" - một kỹ năng gần như là vô địch với nghề gián điệp của hắn.

"Em..." Sở Lưu bất lực cười khan một tiếng, cơn đau sót trong tim khiến cả đầu óc hắn tê dại.

Còn có ai vô tình hơn em chứ?

Tôi đã nhắc nhở em biết bao nhiêu lần, thế nhưng em vẫn vô tình như vậy, quên đi tôi thật dễ dàng!

Dạ Tiểu Vũ cái hiểu cái không nhìn hắn. Cô với hắn quen nhau sao?

Sở Lưu nhấn mày thực chặt. "Em không nên ở nơi này, tôi sẽ tìm cách đưa em trở về thủ đô Liên Bang - Trái Đất."

"Hả?" Đôi mắt Dạ Tiểu Vũ trừng to nhìn hắn.

"Những kẻ 'Thần linh' kia không phải người mà chúng ta hiện tại có thể trêu chọc, em nên nhanh chóng rời đi nơi này đi." Sở Lưu nhìn xung quanh, sau khi dùng dị năng điều tra một vòng không có ai mới thở phào một tiếng.

"Anh..." Dạ Tiểu Vũ nhú mồm. Một bóng người hiện ra trong đầu cô.

Sở Lưu nắm lấy chiếc cằm xinh đẹp, đặt lên đôi môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng. "Không được hành động lỗ mãng, cứ chờ tin tức ở tôi."

...

Phượng Ly Hy nhìn Sở Lưu mở cửa tiến vào phòng, chiếc lưới xinh đẹp vòng quanh đôi môi gợi cảm. Nam nhân này, luôn khiến cô muốn được chinh phục hắn, đem hắn như nô lệ dẫm nát dưới chân!

Ai bảo hắn dám cao ngạo như thế chứ? Dám từ chối những lời mời gọi của cô!

Nếu không phải hắn là một tên dị năng giả gen S cấp, còn lâu cô mới để cho hắn sống sót sau khi từ chối lời tỏ tình của cô!

Những suy nghĩ ghê tởm của Phượng Ly Hy liên tục được truyền vào đầu Sở Lưu khiến hắn muốn ói. Thế nhưng hắn buộc phải trưng ra một bộ mặt không hề biến sắc đối diện với ả ta. "Cô gọi tôi vào đây có chuyện gì?"

"Còn có thể có chuyện gì nữa đây? Hừm?" Phượng Ly Hy khiêu khích nhìn hắn.

"Để chế Mithraism sẽ không tham dự vào Liên Bang, cô cần tôi phải nhắc lại bao nhiêu lần nữa mới hết hi vọng đây?" Sở Lưu trào phúng nhìn Phượng Ly Hy.

Tham lam đến mù mịt đầu óc!

Cô ta sau khi phản bội Liên Bang, tham dự vào âm mưu của Đế quốc Bethel để thu tóm Liên Bang Hệ mặt trời, đầu quân cho Cách mạng quân của mấy vị "Thần linh" SS cấp kia, hiện tại còn muốn dùng hắn làm cầu nối để hợp tác với Đế chế Mithraism của hắn!

Bất cứ thế lực nào tham dự vào mớ hỗn độn này hầu như đều có một chân của cô ta đạp vào, quả nhiên là một tâm cơ kỹ nữ mà!

"Ha ha, Liên Bang có bí mật gì, Đế chế Mithraism các người hắn phải rõ ràng đi Sở Lưu Thượng Tướng. Đến cả Đế quốc Bethel cũng không thể cưỡng lại được mỹ vị của nó mà dẫm một chân vào vùng nước đục này, tại sao các người lại không muốn tham dự một chân vào nó chứ?" Phượng Ly Hy liếm liếm môi.

Dụ hoặc của món bảo vật này, đủ để khiến bất kì đất nước nào điên cuồng!

Chính vì thế mà Đế quốc Bethel đã ngay lập tức thực hiện một âm mưu vô cùng to lớn nhằm hại chết Vũ Chính ở Mộc tinh, từ đó thâm tóm Liên Bang đúng như suy đoán của Dạ Tiểu Vũ. Tuy nhiên sự xuất hiện của một đám nam nhân SS cấp ở Mộc tinh - tự xưng là "Thần linh" khiến cho kế hoạch của Bethel bị đảo lộn!

Phượng Ly Hy chính là người đã tiết lộ bí mật của Liên Bang cho Đế quốc Bethel, góp một phần sức cho âm mưu của bọn họ với Liên Bang!

Và cũng chính cô ta, liên hệ với Sở Lưu, tiết lộ về bí mật của Liên Bang cho Đế chế Mithraism, nhằm tìm kiếm thêm một đồng minh khác dẫm một chân vào vùng nước đục này!

1 chân đạp ba thuyền, quả là một nữ nhân đáng sợ!

==

Tổng kết là, bà Phụng Ly Hy này đem ra một bí mật của LB cho Bethel, sau đó cùng với Bethel bày mưu tính kế giết VC đoạt LB, ai ngờ nhảy ra vài tên SS có mục đích khác, bà lại đầu quân cho mấy ông đó cầu vinh quang, bây giờ thì bà lại liên lạc với Sở Lưu để lôi kéo thêm Mithraism vào kế hoạch của bà!

Bạn đang đọc truyện *Pháo Hôi Đại Náo Thập Vãn: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.